

ΠΟΛΥΣΠΟΡΙΑ

ΚΑΙ

ΧΟΡΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ.

Μ. Κ. ΚΡΙΣΠΗ.

Ὡς περ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπι-
μέλειαν ἡσχημένοις οὐ τῆς εὐεξίας μόνον οὐδὲ τῶν γυ-
μνασίων φροντίς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν ἀνέσε-
ως — μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑ-
πολαμβάνουσιν — οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ τοὺς λόγους ἐ-
σπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῶν
σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν ἀνέειναι τε τὴν διάνοιαν καὶ
πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον ἀχμαιοτέρην παρασκευάζειν.

(Λουκιανὸς ἀληθοῦς ἱστορίας Α, 4)

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ,

ΤΥΠΟΙΣ ΠΡΟΟΔΟΥ,

1879.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΠΑΡΑΙΟΥΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Πολύσπορια
ΠΑΠΑΝΑΝ, γραμματέας του Πρωτοδικείου
Μ. Κ. Κρίση

ΠΟΛΥΣΠΟΡΙΑ

ΚΑΙ

187158

ΧΟΡΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ.

Μ. Κ. ΚΡΙΣΗΗ.

Ὡς περ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπι-
μέλειαν ἡσυχήμενοις οὐ τῆς εὐεξίας μόνον οὐδὲ τῶν γυ-
μνασίων φροντίς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν ἀνέσε-
ως — μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑ-
πολαμβάνουσιν — οὕτω δὲ καὶ τοῖς περὶ τοὺς λόγους ἐ-
σπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῶν
σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν ἀνιέναι τε τὴν διάνοιαν καὶ
πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον ἀχμαιοτέραν παρασκευάζειν.

(Λουκιανοῦ ἀληθοῦς ἱστορίας Α, 4)



ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ,

ΤΥΠΟΙΣ ΠΡΟΟΔΟΥ,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ 1879.



ΤΗ ΣΚΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΛΥΠΟΘΗΤΟΥ ΦΙΛΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΚΡΑΣΣΑ.

« Τῆς ἀληθείας φίλος ἀκραιφνής καὶ διάπυρος εἶτε τῷ λόγῳ
» ἐχρήστο εἶτε τῇ γραφίδι, ἐξήλεγχε τὸ ψεῦδος μετὰ θάρρους καὶ
» παρρησίας, ἀλλὰ συνάμα μετὰ γράσεως κοσμίας καὶ εὐπρεποῦς,
» ἐπηνόρθων τὰς πεπληρημένας δόξας μετὰ κατακηλοῦσης λεκτικῆς
» σαφηνείας καὶ λογικῆς δυνάμεως σπαρτῶς ἀποτυχαροῦσης
» οὕτως ὥστε προσεκτᾷτο τὸ σέβας καὶ τὴν ἐπόληψιν καὶ αὐτοῦ
» εἴτι τοῦ ἐξελεγχομένου καὶ διορθομένου. »

Τὰτα πλήρης αἰσθήματος καὶ ἁλγους ἀπήγγελλεν ὁ ἐπίσης
νεαρός καὶ τοῦμων ἐπικήδειος αὐτοῦ ἐπαινέτης. Νέαν ἀπόδειξιν
τῆς ἐρθότητος τῶν κριτῶν τοῦτων παρέχοντες, κοσμοῦντες τὰ δι-
άφορα ἡμῶν χόρτα διὰ μυριπύων τινῶν ἀνθολλίων τῆς
σκωπτικῆς καὶ οἰουμένης ψεκτοῦ ἐδσχημότως ἐπιτιμητικῆς Μού-
σης αὐτοῦ.

Ὡς ὁ Σωκράσης πρὶν πλὴν τὸ κώτειον κατελήφθη στιχοποιῶν ἐν
τῷ δεσποτικῷ μύθῳ Αἰσωπεύοντι, οὕτω καὶ ὁ καλὸς Ἰωάννης,
ἐντῷ φρενὶ νόσος ἐπέσπενδεν αὐτῷ τὸ τέλος, ἐρησμερίζετο ἐξελλή-
νίζων ἐμμέτρως μύθους τοῦ Λαφονταίνου, ἐκ τοῦ Αἰσώπου ὁμοίως
ἔχοντας τὴν πηγὴν, καὶ τὰς ἐσχάτας ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ οἰοεὶ
προαἰσθανόμενος ἔγραψε κατὰ τοῦ ἐπαπειλούμεντος αὐτὸν θανάτου,
ὅστις ὅμως κατὰ τὸν Οὐερονούρου Λεγικὸν vocalus atque non
vocalus audit.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ, θωριά σου

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ἡ γὰρ καὶ ἡ γὰρ ἀφ' ἧς ἐρεῖ τὸ συναπάντημά σου.



Λέων αλώπηξ και ἔλαφος.

Εἰς φάραγγα πετρίνην λιοντάρ' ἄρρωστημένο
νωθρὰ τὰ μέλη ἔχον ἐκοίτετ' ἀπλωμένο,
καὶ φιλαινάδα εἶχεν ὑπὸ τὴν ἴδια στέγη
ἀλώπεκα πανοῦργον· μίαν φορὰν τῆς λέγει:

« σὸ χέρι σοῦν καμμένη νὰ ζήσ' ἢ νὰ ποθάνω
» ἐδῶ σὲ θέλω τώρα, μεσίτριαν σὲ βάνω·

» Ἀπὸ καιρὸ καμπόσο στὰ πέραν δάσ' ἐκεῖνα
» ἐλάφι τριγυρίζει κ' ἐγὼ φοφ' ἀπ' τὴν πείνα·

» γιὰ νὰ τὸ κυνηγήσω δὲν ἔχω πηλὸ δυνάμεις,
» σὲ σένα τώρα στέκει καὶ δὲς τὸ τί θὰ κάμης.

» στὰς χεῖράς μου μονάχο θὰ ἔλθῃ ἂν θελήσης
» μὲ τοὺς γλυκεῖς σου λόγους αὐτὸ νὰ καταπείσης. »

Εἰς τὰς ἀγρίας πεύκας ἢ ἀλεποῦ κινάει,
τὴν ἔλαφον εὐρίσκει εἰς χλόην νὰ πηδάει·

τῆς ἔσκουσε τὸ πρῶτον καὶ τὴν οὐρὰν κουνάει,
μὲ πλείστας υποκλίσεις κατόπιν χαιρετάει,

πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς τέλους τὸν λόγον ἀρχινάει:
« Καλὰς εἰδήσεις φέρω εἰς σὲ μετὰ χαρὰς μου,

« ὁ λέοντας ἡξέυρεις πῶς εἶνε γείτονάς μου,
» Εἶν' ἀσθενὴς βαρέως κοντὰ νὰ ξεφυχήσῃ,

» κ' ἐσυλλογεῖτο ποῖον διάδοχον ν' ἀφήσῃ,
» κυρίαρχον τῶν ζώων νὰ τὸν ἀναγορεύσῃ,

» μετὰ τὸν θάνατόν του διὰ νὰ βασιλεύσῃ,
» Περὶφανὸς ἢ τίγρις θέλει νὰ ζῇ μονήρης,

» ἢ πάρδαλις δὲ πάλιν θυμοῦ ἀγρίου πλήρης·
» ὅκν' εἶνε ἢ ἀρκουδα καὶ ἀσχημὴ εἰς ἄκρον

» καὶ ἀχάριστον νομίζει τὸν ἄγριον τὸν κάπρον.
» Τὴν ἔλαφον νὰ ἄρξῃ ἀξιώτάτην κρίνει,

» εὐλύγιστος τὸ σῶμα καὶ ὠραία εἶν' ἐκεῖνη,
» Ζῇ ὅχι λίγα χρόνια καὶ κέρατ' αὐτὸν φερόναι

» ποῦ μὲ αὐτὰ στὰ βέβαια μεγάλον φόβον δόνει·
» μὲνὰ καὶ τοῦ κάπρου δὲν εἶνε ἀλλὰ μοιάζουν

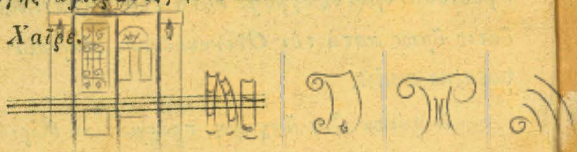
» μὲ φουντωμένα δαγύρια ὅπου τὴν γῆν σκιάζουν,

Γρήγορα γύγε θάνατε, γύγε μὴ πλησιάζης,

μακρὰν τραβήξου καὶ ἀπ' ἐδῶ νὰ μὴ ματαπεράσῃς.

Ἐνκαιρήσας κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς ὑπουργίας τοῦ Jules Simon —
Waddington — Ἀγγεριοῦ ἀπὸ τῆς σχολαρχίας αὐθαίρετον καὶ
ἀντιπαιδαγωγικὴν ἐν μέσῳ τῶν σχολαστικῶν ἔτει ἀπόλυσιν μου νὰ
τακτοποιήσω καὶ ἐκδώσω μύθους πεποιημένους μοι ἐκ τοῦ Βαβρίου,
Λαφορταίρου, Φλωριαροῦ καὶ ἐκ δημοτικῶν διὰ στόματος φερομέ-
νων παραδόσεων, ἐκκλησιαστικὰς ᾠδὰς τὰς πλείστας εἰς τὸν ὕμ-
νον καὶ τὸ μέτρον τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ Λατινικοῦ πρωτοτύπου με-
ταπεφρασμένας μοι, αἰτήσῃ τοῦ padre Antonio da Pellinco su-
periore del ordine monacale dei capuzzini di Nasso, ἐρωτικὰς
ἀκροστιχίδας καὶ ἄλλα τιρὰ τῶν ἐλαφρῶν ποιητικῶν καὶ πεζῶν
ἀθυρμάτων μου, ξερίζω καὶ τινὰς (14) τῶν ἀρεκδότων μύθων
τοῦ ἀτυχοῦς γίλου εἰς τὸν τόπον ἄλλων ἰδικῶν μου σκοράδην ἐν τῷ
περιοδικῷ μάλιστα τοῦ συλλόγου Βύρωνος κατακεχωρισμένων, δω-
τίτην ἐραστὴν εἰς τὴν σκιάν αὐτοῦ, καὶ μνημόσυνον διαρκὲς τῆς
πρὸς αὐτὸν ἡμετέρας τε καὶ κοινῆς ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης.

Εἰς σὲ λοιπὸν, ἀεὶμνηστε Ἰωάννη, κατὰ δίκαιον λόγον ἀνέκει
καὶ ἡ τῆς ὅλης συλλογῆς ἀντίφωσις, ἥν' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ ἔων ἀσμέ-
τως ἂν ἀπεδέχου. — Χαῖρε.



» Τί νὰ σοῦ πολυλέγω, σὺ θὰ προστάζης μόνη
 » κάθε θεριὸ ποῦ τρέχει στὰ ὄρη καὶ στὸ χιόνι.
 » πλὴν τότε ἡ ἀφεντιά σου
 » νὰ μὴ μὲ λησμονήσῃ
 » ποῦ πρώτη ἔφερά σου
 » αὐτὸ τὸ χαβαδίσι·
 » Λοιπὸν φιλότατη τώρα θὰ σ' ἀποχαιρετήσω,
 » βιάζομαι νὰ στρέψω στὸν λέοντα ὀπίσω,
 » ἴσως μὲ θέλει πάλιν
 » σ' ὑπηρεσίαν ἄλλην,
 » εἰς ὅλα σύμβουλός του καὶ ὑπουργὸς συνάμα
 » τὰς ἀποφάσεις τοῦτου τὰς πράττω κατὰ γράμμα·
 » καὶ σὺ, φρονῶ, τὴν γραίαν ἐμὲ ν' ἀκολουθήσῃς,
 » κοντὰ στὸ λεοντάρι νὰ ἔλθῃς νὰ καθίσῃς,
 » στοὺς πόρους τῆς ἀρρώστιας νὰ τὸ παρηγορήσῃς,
 » καὶ τὴν συμπάθειάν του μεγάλως θὰ κινήσῃς·
 » Τὰς ὑστερνὰς τῶν ὥρας τὸν ὅποιον θεωρῶσι
 » οἱ ἄρρωστοι ἐκεῖνον πρὸ πάντων ἀγαπῶσιν.
 » Ἄκουε δὰ κ' ἐμένα τῆς τετραπερασμένης,
 » μ' ὀλίγην κολακείαν βασίλισσα θὰ γένῃς. »
 Μὲ τοὺς πλαστούς της λόγους ἡ ἄλεπού φουντόνει
 τὸ πνεῦμα τῆς ἐλάφου καὶ τὴν ἀποζαβώνει·
 Στοῦ τρομεροῦ θηρίου τὸ σπήλαιον πηγαίνει
 χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ τὸ τί τὴν περιμένει.
 Εὐθύς ὁ λέων τότε μ' ἀνυπομονησίαν
 σηκώνετ' ἀπ' τὴν κοίτην μὲ δίχως πονηρίαν,
 ἀλλὰ ἀγριευμένος
 καὶ ἀνεχεντρωμένος
 ἐφώρμησε κοντά της,
 καὶ μόλις μὲ νὰ νύχια ἐξέσχισε τ' αὐτιά της.
 Ἡ ἔλαφος νὰ φύγῃ ἡ δυστυχὴς προφθαίνει,
 καὶ κατατρομασμένη
 στὸ δάσος μέσα μπαίνει.
 Ἡ ἄλεπού τὰς χεῖρας κτυπᾷ ἐνωχλημένη,
 ἀφοῦ νὰ πάγουν εἶδεν οἱ κόπρι της χαμένοι·
 Ἐστέναξεν ἐκεῖνος καὶ βρυχηθμούς ἐκβάλλει,
 κοντὰ στὴν πείναν λύπη τὸν ἐπίασε μεγάλη,
 καὶ τὴν ἀλώπεκά του θερμῶς ἐπαρακάλει,
 νὰ εὔρῃ νέον δόλον γὰ τοῦ τὴν φέρῃ πάλι.

Ἐσυλλογίσθη λίγο καὶ ἀπήντησεν ἐκείνη.
 « βαρὺ προστάξεις ἔργον, ἀλλὰ θαρρῶ νὰ γείνῃ. »
 Σὰν σκύλα κυνηγὰρα μυρίζεται τὰ ἴχνη,
 καὶ ἀπὸ τὰ μάτια μέσα ἡ πονηριά της δείχνει.
 καὶ κόβει χίλους δρόμους κ' ἡρώτα τοὺς ποιμένας·
 « ἐλάφι ματωμένο εἶδ' ἀπὸ σᾶς κάνενας; »
 Ἔτσι λοιπὸν ῥωτῶντας τὸ εὔρηκε χωσμένο
 εἰς σύσκιόν τι μέρος καταλαχανιασμένο·
 μὲ ἀδιακρίσιαν ἐστάθηκε σιμά του,
 καὶ ἀπ' τὸν θυμὸν τὸ λάφι χοχλάκισ' ἡ καρδιά του·
 « Εἶχες καὶ μοῦτρα, λέγει, νὰ ξαναπροσεγγίσῃς;
 » νὰ βγάλῃς γρὺ καμμένη νὰ μὴν ἀποκοτήσῃς
 » γιὰτὶ τὰ κρέατά σου θὰ κάμω τὰ παρτσάδες,
 » ἄλλους ποῦ δὲν σὲ ξεύρουν νὰ κάμνῃς βασιλιάδες. »
 Ἡ ἄλεπού ἀκούει μὲ ἀδιαφορίαν
 τὰς τόσας προσβολὰς της καὶ λέγει στὴν κυρίαν·
 « Τὸ ἥλιπ' ἀπὸ σένα τοιαύτην ἀνανδρίαν,
 » καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς φίλους νὰ ἔχῃς δυσπιστίαν;
 » Σκοπὸν ὁ λέων ἔχων ἀπὸ τὴν ἀπραξίαν
 » τὴν νῦν νὰ σὲ ἐκβάλῃ καὶ νὰ σοῦ δώσ' ἀξίαν,
 » ὥσάν καλὸς γονιὸς σου προτοῦ νὰ ἀποθάνῃ
 » σιγὰ τ' αὐτί σου πιάνει;
 » καὶ συμβουλάς κατόπιν ἤρχινα νὰ σοῦ δώσῃ
 » πῶς ἐμελλεν ἡ τόση
 » ἀρχή σου εἰς τὸ μέλλον καλὰ νὰ στερεώσῃ.
 » Σὺ δὲ σὰν τὸ ἀγρίμι δὲν εἶχες ὑποφέρῃ
 » νὰ σὲ χαδεύσῃ μόλις τοῦ ἀσθενοῦς τὸ χέρι,
 » ἀλλὰ ἐτσουγκρανίσθῃς ἐκφεύγουσα βιαίως,
 » στὸν τρόπον σου ὁ λέων ἐθύμωσε βεβαίως
 » σὲ ἀπιστον καὶ κούφην μὲ τὸ νὰ δοκιμάσῃ,
 » καὶ λέγει εἰς τὸν θρόνον τὸν λύκον ν' ἀναβᾷσῃ.
 » Τόσον σκληρὸν δεσπότην νὰ λάβω δυστυχία!
 » κ' εἰς ὅλα τὰ δεινὰ μας σὺ θᾶσαι ἡ αἰτία.
 » Ἄλλ' ἔλα καὶ γενναία εἰς τὸ ἐξῆς νὰ εἶσαι,
 » καὶ ὄχι σὰν ἀρνάδι τῆς μάγδρας νὰ φοβῇσαι.
 » Στὰ φύλλα καὶ ταῖς βρύσας ποῦ τρέχουν σοῦ ὁμόνω;
 » ἔπειτα ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ σε νὰ δουλεύῃς μόνο
 » ὡς εἶπ' ὁ Θεὸς δὲν πηχάναται δόλον,
 » ἀλλὰ θὰ τάξῃ νὰρξῇς τῶν τετραπόδων ὅλων. »

Με τὴν στωμύλῃν οὕτω τὴν πείθει ῥητορείαν
νὰ ἔλθῃ ἐκ δευτέρου στοῦ ἄδου τὴν κοιλίαν.

Ἀφοῦ δὲ στοῦ σπηλαίου ἐμβῆκε τὴν γωνίαν,
ὁ λέων κάμνει μέσα παντοῖαν εὐωχίαν:

τὰς σάρκας τῆς σπαράσσει, τὰ σπλάγχνα καταπίνει,
τὰ κόκκαλά τῆς τρώγει, καὶ τὸ μυαλό τῆς χύνει.

Ἡ γραῖα προξενήτρα παράμερα στεκόταν,
καὶ αὐτὴ ἀπ' τὸ κυνήγι νὰ φάγῃ ὀρεγόταν·

τὸν μυελὸν ἀρπάζει μὲ πανουργίαν τόση

ποῦ χρόνον δὲν λαμβάνει ὁ λέων νὰ τὴν νοιώσῃ,

καὶ τῶν πολλῶν τῆς κόπων ὀλίγον κέρδος φέρει.

Ἀφοῦ δὲ τῆς ἐλάφου ἓνα πρὸς ἓν τὰ μέρη

ὁ λέων εἶχε φάγῃ, τὸν μυελὸν ἐξήτει,

καὶ στοῦ κρεβάτι φάχει καὶ σ' ὄλον του τὸ σπίτι·

Πρὸς δικαιολογίαν ἡ ἀλεποῦ μ' ἀπάτην

εὐθύς τοῦ ἀπεκρίθη: « μὴ κοπιάζῃς μάτην·

» ποσῶς μυαλό δὲν εἶχε, καὶ τί μυαλό νὰ ἔχῃ

» μὴ ὁποῦ δις εἰς στόμα θηρίου μόνῃ τρέχει; »

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ. Πολλὴ δοξομανία
δυστυχίων αἰτία.

Σ' ὅποιον τὰ παθήματα
δὲν γενοῦν μαθήματα

ἄφευκτα εἰς μείζονα πίπτει δυστηχήματα.

(Βάβριος 95.)

Γεωργὸς καὶ δίκελλας.

Εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον

τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων

συνέβη εἰς ξωτάρῃς ποῦ ἔσκαπτε τ' ἀμπέλι

νὰ χάσῃ τὸ δικέλλι·

Κρυφὰ πῶς τοῦ τὸ πῆραν εἰς ὑποψίαν ἦτο

οἱ ἄλλοι συνεργάται, ἀλλ' ἑκάστῃς ἠγοεῖτο.

Τὸ πρᾶγμα ἐπιμένων γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ

στὴν πόλιν μέσα ὅλους ὑπῆγε νὰ ὀρκώσῃ·

διότ' ἐκ τῶν θεῶν των ὅσοι ἐκτὸς τοῦ τείχους

εἰς τοὺς ἀγροὺς κατήκουν ἐνόμιζον πρὸς τὸ χροῦς·

ναοὺς δὲ ὅσοι εἶχον τῆς πόλεως ἐντὸς,
ὡς νοημονεστέρους καὶ γνώστας τοῦ παντός.

Ἐνῷ λοιπὸν τὰς πύλας τῆς πόλεως ἐμβῆκαν
τοὺς πόδας των νὰ πλύνουν στοῦν ποταμὸν σταθῆκαν,

ὡς ἔθος ἐπεκράτει καλὰ νεροπλυμένοι
νὰ δώσωσι τὸν ὄρκον στὰ τῶν θεῶν τεμένῃ·

Ἐκεῖ φωνὰς ἀκούουν τοῦ κήρυκος νὰ κράζῃ,

ὅτι δραχμὰς χιλίας εὐθύς νὰ δώσῃ τάξει

ὡς ἀμοιβὴν ἐκείνου ποῦ θεὰ μαρτυρήσῃ

χθὲς βράδῃ θεοῦ οἶκον ποιοῦς κλέπτῃς εἶχε γδύσῃ·

Ὁ χωρικός μας τοῦτο ν' ἀκούσῃ ὁ καμμένος
φωνάζ' ἀπηλπισμένος·

« τοῦ δρόμου μου ὁ κόπος ἐπῆγε φεῦ χαμένος!

» Πραγμάτων ξένων κλέπτῃς πῶς θες νὰ διακρίνῃ

» ἓνας θεὸς π' ἀφίνει

» νὰ κλέπτωσιν ἐμπρὸς του

» ὁλόκληρον τὸ βίός του,

» καὶ μὲ μισθὸν κατόπιν νὰ τοῦ εἰποῦν γυρεῖται

» ποιοῦς κλέπτῃς νὰ ἐπῆρε τὰ ἱερά του σκευή;

» Γιατρὸς ποῦ τὸ κορμί του ἀφίνει πληγωμένον

» πῶς θὰ μπορῇ ποτέ του νὰ θεραπεύσῃ ξένον; »

(Βάβριος 2.)

Ὄνος καὶ κυνίδιον.

Εἰς ἄνθρωπός εἶχε ξυπνὸ καὶ εὐμορφὸ σκυλάκι

καὶ τῷχε διασκέδασιν γιὰ τ' ἦτονε μικράκι,

καὶ μαλλιαρὸ καὶ καθαρὸ καὶ ἄσπρο σὰν τὸν κρίνα

ὅ τ' ἔτρωγεν ὁ κύριος τὸ τάιζεν κ' ἐκεῖνο.

Τοῦ φώναζε καὶ ἤρχετο πάνω στοῦ γόνατόν του

καὶ ὅλον τὸ ἐχάδευε μπροστὰ στοῦν γάδαρόν του.

Ἐξήλευσε κ' ἡ μούρη του: « πῶς τάχα τόσα χάδια

» καὶ φαγητὰ εἰς τὸ σκυλί, κ' ἐγ' ἀπὸ τὰ λιβάδια

» νὰ τρώγ' ἀπὸ τὴν πείναν μου ἀγκάθια καὶ χορτάρια;

» καὶ μὲ τὸ γοῦς νὰ κουβαλῶ στὴν ῥάχιν μου γομάρια;

» καὶ ἐνῷ ἐκείνου δένουνε καὶ βίρα μὲς τὸ μύλο

» νὰ κλέβῃς τὰ τρεκνήματα καὶ νὰ σταματῶς ξύλο.

ΙΑΚΩΒΑΚΤΕΙΟΣ ΜΟΥΝΙΣΙΩΡΑΙΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑ ΑΙΤΙΑΝ

» ποῦ τ' ἀγαπᾷ ἀφέντης μας μὲ τόσην προθυμίαν;

» πῶς στήνεται καμμιὰ φορά πόδια στὰ πίσινά του
» καὶ ἀπὲ προσφέρει εἰς αὐτὸν τὰ δύο μπροσθινά του.

» Ἐὰν κ' ἐγὼ τὰ πόδια μου στὰ γόνατά του βάλω
» θὰ ἀγαπήσῃ πγὶο πολὺ ἐμένα δίχως ἄλλο. »

Λοιπὸν ὁ καλὸς γάδαρος εὐθὺς κοντοζυγώνει
καὶ τὴν οὐράν του ἔσειε, τοὺς πόδας του ὑψώνει,
βαρύτατα ἐπάνω του τοὺς ῥίπτει μὲ τὸ ζόρι
καὶ τοῦτο χαριεντισμὸν ὁ ὄνος ἐθεώρει.

συνάμα δὲ τὴν εὐγενῆ αὐτὴν προσέλευσιν του
συνώδευε μὲ τὴν γνωστὴν μελωδικὴν φωνὴν του.

Ἐτράνταξε τοῦ δυστυχοῦς κυρίου τὸ στομάχι:

» ὦ τὸν ἀχρεῖον γάδαρον, ὦ κακὸ ψόφο νάχῃ!

» προφθάσατε κοπέλλια μου μὲ ῥάβδους μανιτάρου
» καὶ σῶστε μ' ἀπ' ταῖς χωραταῖς τοῦ παλαιογαϊδάρου. »

Ἐπλάκωσαν μὲ ῥόπαλα ὅλα τὰ δουλικά του
καὶ ἀντήμειψαν τὸν γάδαρον γιὰ τὴν εὐγένειά του.

» Ταλαίπωρε! σοῦ ἤρесе τὸν σκύλον νὰ μιμῆσαι,
» χάδια λοιπὸν στήν ῥάχην σου νὰ φάγῃς ἄξιος εἶσαι. »

ΕΠ. Σοφὸν καὶ μέγα λέγει μας μικρὸς αὐτὸς ὁ μῦθος,
νὰ μὴ παραδιάξῃ τις τὸ φυσικόν του ἥθος·
ὅστις πολὺ ἀνώτερον νὰ μιμηθῇ γυρεύει
καὶ ὕλικῶς καὶ ἠθικῶς νὰ πάθῃ κινδυνεύει.

(Βάβριος 131.)

Μιμῶ, πίθηκος καὶ κάρυον.

Μαεμουδάκι θηλυκὸ τοῦ ἔτυχε νὰ ἴδῃ
μὲ τὴν πράσινην φλοῦδαν τοῦ πρώτῃν φορὰν καρύδι·
τρυπᾷ το μὲ τὸ δόντι του μασσᾷ το καὶ μουδιάζει
πικρὸ στυφὸ στὸ στόμα του, τσιγκρόνει καὶ φωνάζει:

« εἰς τὸ ἔξῃς τὴν μάνναν μου δὲν θέλω τὴν πιστεύσῃ »

» ποῦ τὰ καρύδια μούλεγε πῶς εἶν' καλὰ στὴ γεῦσι·

» ἐπάγγελμα τὸ ἔπιασαν ὥς φαίνεται ἡ γρηόλαις

» ὅλο ψευταῖς νὰ κλώθωσιν εἰς ταῖς μικραῖς μαργιόλαις·

» στὸν διάβολον τὸ ἀηδὲς καρύδι νὰ πηγαίνει »

καὶ οὕτω τὸ ἀπέρριψε μακράν τῆς θυμωμένης.

Ἐνας γεροντοπίθηκος κατόπιν τῆς τοῦ πᾶναι,
τὴν ἔξω φλοῦδα τὴν πικρὰ μὲ γύχλια τοῦ τὴν βγάνει,

τὸ μέσα τσῶφλι τὸ σκληρὸ μ' ὑπομονὴν τσακίζει,
τὴν παραμέσα μπουκουνιά βραδέως καθαρίζει,
τὴν γεύεται μὲ ὄρεξιν, καλὰ τὴν καταπίνει
καὶ στὸ μαεμουδάκι μας τὸν λόγον ἀπευθύνει:

« Δίκαιον εἶχ' ἡ μάννα σου, μικρὴ μου φιλαινάδα,

» πῶς τὰ καρύδια ἔχουσι μεγάλην νοστιμάδα,

» ἀλλὰ προτοῦ χρειάζεται νὰ λάβῃ τις τὸν κόπον

» νὰ τὰ παστρεύσῃ σιγανὰ μὲ ἐπιδέξιον τρόπον.

» Μάθε λοιπὸν ἀπὸ αὐτὸ ὅτι οὐδεὶς θὰ φθάσῃ

» καλῶς τὸν βίον νὰ χαρῇ χωρὶς νὰ κοπιᾷσῃ

(Florian IV, 12.)

Ἀλώπηξ καὶ σταφυλή.

Μία ἀλεποῦ ἕναν καιρὸ ἤτις πολὺ ἐπείνα
εἶδε σταφύλια ὠριμα σὲ μίαν κρεββατίνα·

πάρα πολὺ τὰ ῥέχθηκε καὶ μὴ στιγμὴ δὲν παύει,
μὲ μύριους τρόπους προσπαθεῖ διὰ νὰ τὰ συλλάβῃ.

Ἐτυραννεῖτο ἡ πτωχὴ ὀλόκληρη μὴ μέρα,
τῶν ἀδυνάτων στάθηκε γιὰ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα·

σὰν πῆρε τὴν ἀπόφασιν, δὲν το' ἔμειναν ἐλπίδες
παρηγορεῖτο κ' ἔλεγε πῶς εἶνε ἀγουρίδες.

ΕΠ. Πολλοὶ ἐνῶ ποθοῦσιν τι μὲ πλείστην προθυμίαν,
ὑστερον ὅταν ἀποδοῦν

ὅτι εἰς μάτην προσπαθοῦν

καὶ ἀδύνατον νὰ τὸ χαροῦν,

ἀρχίζουν νὰ τὸ ψέγωσιν ἀπὸ φιλοτιμίαν.

(Βάβριος 19.)

Ἀλώπηξ καὶ προσωπεῖον.

Μία ἀλώπηξ εἰς ἐνὸς ἐμβῆκε θεατρίνου
καὶ ὅλα τὰ νοικοκυριά ἐξέταζεν ἐκείνου·

Κοντὰ στὰ ἄλλα εὗρεκα μίαν εὐμορφὴν μουτσοῦνα,
τὴν ἐπιάσας τὴν ἐβλεπε τριγύρω τὴν ἐχοῦνα,
καὶ τέλος λέγει γελαστά: « ὦ τί καλὴ κεράλα!

» ἀπὸ μυαλὸ ἀληθινὰ δὲν ἀποτάζει στάλα. »

ΕΠ. Τὸν ἄνθρωπον λαμπρύνουσιν ὁ νοῦς καὶ ἡ παιδία,
καὶ ὄχι ἡ καλὴ μορφή καὶ ἡ ἐνδυμασία.

(Φαῖδρος Α.)

Γυνὴ καὶ ὄρνις.

Μιὰν ὄρνιθα καματερὴ εἶχε ποτὲ τις χήρα,
καὶ ἀπ' ἐν αὐγὸν καθημερνῶς ἔκαν' ἡ κακομοίρα.

Κατόπιν ὅμως ἡ γρηῃ ἠθέλησε δυὸ τρία
αὐγὰ ἡ κόττα νὰ γεννᾷ χωρὶς ἀργοπορία,
καὶ δι' αὐτὸ τῆς ἔδιδε τροφὴν περισσοτέραν
καὶ νὰ τὴν κάμῃ ἔσπευδεν ἀκόμη παχυτέραν.

Πλὴν τότε' ἀφοῦ ἡ ὄρνιθα ἐτράφ' ὑπὲρ τὸ δέον
δὲν ἠδυνήθη νὰ γεννᾷ αὐγὸν οὐδὲ ἐν πλέον·
διότι ὅλ' αἱ ὄρνιθες ἀφ' ὅτου παχυνθῶσι
ὅλως διόλου παύουσιν αὐγὰ τοῦ νὰ γεννῶσι.

ΕΠ. Πολλὰς φορὰς ἡ τοιγκουνᾶ
καὶ ἡ πολλὴ ἀχορταγιά
τὸν ἄνθρωπον τσακίζει
ἀντὶ νὰ τὸν πλουτίζει.

Ὅρνις χρυσοτόκος.

Ὅρνιθα εἶχε κάποιος ἀπ' ὅλας καλλιτέραν
ἥτις σ' αὐτὸν χρυσὸν αὐγὸν ἐγέννα καθ' ἡμέραν·
ὄγκος χρυσοῦ ἀφθονος, ὁ κύριος εἰκάζει
ὅτι ὑπάρχει μέσα καὶ παρευθὺς τὴν σφάζει·
ἀλλ' ὅμως φαντασθῆτε το μὲ πόσῃ ἀπορίᾳ
εἶδεν αὐτὴν μὲ τὰς λοιπὰς τὰς ὄρνιθας ὁμοίαν,
κ' ἐνῶ μέγала ἤλπισε νὰ εὕρῃ πλούτου πλήθον
καὶ τῆς μικρᾶς ἀπολαυῆς ὁ τάλας ἔστερηθη.

ΕΠ. Ἄρκου εἰς τὸ βρισκούμενον, φεῦγε τὴν ἀπληστίαν
μὴ χάσης καὶ ὅς' ἀπέκτησες καὶ πέσῃς εἰς πτωχείαν.

(Βάβριος 123.)

Ὅμοιον.

Καλλίστην ὄρνιθα ἓνας εἶχε
ἥτις ἐγέννα ὡς χρυσᾶ,
νομίσας δ' ὅτι ἐμπεριεῖχε
χρυσὸν καὶ χρήματα περισσά,

εὐθὺς τὴν σφάζει, πλὴν φαν-
[τασθῆτε
πόσῃ ἡ ἐκπληξίς ἦν αὐτοῦ
ἅμα ὁ τάλας δὲν ἤῤρε μήτε
ψῆγμα χρυσοῦ τοῦ ποθητοῦ,

ἀλλὰ καθ' ὅλα εἶδεν ὁμοίαν
καθὼς τὰς ὄρνιθας τὰς
[λοιπὰς

μὲ κρεατίνην ἐντὸς καρδίαν
αἵματα ὕλας παντοδαπᾶς.

ἐνῶ δὲ ἤλπισε πλούτου πλήθον
νὰ ἀποκτήσῃ ὁ δυστυχὴς,
καὶ μικροῦ κέρδους ἀπεστε-
[ρήθη
ὅπερ ἐλάμβανεν ἐξ ἀρχῆς·

ΕΠ. Εἰς τὴν μικράν σου ἀρ-
[κοῦ οὐσίαν
πλεονεξίαν δὲ παραιτοῦ,
μὴ καταντήσης καὶ εἰς πτω-
[χείαν
καὶ χάσης ὅσα εἶχες προτοῦ,

Ἀλώπηξ καὶ πάρδαλις.

Ἐφιλονίκουν πάρδαλις καὶ ἀλώπηξ μιὰν ἡμέρα
ποῖα ἀπὸ τὰς δύο τῶν εἶναι ὠραιότερα.

Συχνὰ συχνὰ ἡ πάρδαλις εἰς κάθε ὁμιλίαν
προέτεινε τοῦ σώματος αὐτῆς τὴν ποικιλίαν·

« Ἰδὲ, ἰδὲ ἐφώναζεν, ὅλα ἐδῶ ἐπίσης
» τῆς ἱρίδος τὰ χρώματα στὸ σῶμα θ' ἀπαντήσης·
» καὶ τὸν ταῶν ὑπερτερῶ στα τῶν στιγμάτων πλήθον. »
Ἡ δὲ ἀλώπηξ ὕστερον τοιαῦτα ἀπεκρίθη:
« Πόσον καλλιτέρ' εἰμὶ ἐγὼ ἥτις τὴν καλλονὴν μου
» δὲν ἔχω εἰς τὸ σῶμά μου ἀλλὰ εἰς τὴν ψυχὴν μου. »

ΕΠ. Τὸ πνεῦμα καὶ οἱ στολισμοὶ ἐντὸς τῆς διανοίας,
ἀξίζουν ὠραιότητος τοῦ σώματος μυρίας.

(Βάβριος 133.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΒΛΙΟΘΗΚΗ

Εἰσὶν καὶ Λύκος.

Ἐναίτιον ἔστιν ἀνθρώπου σ' ἓνα δῶμα
καὶ τοὺς διαβάτας ὑβρίζει μὲ λίαν θρασοῦ στόμα.

Τότ' ἀπὸ κάτω νὰ περνᾷ ἔτυγεν ἕνας λύκος
γέρος καὶ ἀσπρομάλλιαρος, πελώριος τὸ μῆκος·
Ἐκεῖνον δὰ δὲν ἔπαυε μίαν στιγμὴν νὰ βρίζῃ,
σαπῆλῃ τὸν ἐφώναζε, πῶς στάλα δὲν ἀξίζει·

Ἐπεριγέλα κ' ἔλεγε τὸ τρυφερό ριφάκι
τὸν λύκον τὸν τρομακτικὸν μποῦφον καὶ γεροντάκι.

« Κρίμα μωρὲ στὸ μπόι σου, ποῦ εἶν' ἡ δύναμις σου;
» τὸ χῶμα γρήγορα βρέ σὺ θὰ φά' τὴν κεφαλὴ σου. »

ὁ λύκος μὲ χαμόγελο ἐκύτταξεν ἐπάνω
κ' εἶπε μὲ περιφρόνησιν « μωρὲ τί νὰ σοῦ κάνω!

« Ἄν σοῦ ἀρέσῃ κόπιασε καταίβα νὰ σοῦ δείξω,
» ὁλόκληρο, ἀμάσσητο νερό θὰ σὲ ρουφήξω·

» Δὲν εἶσαι σὺ μικροῦλί μου ὁποῦ βρισιαὶς μοῦ πλέκεις
» μόνου τὴν χάριν νὰ χρωστής στὸν τόπον ὁποῦ στέκεις. »

ἘΠ. Παρόμοιόν τι βλέπομεν εἰς μερικοὺς ἀνθρώπους,
δσάκις οἱ δειλότατοι στέκουν μακρὰν εἰς τόπους

Ποῦ ὁ ἀντίπαλος αὐτῶν δὲν εἰμπορεῖ νὰ πάγῃ,
ἢ φίλους ὑπερασπιστὰς νοήσουν εἰς τὸ πλάγι,

« ἀφῆσέ με, φωνάζουσι, κοντὰ νὰ πλησιάσω
» καὶ νὰ τοῦ δείξω τ' εἴμ' ἐγώ, τὰ μοῦτρα νὰ τοῦ σπάσω. »

Μὰ κάμε πῶς τοὺς ξαπολνᾷς, ὦ τότε κώλου κώλου
σιγὰ θὰ ἀποσύρωνται χωρὶς μιλιὰ καθόλου.

Ἀετὸς καὶ κολοῖος (καρακάξα).

Ἀπ' ἕνα βράχον ὑψηλὸν εἰς ἀετὸς πετάξας
ἕνα ἀρνὶ ἐσήκωσε στοὺς ὄνυχας ἀρπάξας·

Μιὰ караκάξα εἶδε τον, ἐξήλευσε κ' ἐκεῖνη
καὶ κατ' ἐπάνω εἰς κριὸν μ' ὄρμην μεγάλην χύνει·

Μὲς τὰ μαλλιά ἠθέλησε τοὺς ὄνυχας νὰ χώσῃ
καὶ τὸν κριὸν μετέωρον εἰς ὕψος νὰ σηκώσῃ·

Ὅτι τὸν ἔχει δὰ καλὰ θαρρεῖ, καὶ μὲ χαρὰν τῆς
νὰ τὸν ὑπάγῃ προσπαθεῖ ψηλὰ εἰς τὴν φωλιάν της,

ἀλλὰ οἱ ὄνυχες αὐτῆς ἦσαν ἐμπερδευμένοι,
καὶ ἀντὶ νὰ πιάσῃ τὸν κριὸν εὐρέθηκε πιασμένη·

κάμνει νὰ φύγῃ δὲν μπορεῖ, ἐκτόπα τὰ πτερὰ της,
ὥς ὅτου τέλος ὁ βοσκὸς ποῦ ἤτονε κοντὰ της

τί τρέχει ἐκατάλαβε, καὶ ἀπὲ καιρὸν δὲν χάνει,
μὸν βάζει εὐμορφά μορφα τὰ χέρια καὶ τὴν πιάνει
ταῖς μακρυσταῖς πτεροῦγές της τριγύρω φαλιδίζει
καὶ σὰν ἐνύκτωσεν αὐτὴν στὰ τέκνα του κομίζει·

Ἐκεῖνα ἐμαζεύθηκαν, μετὰ χαρᾶς προστρέχουν
καὶ νὰ κυττάζουν τὸ πουλὶ ἐπιθυμίαν ἔχουν·

σφικτὰ μὲ σπάγον ἔδεσαν καὶ τὸ ἐτυραννοῦσαν,
τὸ ἔσυρναν καὶ ἔπαιζαν, κατόπιν ἐρωτοῦσαν:

« πατέρα τώρα δὲν μᾶς λές πῶς εἶν καὶ τῶνομά του; »
γελῶντας ἀπεκρίθηκεν ἐκεῖνος στὰ παιδιὰ του:

« ὡς караκάξαν τὴν θαρρῶ ἐγὼ μὲ τὰ μῆλα μου,
» ὅπως αὐτὴ δὲ βούλεται εἶν' αἰτὸς παιδιὰ μου. »

ἘΠ. Πρὶν μέτρει τὰς δυνάμεις σου καὶ ὕστερον ἀρχίζεις,
ἀλλήλως τοῦ κάκου στὸ γουδι ἀέρα κοπανίζεις,
δίδεις σὺ μόνος ἀφορμὴν νὰ σὲ γελοῦν οἱ ἄλλοι,
ὁ κόσμος πλὴν δὲν πταίει σου, μὸν πταίει τὸ κεφάλι.

Κόραξ καὶ ἀλώπηξ.

Μιὰ μέρα ἕνας κόρακας τυριοῦ καλὸ κομμάτι
εἰς ἕνα δένδρον ὑψηλὰ στὸ ράμφος του ἐκράτει·

Μιὰ ἀλεποῦ μυρίσθηκε τυριοῦ τὴν εὐωδίαν
καὶ ἤρχισε στὸν κόρακα τοιαύτην ὁμιλίαν:

« Δοῦλος σας ἐξοχώτατε ὁπόσον εἶσ' ὠραῖος!
καὶ νόστιμος μοῦ φαίνεσαι, δὲν σὲ γελῶ βεβαίως·

» ἂν μόνον εἶν καλλίφωνο καὶ τὸ κελάδημά σου
» καὶ ὅμοιον μὲ τὰ λαμπρὰ καὶ μακρὰ πτερὰ σου,

» ἀπ' ὅλα τότε τὰ πτηνὰ ποῦνε σ' αὐτὰ τὰ δάση
» ποτὲ δὲν εἶναι δυνατόν κανένα νὰ σὲ φθάσῃ. »

Ὁ κόραξ τὰ ἐπίστευσε καὶ ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰν του
ἐκόντευσε ὁ κακόμοιρος νὰ χάσῃ τὰ μῆλα του·

διὰ νὰ δείξῃ τὸ λοιπὸν τὴν εὐμορφὴν φωνήν του
τὴν στοματάρᾳ τ' ἤνοιξε καὶ πέφτει τὸ τυρί του·

Αὐτῷθελεν καὶ ἡ ἀλώπου καὶ τρέχει καὶ τ' ἀρπάζει,
τὸ χάφθηκε καλὰ καλὰ καὶ γελαστά φωνάζει:

« Εὐχαριστῶ σοὶ κύριε καὶ μάθε φίλε κόραξ
» νὰ μὴ πιστεύῃς εὐκόλα οἷός σου λέγει ὁ κόλαξ·

» σὲ ἐπαινᾷ ὑπερβαίνει μὲ προθυμίαν πλείστην,
» πλὴν πάντοτε πρὸς βλάβην σου ὅταν τοῦ δίδῃς πίστιν·

» Ἀξίζει περισσότερο αὐτ' ἢ διδασκαλία
 » ἀπ' τὸ τυρὶ ποῦ σοῦπηρα, καὶ δὲν πειράζ', ὕγεια.»
 Ἐντροπιασμένος ὤμοσεν ὁ κόραξ πῶς θὰ μάθῃ
 ποτέ του πηγά τέτοια δουλειά νὰ μὴ τὴν ξαναπάθῃ.
 (Βάρκιος 77, Φαῖδρος I, 13. Lafontaine I, 2.)

Ὁ φιττακός.

Εἷς χονδροπαπαγάλλος στακτὴς ποῦ τὴ ζωὴ του
 τὴν ἔκαμε κλεισμένος καλὰ μὲς τὸ κλουβί του,
 Ποιὸς ξεύρει τίνι τρόπῳ μὴ μέρα κατορθώνει
 καὶ ἀπὸ τὸ κλουβί του πιδέξια ξετροπώνει.
 Μία καὶ δηρὸ φευγάλα εἰς τὸ πτερὸ τὸ βάνει,
 καὶ εἰς πυκνὸν τι δάσος ἐντὸς ὀλίγου φθάνει.
 Τοῦ σύμπησε τὸ μέρος στὴν ἐξοχὴν ἐκείνη
 καὶ κατοικίαν στήνει

εἰς τὸ ἐξῆς ἀνέτως ἐκεῖ νὰ διαμείνῃ.

Καὶ τῶν δοκησισόφων ἀναλαμβάνων τόνον
 ὁποίους πάντα βρίσκεις κάθε καιρὸν καὶ χρόνον,
 καὶ κρίνων κ' ἐπικρίνων μὲ οἷσι μεγάλη
 σχοινοτενῶς τοῦ φάνῃ ἢ ἀηδῶν πῶς ψάλλει,
 καὶ τὸν ρυθμὸν πρὸ πάντων τοῦ ᾄσματος τῆς ψέγει,
 πῶς κάμνει ὄχι λίγας παραφωνίας λέγει.
 κατὰ κριτὴν ἐκεῖνον ὁ σπῆνος δὲν ἀξίζει,
 νὰ κελαδήσ' ἀρχίζει
 καὶ τὰ αὐτὰ ξεσχίζει.

Καὶ νὰ κάμῃ ἴσως εἰμπόριε τὸ κανάρι
 διδάσκαλον ἐκεῖνον ἂν ἤθελε τὸν πάρῃ,
 καὶ τὰς διδασκαλίας ποῦ ἤθελε τοῦ δώσῃ
 ἂν ἔμελλεν ἐκεῖνο πιστῶς νὰ ἐφαρμόσῃ.
 Πτηνὸν νὰ τοῦ ἀρέσῃ ἦτο τῶν ἀδυνάτων,
 ἀρχὴν ἔβαζαν μόλις εἰς τὸ κελάδημά των,
 μὲ συριγμοὺς ἀπήντα στοῦ καθενὸς τὸ μέλος
 καὶ ἔκαμνέ τα ὅλα νὰ σιωπῶσι τέλος.

Στὰς τόσας προσβολὰς τοῦ μὴ μέρ' ἀπηυδημένα
 τοῦ δάσους τὰ πουλιά τὸν ἤδραν μαζωμένα:

« Καλὰ κύρ παπαγάλλε ὁποῦ μᾶς κατακρίνεις
 » ἀφ' ἧς ἡμέρας ἤλθες καὶ συριγμοὺς μᾶς δίνεις,

» κ' ἡ ἀφεντιά σου λάλεε
 » νὰ σὲ θαυμάζουν ἄλλοι.
 » βεβαίως θενὰ ἔχῃς φωνὴν ἡχηροτάτην
 » καὶ μελωδικωτάτην.
 » καιρὸς καὶ καταδέξου καινοῦργε γείτονά μας
 » νὰ καταθέλῃς ἄδων αὐτὴ τὴ συντροφιά μας.
 » Τότ' ἴσως δυνηθῶμεν καὶ δίδαγμα κάνενα
 » τῆς μουσικῆς σου τέχνης νὰ πάρωμ' ἀπὸ σένα.»
 Ὁ παπαγάλος τότε εὗρέθη μπερδευμένος
 τὴν κεφαλὴν ζαρώνει πολὺ συλλογισμένος,
 τὴν ξύει καὶ ἀπεκρίθη μὲ λόγια μασσημένα:
 « μὴ, κύριοι, ζητεῖτε κελάδημ' ἀπὸ μένα.
 » Ἐγὼ ἡξεύρω μόνον τοὺς ἄλλους νὰ κακίζω
 » καὶ ὠραία νὰ σφυρίζω.»
 (Florian IV 3.)

Τὸ τεκὸν ὄρος.

Κοιλοπόνα ἐν βουνὸν
 νύκτας τρεῖς καὶ τρεῖς ἡμέρας,
 καὶ κραυγὰς ἐξέβαλλεν
 ὁλονὲν δυνατωτέρας.

Τάλλα ὄρη ἀντηχοῦν
 στὴν φωνὴν του τὴν βροντῶδη,
 καὶ ὅλα τὰ περίχωρα
 ἐσηκώθησαν στὸ πόδι.

Προσεδόκων ἐκθαμβά
 ὅτι μέλει νὰ γεννήσῃ
 κάποιαν μεγαλόπολιν
 ὥσάν Λόνδραν ἢ Παρίσι.

Αἱ φωναὶ μακρότεραι
 καὶ πυκνότερ' ἀποβαίνουν,
 καὶ αἱ πόλεις τοῦ κορυφαί
 μὲ τρυμνὰ καὶ λαμπρὰ γαίνονται.

Ἐξαφνα κατέληξαν
 τόσον βοητὸν καὶ φρίκη,
 νὰ γεννήσῃ ἐν μικρὸν
 καὶ κοινότατον ποντίκι.

Νὰ χαθῇς καὶ μοῦτζαί σου
 ὅλοι πέριξ ἐκφωνοῦσι,
 καὶ τὰ νῶτα ἕκαστος
 εἰσέψαντες ἀναχωροῦσι.

ἘΠ. Πόσα ἀνθρωποβουνὰ
 ἐπὶ τῆς γηίνης σφαίρας
 Προπαρασκευάζονται
 νύκτας ὅλας καὶ ἡμέρας.

Ὑποθέτεις μέγα τι
 πῶς θὰ φέρωσιν εἰς πέρας,
 κ' ἐξαγόμενον αὐτῶν
 εἴνα ποῦφ, ἕνας ἀέρας.

ὥς ἐκ τούτου προσφυῶς ὅπ' ἀκοῦς πολλὰ κεράσια
λέγει ὁ κοινὸς λαός,
(Φαῖρος IV 21. Lafontaine V, 10.)

Λύκος καὶ ἀρνίον.

Ἕνας λύκος κ' ἐν ἀρνάκι
διψασμένοι καὶ οἱ δροὶ
πῆγαν σὲ μικρὸν βυάκι
γλῆα νὰ πιοῦν νερὸ κρυό.

ὁ μὲν λύκος ἐπλυνόταν
ἀπὸ πάνω ὑψηλὰ,
τὸ ἀρνάκι ἐστεκόταν
μακριὰ καὶ χαμηλὰ.

Ἄφορμὴν αὐτὸς γυρεύει
τὸ ἀρνὶ νὰ καταπιῇ,
« μὲς θολόνεις βρὲ σὺ, λέγει,
» τὸ νερὸ μὲς τὴν πηγῇ. »

Τὸ ἀρνάκι εἰς τὸν λύκον
ἀποκρίνεται σιγά:
« ἄρχοντα δὲν ἔχεις δίκαιον
» τῶρα νὰ ζητῇς καυγᾶ.

» Ἀπὸ σένα πρωτογαίνει
» σὺ τὸ κάμνεις θολερὸ,
» καὶ κατόπιν καταβαίνει
» καὶ σ' ἐμένα τὸ νερό. »

Ἀπὸ τὰς δυνάμεις τέλος
τῆς ἀλήθειας νικηθεὶς
ἄλλην πρόφασιν ὁ λύκος
ἐσοφίσθη παρευθὺς.

« Ἀπ' ὧν καὶ δέκα μῆνες
» μ' ἔκαμες μιὰν προσβολήν,

» ἐνθυμοῦμαι τὴν ἀκόμα
» καὶ μνησικακῶ πολὺ. »

Τὸ ἀρνάκι ζαρωμένο
μὲ τρεμουλιαστὴ μιλιὰ:
« τότε ἤμην τὸ καμμένο
» ἑὸς μητρός μου τὴν κοιλιᾶ.

» Γῶ καὶ τώρα μπρός σου μένω
» εὐπειθές, πῶς σὺ ζητεῖς
» πρὶν νὰ εἶμαι γεννημένο
» νὰ μὲ ἐνοχοποιῇς ; »

« Καὶ ἂν δὲν ἔπταισες ποτέ σου
» πάλιν δὲν σὲ παραιτῶ,
» θενὰ ἦτον ἡ νενὲ σου,
» κ' εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό. »

Ταῦτα εἶπε καὶ τ' ἄρπάζει
ἀπ' τὴν κεφαλὴ ψηλὰ,
μὲ τὰ δόντια του τὸ σφάζει
καὶ τοῦ χύνει τὰ μραλὰ.

ΕΠ. Ἀφορμὴ μικρὴ μεγάλη
πάντα βρίσκει' ὁ ἰσχυρὸς
ὅταν θέλῃ νὰ προσβάλῃ
τὸ ἄθῳον δουερῶς.

ἢ
ὅσοι τῶχον ἐργασία
ν' ἀδικοῦν καθημερινά,
δίκαιη ἀπολογία
στοὺς τοιοῦτους δὲν περνᾷ.

(Βάβριος 96, Φαῖρος I, 1.)

Αἰλουρος καὶ ἀλέκτωρ.

Ἀγριόγατος μιὰ μέρα ἓνα πετεινὸν ἐκράτει,
τοῦρεσέ λοιπὸν ἐν πρώτοις πρόσχημα νὰ εὑρῇ κατὰ
καὶ κατόπιν νὰ τὸν σφίξῃ
μὲ τὰ νύχια νὰ τὸν πνίξῃ.

ἤρχισε λοιπὸν νὰ λέγῃ: « διατὶ τὴν νύκτα κράζεις
» ἢ ἀπ' τὸν ὕπνον τοὺς ἀνθρώπους βρὲ ἀνόητε ξιπάζεις;
» μὲ φωνὴν σου τὴν τραχείαν
» δὲν εὐρίσκουν ἡσυχίαν. »

Ὁ ἀλέκτωρ ἀπεκρίθη: « κάμνω πρὸς ὠφέλειάν των
» ἐπειδὴ τοὺς ἐξυπνίζω νὰ ὑπάγουν στὴν δουλιάν των,
» καὶ ὅ τι λὲς ἐλάττωμά μου
» εἶνε πλεονέκτημά μου. »

Τὸν ἀλέκτορα ὁ γάτος κατηγόρησε καὶ πάλιν:
» ἀσχημίας πολλαῖς κάμνεις μὲ ἀψηφισιὰν μεγάλην;
» ἀδελφάδες καὶ μητέρα
» πηδᾷς ὅλαις πέρα πέρα,
» κ' εἴτε συγγενὲς ἢ ξένη
» εἰς ἐσὲ τὸ ἴδιον μένει »

ὁ ἀλέκτωρ καὶ εἰς ταῦτα οὕτω δικαιολογήθη:
« δι' αὐτὸ αἰ κότται κάμνω νὰ γεννῶσιν αὐγῶν πλήθη;
» ὥστε ἡ ἀνσίδειά μου
» ὠφελεῖ τ' ἀφεντικὰ μου. »

Μὴ σκοτίζου, λέγει' ὁ γάτης, ὅσας καὶ ἂν εὑρῇς προφάσεις
πάν χαμέναις, κ' εἴν' ἀνάγκη γρήγορα νὰ μὲ χορτάσης.
εἶπε καὶ τὸν ξεμερδίζει,
ἄλλο τρώγει' ἄλλο σκορπίζει.

ΕΠ. Ἐννοεῖ ὁ μῦθος ὅτι πᾶς ὁ πονηρὸς ὧν φύσει,
ἂν μὲ εὐλογον αἰτίαν δὲν μπορῇ νὰ πλημμελήσῃ,
τότε δίχως νὰ κυττάξῃ

ΛΟΓΟΥΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟΥΣ
ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Ποιμήν καὶ θάλασσα.

Μίαν φορὰν ἓνας βοσκὸς ἦτον εἰς τὴν Συρίαν
καὶ εἶχε γιδοπρόβατα κεφάλια ἀπειρίαν·
κίνησ' ἀπ' τὰ ἐνδότερα κ' ἦλθε στὸ περιγιάλι,
καὶ ὅλον τὸ κοπάδι του μαζί του ἐκουβάλει.

στὴν θάλασσαν διαφανὲς γαλήνη ἐπέκράτει,
ὥς μαρμαροπλακόστρωτος ἔκειτο λευκοτάτη·

Ἀπ' τὴν γλυκεῖαν ὄψιν τῆς εὐθὺς ἐδελεάσθη,
νὰ ταξειδεύσῃ μακρὰ κ' ἐκεῖνος ἐστοχάσθη·

Δὲν ἤρεσε τοῦ χωρικοῦ νὰ βλέπῃ τὴν δουλειά του
Ποῦ κέρδιζε σημαντικὰ ἀπὸ τὰ πρόβατά του,
μόνον τοῦ καλοέμπηκε, τὴν τέχνην του ἀφίνει,
καὶ προπαρασκευάζεται θαλασσινὸς νὰ γείνη·

Τὰ ζωντανὰ του πούλησεν ἐπτά ὀκτὼ χιλιάδες,
κ' ἓνα καίτι ναύλωσε, τὸ γέμισε χουρμάδες·

Χαρὰν ποῦ εἶχεν ὁ βοσκὸς, χαρὰν ἀπὸ καρδίας
ὅτι θ' ἀξιώθῃ νὰ δῇ μεγάλας πολιτείας·

Φεύγει καὶ ἀποχαιρετᾷ τὴν χώραν τοῦ πατρός του
καὶ ἦτο εἰς τὴν Βενετιά νὰ πάγῃ ὁ σκοπὸς του.

Ἀκόμη δὲν ἐμίσευσε δηρὸν μίλι' ἀπ' τὸ λιμάνι
καὶ' ἀμέσως ἀπροσδόκητος σφοδρὸς βορρᾶς τοὺς πιάνει·

Ὁ ἄνεμος αὐξάνεται καὶ τὰ πανιὰ ξεσχίζει,
καὶ τὸ κατάρτι πρόρριζον στὴν θάλασσαν κρημνίζει·

Ἡ θάλασσα μπαινόβγαινε στὴν πρύμνη καὶ στὴν πρῶρη,
καὶ τοῦ βοσκοῦ τὰ κλαύματα ὁ κόσμος δὲν ἐχώρει·

Μετανοιωμένος ἦτονε καὶ αἱ χαραὶς του σβύσαν
καὶ τὰ χρυσὰ του ὄνειρα σὰν ἄνεμος σκορπίσαν·

ὥς ποῦ νὰ τὰ συλλογισθῇ πέντ' ἔξι θαλασσάδες
τὸ πλοῖον κατεβύθισαν μαζί με τὰς χουρμάδες.

Μόλις ἐσώθῃ ὁ βοσκὸς ἀπ' τὴν ἀνεμοζάλη,
κ' ἡ θάλασσα τὸν ἔρριπεν ἔξω στὸ περιγιάλι·

Πᾶσι πεζὸς στὸν τόπον του καὶ θαλασσοβρεγμένος,
καὶ' ἀκόμη τὸ χειρότερον καταζημιωμένος·

μαζεύει ὅσα τοῦμειναν, ὅλα τὰ μετρητά του,
γοράζει λίγα πρόβατα καὶ τὴν παλαιὰ δουλειά του·

Μιὰ μέρα πάλι πούδρασκε κοντὰ στὸ περιγιάλι,
πάλιν τὴν θάλασσαν ὠρεῖ νὰ λάμπῃ σὰν κρυστάλλι·
ἐπικροχαμογέλασε, καὶ ἀπέκει ξεφωνίζει:

» θάλασσα πικροθάλασσα, γιὰ δὲς τὴν πῶς γαλιζέει!

» χουρμάδες καὶ' ἄλλους φαίνεται νὰ φάγῃς σοῦ μυρίζουν
» καὶ τὰ νερά σου ἤσυχα γιὰ τοῦτο λαμपुरίζουν·
» Μὰ δὲν ξαναγελιοῦμαι πγιά, μίαν φορὰν παθαίνει
» ὁ φρόνιμος, τὸ πάθημα μάθημα θὰ τοῦ γένῃ. »

Ἀλώπηξ, γαλῆ, καὶ ἀράχνη.

Γάτης καὶ' ἀλώπηξ ἔπιασαν πολὺ στενὴν φιλίαν,
καὶ ἤρχισαν νὰ κάμνωσι μαζί περιοδεῖαν,
καὶ συνεζήτουν ἠθικῆς προτάσεις διαφόρους
ἡ ὥρα διὰ νὰ περνᾷ στοὺς δύο ὁδοιπόρους.

« Τί πρᾶγμα ἀξιέραστον εἶν' ἡ δικαιοσύνη!
» τοῦ ἄλλου δικαιώματα νὰ βλάβῃς δὲν ἀφίνει·

» τί νὰ φρονῇς περὶ αὐτοῦ; εἰπέ καὶ σὺ κύρ γάτῃ·
» — Μεγάλου ἔχεις δίκαιον ἀλώπηξ μου φιλάτῃ. »

Τὸν λόγον τέλος ἔστρεψαν διὰ τὸν ἑαυτῶν των,
καὶ μόνοι τὴν ἀγνότητα ἐπῆνουν τῶν ἡθῶν των·

Τότ' αἰφνης λύκον θεωροῦν ποῦ βγῆκε ἀπὸ λαγκάδι,
καὶ πεινασμένος ὤρμησεν εἰς παμπληθὲς κοπάδι·

Ξεσύρουν οἱ βοσκοὶ φωναῖς, γαυγισματιαῖς οἱ σκύλοι,
καθεὶς ζητεῖ ἀπ' τὸ μανδρὶ τὸν λύκον ν' ἀναστείλῃ·

Αὐτὸς τοὺς πάντας ἀψηφᾷ, ἐν πρόβατον ἀρπάζει,
τὸ σχίζει μὲ τὰ δόντια του, καὶ μέσα του, τὸ βάζει·

Ὁ γάτης ἅμα εἶδ' αὐτὰ στὴν φίλην του γυρίζει
καὶ λέγει. « τί ἀνόμημα! ὁπόσον μὲ συγχύζει! »

» Πρὸς τί νὰ φάγῃ ὁ σκληρὸς μὲ τόσῃν ἀσπλαγχνίαν
» τὸ ἄκακον τὸ πρόβατον χωρὶς καμμιάν αἰτίαν;

» Ἄλλο φαγὶ δὲν εὑρίσκειν ὁ λαίμαργος ὁ λύκος;
» μὲ σάρκας πάντοτ' ἀγαπᾷ νὰ τρέφεται ἀδίκως;

» Δὲν εὑρίσκειν ἂν ἤθελεν ἄχυρα καὶ κριθάρι
» ἢ βαλανίδι νόστιμα ἢ τρυφερὸ χορτάρι; »

Πλειότερον ἢ ἀλεποῦ μὲ πάθος καὶ μὲ ζῆλον
τὸν κατηγορεῖ ἐμπροσθεν στὸν πλαγινόν τῆς φίλον·

« Τί βαρβαρότης εἶν' αὐτὴ καὶ τί θηριωδία!
» τὴν ἀποτροπιάζομαι κ' ἐγὼ τῇ ἀληθείᾳ·

» Ἄλλο τι; τὸ πρόβατον τί σφάλμα εἶχε πράξῃ
» ὥστε τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων νὰ κινεσπαράξῃ;

» Πῶς τέχνην δὲν ἐμάθαινε νὰ ζήσῃ τιμημένα;
» τί γοῦστο βρίσκει ἄρᾳ γε νὰ κλέπτῃ ἀπ' τὰ ξένα;

» Ἀθῶον αἷμα ἀπορῶ πῶς ῥέγεται νὰ χύνη;
 » τὰς σάρκας πῶς δὲν τὰς ξερνᾷ ὅταν τὰς καταπίνη;

Καὶ οἱ καλοὶ ἀπόστολοι μ' αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν
 ἀνεπαίσθητως ἔφθασαν εἰς μίαν ἀγροικίαν·

τότ' ἡ κυρὰ ἢ ἀλεποῦ ἀπὸ τὴν γαλισάδα
 στὰ μάτια τῆς ἐκτύπησε μία παχειὰ πουλάδα·

Εἰς τὴν στιγμήν τὰς προτινὰς ξεχνᾷ διδασκαλίας,
 καὶ τὰς ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς μακρὰς δημηγορίας,

δὲν χάνει ὦραν, χύνεται, ἀπ' τὸ μερὶ τὴν πιάνει
 μὲ δόντια τῆς τὰ μυτερά τετάρτια τῆνε κάνει·

Ὅπισω δὲν ἀπέμεινε καὶ ὁ φρόνιμός μας γάτης,
 νὰ κάμη δὲν ἐδίστασε τὰ ἴδια τὰ δικά της,

Λαμπρὸ καὶ νόστιμο μεζέ μ' ἓνα μικρὸ ποντίκι
 ποῦ τότε ἐξετρύπωνεν ἀπὸ σιταποθήκη·

Ἀράχνη ἥτις ἔτυχε νὰ εἶν' ἐκεῖ πλησίον
 τοὺς εἶδεν ἐνῶ ὕφαινε λεπτὸν αὐτῆς πανίον·

γὰρ τὴν σαρκοφαγίαν τῶν πικρὰς μομφὰς ἐκχύνει
 καθὼς στὸν λύκον ἔκαμναν προτῆτερα κ' ἐκεῖνοι·

ἀλλὰ μιὰ μυῖα ἔπεσεν εὐθύς στὸ δικτυόν της,
 καὶ ἀπὸ τὴν φιλεύσπλαγχνον ἤυρε τὸν ὀλεθρόν της.

ἘΗ. Ἀρμόζει τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους μᾶλλον,
 συχνάκις τὴν διαγωγὴν μεμφόμεθα τῶν ἄλλων,
 ἀλλ' ἂν μᾶς παρουσιασθοῦν αἱ ἴδιαι περιστάσεις
 χειρότερα θὰ κάμωμεν μετὰ χαρᾶς μας πάσης.

Ἀετὸς καὶ κύνθαρος.

Ἀετὸς κυνῆγει λαγῶν νὰ πιάσῃ·
 τοῦ κανθάρου κείνος τρέμων εἶχε φθάσῃ
 καὶ τὸν παρεκάλει νὰ μεσολαβήσῃ
 τὴν ζωὴν του ἴσως δι' αὐτοῦ κερδίσῃ·

Ὁ μικρὸς ἄμ' εἶδε στὸ δικό του σπίτι
 πῶς τὴν συνδρομὴν του ὁ λαγὸς ἐζητεῖ,
 πόνεσ' ἡ καρδιά του καὶ ἐπαράκάλει·

« αἰτέ μου ἄς τον κ' εὔρα τροφήν ἄλλην·

» Χάριν θὰ χρωστῶ σου ὅταν μὲ θέλῃς,
 » τὴν μικρότητά μου μὴ καταφρονήσῃς. »

Νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ δὲν τὸν ἀξιώνει,
 καὶ μὲ τὴν πτεροῦγα κτύπημα τοῦ δόνει,
 ποῦ μακρὰν τινάχθη κ' ἔπερν' ὁ καμμένος
 σὰ σφοντύλι γύρους καταζαλισμένος.

μὲ τοὺς ὄνυχάς του ὕστερον ἀρπάζει
 τὸν λαγὸν στὰ ὕψη καὶ τὸν κομματιάζει.

Κύνθαρος ξαπίσω τ' ἀετοῦ πετάει,
 καὶ κατασκοπεύων στὴν φωλιάν του πάει,

τὰ αὐτὰ κυλῖει ἐν μετὰ τὸ ἄλλο
 καὶ τὰ σπάνει χάμω μὲ θυμὸν μεγάλο·

Ἀετὸς ὠργίσθη πῶς τις νὰ τολμήσῃ
 ὅλα τὰ αὐτὰ του νάλθῃ νὰ κυλίσῃ,

ὅλα ἐν πρὸς ἓνα τρυφερὰ αὐτὰ του,
 τὴν γλυκειὰν ἐλπίδα μέσ' ἀπ' τὴν φωλιά του.

Πλὴν καὶ τί νὰ κάμη; τὴν χρονιὰν τὴν ἄλλην
 ὅταν ἦλθ' ἡ ὥρα νὰ γεννήσῃ πάλιν

πγιὸ φηλὰ ὑπῆγε φωλεὰν νὰ κτίσῃ,
 ἀλλ' ὁ κύνθαρός μας δίχως νὰ ἀργήσῃ

καὶ παραφυλάξας μοναξίαν φθάνει

καὶ τὰ ἴδια κάνει.

Ἀετὸς εὐρέθη εἰς στενοχωρία
 καὶ ὅταν τρίτης γέννας ἦλθε διορία

εἰς τὴν κατοικίαν τὴν τῶν ἀθανάτων
 ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου ἔπταται καὶ νάτον·

Ἐφ' ὕψηλοτέρας μέσος ἀκρωρείας
 ὁ πατήρ τῶν πάντων κάθηται ὁ Δίας·

πῆγε καὶ ἐστάθη τὸ λοιπὸν ἐμπρὸς του
 ἐπειδὴ ὑπῆρχεν εὐνοοῦμένος του,

τῶν βουλῶν ἐκείνου ἀγγελιοφόρος·
 ὅθεν ἐξητεῖτο πάνω εἰς τὸ ὄρος

τὴν πανίσχυρόν του θεῖαν προστασίαν
 ἀπὸ τοῦ κανθάρου τὴν κακοτροπίαν.

Τοῦ Διὸς ὁ ὄρνις μὲ τὴν ἀδειάν του
 ἤρεμα καθίσας μέσα στὴν ποδιάν του
 σὰν καλὸς ἀφέντης ἔκαμε τ' αὐτὰ του,
 τᾶβλεπεν ὁ Δίας μὲ πολλὴ χαρὰ του.

Τὸ ζῶφιόν μας τὸν παραφυλάττει,
 καὶ ὅπως κυνεῖται κόπρου σφαῖραν πλάτει
 αἶμα τὰ κυρεῖται, καὶ ἀναβάζει εἰς ὕψη
 τοῦ Διὸς τὸν κόλπον ἱσχυρὸς νὰ ῥίψῃ.

Τὸ θεὸν τὸ πρᾶγμα εἶχε πως ταραξή,
σηκωθείς τὴν κόπρον νὰ ἀποτινάξῃ
καὶ τ' αὐγὰ συνάμα ἔρριπεν ἐκ λάθους
ἀτινα κομμάτια ἔγειναν στοὺς βράχους.

Τὸ πτήνὸν ἐστράφη, κτύπα τὰ πτερὰ τοῦ
ὡς μακρόθεν εἶδε νέαν συμφορά του·

ὁ δὲ Ζεὺς τοῦ εἶπε: « δίκαια παθαίνεις,
» πρὸς τοὺς ἀδυνάτους εὐλαβής νὰ γένης. »

Ἔτσι ὁ ἀετός μας ζήσας πολλοὺς χρόνους
φύφησε καὶ πάει δίχως ἀπογόνους.

ΕΠ. Ἰσχυροὶ τῆς σφαίρας μὴ περιφρονεῖτε
τοὺς ἀσθενεστέρους, μήτε ν' ἀδικήτε·

ἂν ἐσένα μέγαν ὕψωσεν ἡ τύχη
καὶ νὰ τρέμῃ ἐκείνον ἄφησε στὰ ψύχη,
σὺ ὁ ἔχων τώρα φήμην μετὰ πλούτου
εἴμπορεῖ νὰ λάβῃς τὴν ἀνάγκην τούτου·
ἄνθρωπος κ' ἐκεῖνος σὰν ἐσὲ μὲ γνῶσε
τὸ κακὸν ἰσχύει νὰ σ' ἀνταποδώσῃ.

Πυγολαμπίς.

Ἡ κωλοφωτιὰ μιὰ νύκτα ἔρπουσα μὲς τὸ λιβάδι
ἔβγαξε τὸ καλοκαῖρι φῶς ὀλίγον στὸ σκοτάδι·

πρὸς τὸν οὐρανὸν μὲ τᾶστρα ὑπερήφανα κυττάζει
καὶ ἀπευθυνομένῃ εἰς ταῦτα μετὰ στόμφου ἀνακράζει:

« Χαίρετε, ὦ ἀδελφοί μου, τρέχοντες ὑπὲρ τὴν κτίσιν,
» μὲ ἐσᾶς ἰδέτε ἔχω τὴν ἰδίαν κ' ἐγὼ φύσιν,

» ἐπειδὴ γεννῶ ἐντός μου

» φῶς διηνεκῶς καὶ χύνω εἰς τὴν ἑκτασιν τοῦ κόσμου.

» Ἐλα σι' οὐρανοῦ τὰ ὕψη ἐτοιμάσατέ μου θέσι

» γιὰ νὰ λάμπω νέον ἄστρον μετὰ σᾶς κ' ἐγὼ στὴ μέσῃ. »

Μόλις ἐκαυχᾶτο ταῦτα, ἕνας χωρικός τυχαίως
ὅστις ἀπὸ κεῖ ἐπέρνα, δίχως νὰ εἰδῇ βεβαίως

τὸ ἀδυνάτον τῆς φέγγος ἀπροσέκτως τὴν πατάει
καὶ διὰ παντός τὸ φῶς τῆς οὐτῶ σβέσθηκα καὶ πάει,

τὸ ὅποιον νὰ συγκρίνῃ εἶχε τὴν ἀνασχίαν
μὲ τὴν θαυμαστήν τῶν ἄστρον λάμψιν καὶ τὴν αἰωνίαν.

ΕΠ. Ὅσοι καὶ εἰς τὸν καιρὸν μας τῶν χαρτιῶν μελανώτα
νὰ μᾶς πείσουν θὲν πῶς εἶνε συγγραφεῖς καὶ ποιηταί,
ὅτι στοὺς λαοὺς ἀόκνως μεταδίδουσι τὰ φῶτα,
ἐνῷ ἔχουν χρεῖαν φώτων ὑπὲρ πάντας αὐτοὶ πρῶτα.

Πυγολαμπίς.

Ποιοῖται μοι ὁ μυθιαμβος οὗτος ἐν χωλιαμβοῖς Ἰππωνακτείοις στί-
χοις μιμήσει τοῦ ριᾶ περὶ λύχνου μύθου τοῦ Βαβρίου, καὶ τοῦ γ' διδακτικοῦ
μύθου Φιλίππου τοῦ Ἰωάννου, ἐν τῇ χγ' σελίδι τῆς β' ἐκδόσεως τῶν φιλο-
λογικῶν αὐτοῦ παρέργων ἀπαντῶντος. Οὐ μέντοι καὶ τόνῃ ἀεὶ, ὥσγε Βάβριος,
τοὺς στίχους παραληγομένους ἐπιτηδεύσαι φήθην δεῖν τοῦτο γάρ τοῦ παρα-
μάχοντος ἑλληνισμοῦ, ὅτε κατὰ μικρὸν τὴν προσφῶδιαν ἤρξατο ἐκνικᾶν ὁ τόνος·
Οὐδὲ μὴ Ἰωνισμοῖς οὐδὲ σπονδείῃ ἀεὶ τῷ ἐσχάτῳ ποδὶ κατ' ἐκείνον χρῶμαι,
ἀλλὰ καὶ τροχαίῃ, ἐπαμφοτέρος γὰρ ἡ τελευταία παντός στίχου συλλαβή· τὸ
δ' ἐν μετρικῇ Βενθύλλου εἰρημένον, ὡς ἐν τῷ πέμπτῳ τοῦ σμάζοντος ποδὶ
οὐκ ἐγγχωροῖη σπονδεῖος ἅτε βαρύνων τὸ μέτρον, ἀλλ' ἀεῖποτε ὀέοι καθαροῦ
ἱάμβου, θεωρητικώτερον μάλλον ἢ ἀληθέστερον.

Ἡ πυγολαμπίς ἐκχέουσ' ἐν λειμῶνι
θέρους, δι' ὄρφνης νυκτίας ἀμυδρὸν φῶς
μέγ' ἐφρόρει πλὴ τῷδε, κἀναβλέψασα
πρὸς τὴν ἑαστρον ἄντυγ' ἐξηύδα τοῖα:
ὦ πολλὰ χαίρει ὕψιφοῦται φωστῆρες,
ὕμᾶς προσεννέπω γὰρ ὡς κασίγνητος·
ἰδοὺ, φνὴρ λέλογχα τὴν αὐτὴν ὕμῃν,
τίκτω γὰρ ἔνδον φῶς διηνεκῶς καὶ γῆς
ὑπερθε βάλλω' δεῦτε νῦν ἔδραν κἀμοὶ
σπουδῇ κερῶσαι ῥύρανόν κατ' αἰπεινὸν
ὅπως ἐν ὕμῃν ἄστρον ὡς νέον λάμπω.
Μεταξὺ ταῦτ' αὐδῶσαν ἀργότης βαίνων
οὐκ ὄμμα προσβαλὼν δὲ τῷ βραχεῖ ταύτης
φέγγει, πατεῖ σβέννυσσι τ' εἰς αἶε τοῦτο,
ὃ δὴτ' ἐτόλμα συγκρίνειν ἀφραίνουσα
πρὸς ὕψιθ' ὄκτους ἀστέρας καὶ τηλαυγεῖς.

ΕΠ. Καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς εἰσίδοις ἄν οὐ παύρους
ἄλλ' οὐδὲν ἢ πάπυρον ἀσβολαίνοντας,
σπουδὴν τίθεται δ' ὥδε τοὺς ἄλλους πείσαι
ὡς τὴν σφαιρὴν κινεῖται ποιηταὶ τ' ὄντες,
ὡς αὖτε προσκείμενα φῶτα τοῖς λαοῖς
παύσαι περ ἀνδρῶν φωτός αὐτοὶ χρήστες.

Μέλισσα, ἀράχνη, μύρμηξ, τέττιξ καὶ μήτηρ αὐτῶν.

Στὴν ἐποχὴν ποῦ ἔκαμναν τὰ ζῶα ὁμιλίας
καὶ κάποτε καὶ εἰς ἡμᾶς ἐδίδαν ὁδηγίας
μελίντακα καὶ τσίντσικα φαλάγγι καὶ μελίσσι
ἢ ἴδια καὶ τοὺς τέσσαρας κοιλιὰ εἶχε γεννήσῃ·

Ἡ μέλισσα τὴν μάνναν τῆς με πιστοτάτῃ γνώμῃ
μονάχ' ἐγηροκόμει,

οἱ ἄλλοι οἱ ἀχάριστοι μήτε νὰ τὴν ἰδοῦνε
στὰ μάτια πλέον ἤθελαν, καὶ χώρια κατοικοῦνε.

Ἡ μάννα ἅμα ἄρρωστη νοεῖ τὰ ὕστερνά τῆς
στέλνει τὴν μέλισσαν νὰ πᾶ' νὰ φέρῃ τὰ παιδιὰ τῆς
τὸ τελευταῖον νὰ τὰ δῇ καὶ νὰ τὰ συγχωρήσῃ
δι' ὅσα ἔσφαλαν σ' αὐτὴν πριχοῦ νὰ ξεφυχήσῃ.

Εἰς τὸ φαλάγγ' ἡ μέλισσα σὰν τὸ πουλὶ πηγαίνει·
«στῆς μάννας τρέξε, σήμερον ἢ αὔριον ποθαίνει.»

«—ὦ, ἀδελφὴ, μ' ἐσκότισες, ὀρεξί νὰ σοῦ κάνει·
» σέ ποιὰν ν' ἀφήσω τὸ πανὶ ὕστερα νὰ μοῦ φάνῃ;»

Πηγαίνει στὸν μελίντακα με τὸ καμμέν' ἀχειλί·
«φθάσε, ποθαίν' ἡ μάννα μας, γιὰ σένα μ' ἔχει στείλῃ.»

«—Ἐγὼ στὰς ἀποθήκας μου σιτάρι ἐσοδειάζω
» καὶ ἐπισκέψεις σ' ἀσθενεῖς νὰ κάμνω δὲν ἀδειάζω.»

Φεύγει καὶ πᾶ' στὸν τσίντσικα κλαμμένη μαραμμένη·
«πρόφθας τοῦλάχιστον ἐσὺ, κ' ἡ μάννα μας ποθαίνει.»

«—Καὶ τώρα τὰ τραγούδια μου τὸ ζεῦκι μου θ' ἀφήσω
» νὰ τρέχω τὴν μητέρα μας γιὰ νὰ μυρολογήσω;»

Ἄμα κυττάζ' ἡ ἄρρωστη τὴν μέλισσαν νὰ φθάνῃ
χωρὶς τὰ ἄλλα τῆς παιδιὰ, καμμόν πολὺν τὸ πᾶνει·
εἰς ταύτην πρῶτον εὐχεται ἐκ βάθους τῆς καρδίας·
» εὐχὴ τοῦ κόσμου νὰ γενῆς παιδί τῆς συμπαθείας·

» νὰ κάμνης τὸ κηρίον

» νὰ φέγγῃ τῶν ἀγίων,

» καὶ μέλι εὖοσμον γλυκὺ σ' ὅποιον καὶ ἂν εἶσαι τόπον

» πρὸς χρῆσιν τῶν ἀνθρώπων.»

Στὰ ἄλλα τρία τῆς παιδιὰ βαρέως καταρᾶται·

» εἰς τὴν δικὴν μου κἀταραν καὶ τοῦ θεοῦ νὰ πᾶτε·

» Ἐσὺ ῥωγὰ πολυλόπανο νὰ φαίνῃς δίχως χάρι

» καὶ νὰ σοῦ τὸ ξεφαίνουνε δουλεῦτραις με κοντάρι·

» Σὺ μύρμηκα νὰ κουβουλάς σιτάρ' ὅλον τὸν χρόνον
» καὶ μόλις νὰ μπορῇς νὰ φᾶς ἓνα σπυρὶ καὶ μόνον·

» Σὺ τσίντσιρα, ποῦ ἤξευρες νὰ ψάλλῃς μουσικάς
» αὐτὸ νὰ κάμνης πάντα σου καὶ σὰν τουμπὶ νὰ σκᾶς.»

Τὰ λόγια τῆς ἐπίασαν εἰς τὴν ἰδίαν ὥρα,
στὸν ἄνθρωπον παράδειγμα διατελοῦν ὡς τώρα,

Γιὰ νὰ προσέχῃ τὸ παιδί—νὰ μὴν πολλοπεισμόνῃ
ἐὰν ὁ κύρης συμβουλή—γιὰ τὸ καλὸ τοῦ δόνη.

Ἡ εὐλογία τοῦ πατρὸς τὸν οἶκον στερεώνει,
ἢ δὲ κατὰ τῆς μητρὸς θεμέλια ξερρίζονει.

Καὶ ἀπὸ τότε γνωμικὸν ἐβγήκε κ' ἐπεκράτει·
«εὐχὴ γονιοῦ ἀγόραζε καὶ στὸ βουνὸ περπάτει.»

Ἀλώπηξ καὶ Λύκος.

Κακὸν εἶνε τις νὰ θέλῃ πάντοτε νὰ χαρατεύῃ
καὶ χειρότερον δὲ πάλιν ὃ τ' ἀκούσῃ νὰ πιστεύῃ·
καὶ παράδειγμα τοῦ λόγου νὰ ἀκούσῃ ἂν ποθῇ τις,
ἓνα μῦθευμα μοῦ εἶπε γέρων τις ἀνατολίτης,
ὅτε στῆς Τουρκίᾳς τὰ μέρη περιέφερον τὸ βῆμα,
ὅτε εἰς τὴν Ἰωνίαν με ἐξέβρασε τὸ κύμα.

Ἡ εὐτράπελος ἀλώπηξ τῆς ἀνατολῆς τὰ δάση
διατρέχουσα συνέβη ἐκ χωρίου νὰ περάσῃ,

καὶ ἐσκέπτετο πανοῦργος τίνι τρόπῳ νὰ χορτάσῃ
εἰς τοιαύτην εὐκαιρίαν

τὴν πεινώσαν τῆς κοιλίαν.

Αἰφνης μετὰ χαρὰν κυττάζει

κ' ἐπιδέξια ἀρπάζει

εἰς χαρτὶ μελανωμένον

χαλβὰν νέον μυρωδάτον μετὰ τὸ μέλι ζυμωμένον.

Ἀφοῦ ἔχωσ' ἡ ἀλώπηξ τὸν χαλβὰν στὸν στόμαχόν τῆς
τὸ χαρτὶ τὸ μελωμένον κόλλησε στὸ μέτωπόν τῆς.

Οὕτως ἔχουσιν τὴν εἶδεν εἰς τετράπηγος τὸ μῆκος.

ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ πλὴν μικρὸς τὰς φρένας λύκος,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥ

ἀπονομιζόμενος ποιμένων
κατὰ τύχην διαβαίνων

τὸν ἀνέβαλεν εἰς ζάλη

τί ἐσήμεναιεν ὁ χάρτης κολλημένος στὸ κεφάλι,
καὶ τῆς ἀπορίας ταύτης τὴν ζητεῖ νὰ τὸν ἐκβάλῃ·

Μ' εὐστοχίαν τὴν συνήθη
ἢ ἀλώπηξ ἀπεκρίθη:

« Αἱ μεγάλοι ἐκδουλεύσεις ὅσας ἔχω στὸ σουλτάνο
» τὸν προέτρεψαν νὰ γράψῃ εἰς τὸ ὄνομά μ' ἐπάνω
» προσταγὴν προνομιοῦχον, αἶν ἔχω ἐλευθέραν
» εἴσοδον στοὺς σταύλους ὅλους πᾶσαν ὥραν καὶ ἡμέραν·
» νὰ διαλέγω ἀκωλύτως τὴν παχύτερη πουλάδα,
» καὶ ὅλαι νᾶνε ἰδικαί μου, κάθε μιὰ μὲ τὴν ἀράδα·
» ὅπως δὲ τελείαν πίστιν εἰς τοὺς λόγους τούτους δώσης,
» κῦψε λίγο ν' ἀναγνώσης. »

Λέγει πλήρης πονηρίας,
κ' ἐπεδείκνυε στὸν λύκο τοῦ χαρτιοῦ τὰς μελανίας.
ὁ μωρόπιστος ὁ λύκος ὡς λουκοῦμι τὸ ἐχάφθη
καὶ μὲ πόθον ἐξεκαύθη
εἰς κἀνένα ὀρνιθῶνα νὰ τὴν παρακολουθήσῃ,
καὶ τὴν ἐξοχότητά του κοινωνὸν νὰ καταστήσῃ
τῆς σουλτανικῆς ἀδείας
μέσα εἰς τὰς ἀγροικίας.

Ἡ ἀλώπηξ τότε εὐρέθη λίαν στενοχωρημένη,
ὅμως φιλοτιμουμένη
μὴ τῶν λόγων τῆς τὸ ψεῦδος φανερόν ἀμέσως γένῃ,
εἰς τὴν πρότασιν τοῦ λύκου πρόθυμος συγκατανεύει
καὶ πρὸς ὀρνιθοθηρίαν ἐπιδεικτικῶς ὁδεύει.

Εἰς ἀγροτικὴν οἰκίαν ἦν πολλάκις ἐπεσεκέφθη
καὶ τὰ πτερωτά τῆς ζῶα στοὺς ὀδόντας τῆς ἐγεύθη
ἐπὶ τέλους καταφθάνει
καὶ τὰ δυνατά τῆς βάνει

ὀρνιθας ἀπροφυλάκτους ἀπὸ τὸ μερὶ ν' ἀρπάσῃ
καὶ αὐτὴ κατὶ νὰ δαγκάσῃ
καὶ τὸν λύκον νὰ φιλεύσῃ
τὸ φερμάνι νὰ πιστεύσῃ.

Ἀνεκάλυψε τοὺς κλέπτας ὁσφρησις λεπτὴ τῶν σκύλων,
πλάκωσαν καὶ παλληκάρια μετὰ μαχαिरῶν καὶ ξύλων,
μὲ γαυγισματικαῖς φωναῖς τοὺς ἐβάλαν στὸ κυνήγι,
τῷτε λύκος καὶ ἀλώπηξ νῆστες ἀπὸ φύγῃ φύγῃ.

« Ὅτε δὲ λαχανιασμένοι ἐκ τοῦ καλπασμοῦ ἐκείνου
τῆς καταδιώξεώς των ἐφθασαν ἐκτὸς κινδύνου,

« Αἶ, κύρ ἀλεποῦ, ὁ λύκος εἰς τὴν φίλῃν τότε κάνει,
» πῶς δὲν ἐδειχνες καὶ μέσα τὸ σουλτανικὸ φερμάνι; »

— « Ψύλλους στ' ἄχυρα γυρεύεις, πῶς ἐσώθης δὲν σέ φθάνει;
» εἰς ἀλαλαγμὸν τοιοῦτον ποῦ ἀκούεται φερμάνι! »

Ὅμοιον.

Μιὰ μέρα ποῦ ἐχίονιζε
καὶ ὁ ἄνεμος ἐβόιζε,
ἀλώπηξ τις κρυόνουσα
καὶ ἰσχυρὰ λιμώττουσα,
κατὰ παλαιὰ συνήθεια
νὰ κυνηγήσ' ὀρνίθια
ἐβγήκε καὶ περδίκια.

Ἐνῶ ἐστρηφογύρισε
χαρτίον παρετήρησεν·
Εἶχε δὲ μέσα τὸ χαρτὶ
μελόπηττα διαλεκτὴ.

Ἀφοῦ τὴν ἐγλείψε καλὰ,
τὸ περιτύλιγμα κυλᾷ
καὶ εἰς τὸ μέτωπον κολλᾷ.

Καμαρωμένη προχωρεῖ
καὶ λύκος ταύτην θεωρεῖ·

Τὴν κράζ' εὐθὺς γιὰ νὰ σταθῇ
σ' ἐρώτησιν ν' ἀποκριθῇ.

— « Ἀλώπηξ μου, νὰ ζῆς,
[καὶ τί

» σημαίνει τοῦτο τὸ χαρτὶ
» ὃ φέρουσα στὴν κεφαλὴν
» λαμβάνεις ἑпарσιν πολλήν; »

— « Φερμάν' εἶνε σουλτανικόν
» εἰς κάθε ὑποστατικόν

» ἐλεύθερα νὰ εἰσχωρῶ
» ν' ἀρπάζω κάθε πουλερὸ

» γιὰ νὰ χορταίνω τὴν κοιλίαν
» χωρὶς ἀντίστασι καμμιὰ »

Ὁ λύκος τὴν ἐπλάτυσεν,
τὴν τύχην τῆς ἐξηλεύσε
καὶ παρ' αὐτῆς ἐγύρευσε

νὰ εἰσαγάγῃ καὶ αὐτὸν
εἰς τόπον τόσον ζηλωτόν,
μὲ πλήρη ἄνεσιν, βορᾶς
νὰ συμμετάσχη τρυφεράς·
ἢ δὲ ἀλώπηξ συναινεῖ,
ἵνα μὴ ψεύστρια φανῇ.

Στὴν τούτου ἐξοχότητα
νὰ δείξῃ ἱκανότητα

πάσῃ δυνάμει προσπαθεῖ
καὶ ὁ λύκος τὴν ἀκολουθεῖ.

Πηγαίνουν τέλος εἰς αὐλήν
ἄγρην ἐνέχουσιν πολλήν
καὶ ὀρνιθας καὶ πετεινοὺς,
χῆνας καὶ πάππιας καὶ λαγούς·

Τότ' ἡ ἀλώπηξ προχωρεῖ
κ' ἐμπρὸς καὶ πίσω τῆς θεωρεῖ
καλὰ γιὰ νὰ προφυλαχθῇ
ἀντὶ νὰ πιάσῃ μὴν πιασθῇ·

Κυττάζει σὲ παραμεριὰ
μιὰν ὀρνιθα κακαναριὰ·

καιρὸν δὲν χάν' ἡ πονηρά,
τὰ δόντια τῆς τὰ μητερὰ
σὰν μακελλάρης ἀκονᾷ
καὶ κατεπάνω τῆς ὀρμᾷ.

ἀπὸ τὸ πόδι τὴν ἀρπᾷ
ἐμπρὸς σὺν λύκον νὰ τὴν πᾷ·

Ἡ κλωσσα τρέμει καὶ πονεῖ,
βγάξει φωνὴ γαδουρινή·

ἀκού' ὁ σκύλος τὴν κραυγὴ
καὶ νὰ ἐπέλθῃ δὲν ἀργεῖ·

μὲ γαύγισμ' ἀπειλητικόν
εἰδοποιεῖ τὸν χωρικόν

πῶς κλέπται μπῆκαν σ' ὁμανδρὶ
καθεὶς ν' ἀρπάσῃ ὅ τι βρῇ.

Τουφέκιον καὶ αὐτὸς ἀρπᾶ
καὶ μὲ θυμὸν τοὺς κυνηγᾷ.

Περίτρομος ἡ ἀλεπού
νὰ πάγῃ δὲν ἡξεύρει ποῦ·
τὴν κλῶσ' ἀμέσως παραιτεῖ,
νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν ζητεῖ
ξετρύπωσαν ἀπ' τὴν αὐλὴν
καὶ ἔφυγε σὰν τὸ πουλί.

ὁ λύκος πυροβολισμὸν
ἀκούσας καὶ ἀλαλαγμὸν
τρέχει δρομαῖος νησιτικὸς
καὶ τρομασμένος ὡς εἰκὸς,
καὶ ὥσπου νὰ εἰπῇς ἀμὴν
ἐχάθησαν εἰς τὴν στιγμὴν.

Τὴν ἀλεπούν ἀκολουθεῖ,
κ' εἰς δάσος κρύπτονται βαθύ,
πρὶν οὔτε κλῶσαν νὰ γευθῇ
οὔτε κλωσσόπουλον μικρὸν
οὔτε αὐγὸν οὔτε κορκόν.

ΕΗ. Ὁ εὐπιστος καθίσταται λαβὴ τῶν εὐτραπέλων.
καὶ ἐπισύρει τῶν λοιπῶν τὴν χλεύην καὶ τὸν γέλω.

Τὸ πετσί.

Ἔνας ἄρχοντας μεγάλος ἔμενε τὸ καλοκαῖρι
σ' ἓνα μικροχωριουλάκι γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὸ ἀγέρι,
κ' ἓνας ἄλλος ξεπεσμένος στὸ χωριὸ ἐκατοικοῦσε
καὶ τὸ ἥξευρ' ἡ κοιλιὰ του δυστυχίαν ποῦ περνοῦσε·
εἰς τὸν ἄρχοντα πηγαίνει ἐξ ἀνάγκης, τί νὰ κάμῃ;
καὶ μὲ συστολὴν ἐξήτει ὕλκως νὰ τὸν συνδράμῃ.

« Ἄν σοῦ φαίνομ' ἄρχοντά μου τώρα καταφρονημένος
» ἦτονε καιρὸς ποῦ ἤμην σὰν καὶ σὲ κυβερνημένος·

» Καλομαθημένος πρῶτα, ὅσον πάμπτωχος καὶ ἂν χεῖνῃ
» ἔχει δύναμιν νὰ πιᾶσῃ εἰς τὸ χέρι τὴν ἀξίνη; »

Γιὰ νὰ καταλάβ' ὁ ἄρχων τὴν ἀλήθειαν τὸν ἠρώτα:
« ἂν σὺ ἦτο καθὼς λέγεις καλομαθημένος πρῶτα

Ἄφου δὲ ἐκ τοῦ φόβου των
συνῆλθον καὶ τοῦ κόπου των,
τὴν πονηρὰν παρατηρῶν
εἶπεν ὁ λύκος ἀπορῶν:

- « Αἴ! δὲν μοῦ λές κυρὰ καλὴ
» σ' ἐκείνη μέσα τὴν αὐλὴν
» πῶς δὲν ἐδείκνυες λοιπὸν
» φερμάνι τὸ σουλτανικόν,
» κ' ἡσύχως νὰ καθίσωμεν
» ὀρνίθια νὰ μασσήσωμεν
» πτερὸν νὰ μὴν ἀφήσωμεν
» ποῦσαν παχιά καὶ ἄπειρα; »

« ὦ! ψύλλους μέσα σ' ἄχυρα!
» γυρεύεις ἐξοχώτατε
» καὶ τρισεγαλειότατε·
» ὅπου μυρίζει τουφεκιὰ
» καὶ ὅπου τὸ βόλιον σφυρᾷ
» δὲν ὠφελοῦν ἐκεῖ παρᾷ
» φερμάνια σουλτανικά. »

» νοστιμώτερο στήν γεῦσιν ποῖον μέρος ἔχ' ἡ κόττα; »
— « Τὸ πετὶ ἀναμφιβόλως ἔχει γεῦσιν καλλιτέρα·
» πόσα χρόν' ἄχω νὰ φάω πρᾶγμα ποῦχα κάθε μέρα! »
— « Ἐχεις δίκαιο καὶ μένε καὶ ἡ ἀρχοντιά σου δείχνει
» ὅχι λιγιστοὺς ἡ τύχη δίχως νὰ τὸ πταίουν ῥίχνει
» ἐκεῖ ποῦσαν ὕψηλὰ

» κάτω εἰς τὰ χαμηλὰ,
» καὶ τοὺς βλέπει καὶ γελᾷ. »

Ἔτσι τὸν περιποιεῖται εἰς τὸ γεῦμα τὸν καθίζει
κ' ἐπὶ τέλους ὅχι λίγα χρήματα σ' αὐτὸν χαρίζει,
καὶ σουρτοῦκα καστορένια
μόλις δρᾷ φορεῖς βαλμένα.

Τῶμαθε κ' ἓνας ξωτάρης φύσει χονδροκαμωμένος
ἀπὸ τὸ χωριὸ ἐκεῖνο καὶ στὴ πτώχεια γεννημένος·

« Νὰ, ἡ τύχη μου, φωνάζει, ἤνοιξε κ' ἐμένα τόπον
» ν' ἀπολαύσω κ' ἐγὼ κέρδος ἀπ' τὸν πλούσιον δίχως κόπον.
» καὶ ἀπ' τὰ ὄβολα ξεχώρια

» θενὰ μὲ ρουχολογήσῃ ἓνα κόσμον ἀποφόρια.

» Θενὰ σκοῦν οἱ συντοπίταις σὰν μὲ δοῦνε νὰ τὰ βάλῃ
» καὶ νὰ μεταλλάξω καὶ ὅλας πότε τῶνα πότε τ' ἄλλο. »

πάντοτε προὑποθέτων τὴν ἐρώτησιν ἐκείνη·
ὅτι ἐμελλεν ὁ ἄρχων καὶ εἰς τοῦτον νὰ προτείνῃ,
καὶ ὡς καθὼς τὸν ἐρωτήσῃ,

τὸ πετσί, εὐθὺς ἀμέσως ἑτοιμος νὰ ἀπαντήσῃ.

Ἔτσι τρέχει καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸ σπίτι του ἐπάνω
καὶ τοῦ λέγει: « Πλούσιος ἤμην καὶ συνέβη νὰ πτωχάνω. »

— « Ἀληθῶς ἂν ἦσο πλούσιος καὶ δὲν τρέχει τις ἀπάτη,
» πὲς τοῦ βωδινοῦ πηγὸ εἶνε νοστιμώτερο κομμάτι; »

- « Τὸ πετὶ εἶνε ἄρχοντά μου. » - « Νὰ χαθῇς σκυλοχωριάτη!
» ξεκουμπίς' ἀπὸ μπροστά μου.

» τρώγεται μωρὲ σαλιάρη

» τὸ βουδίσιο τὸ τομάρι; »

Τὰ ἐπῆρε ντροπιασμένος, κ' ἔστρεψε στὸ πτωχικὸ του,
κ' ἔγεινε καμπόσα χρόνια ἱστορία στὸ χωριὸ του·

Ἔμεινε μὲ τὴ μουσοῦδα, μὴδὲ ροῦχα μὴδὲ γρόσα
μὴδὲ κέρδητα τὰ τόσα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ ΕΝ Τῷ ΠΑΡΑΧΩΡΙΣΜῳ
ΜΟΥΣΕΟΥ ΔΗΜΟΤΕΛΕΩΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ Τὸ τί παθαίνει
ποῦ μίμει· ἀδιακρίτως ὅ τι κάμωσιν οἱ ξένοι.

Ἀλιεύς καὶ ἰχθύδια.

Τὸν πεζόβολον ἐκράτει εἰς φαρᾶς στὸ περιγιάλι
καὶ εὗρίσκετο ὁ τάλας εἰς στενοχωριὰ μεγάλη
πὼς κἀνένα δὲν εἰμπόρει ψάρ' ἀπ' τὸ γιᾶλο νὰ βγάλῃ.
Μέσα στὰ πολλὰ καὶ πάλιν τὸν πεζόβολόν του ῥίπτει
καὶ ἐκ τύχης ἐν φαρακι τοῦ δικτηοῦ τὸν σάκκον πίπτει.

Σὰν τὸ σήκωσεν ἐπάνω τὸν παρακαλεῖ τὸ ψάρι:
« εἶνε καὶ καλὸ δικό σου, κάμε μου αὐτὴ τὴ χάρι,
» Εἶμαι ὅτι ποῦ γεννήθην, ἄφες με νὰ ζήσ' ἀκόμα
» τώρα τί θὰ καταλάβῃς μιὰ μικρὴ μπουκιά στὸ στόμα;
» μάγκους δὲν ἀηδιάζεις ὁποῦ μοιάζω σὰν τὸ μειῶμα; (1)
» Εἶμαι ὅλο κοκαλλάκια, ἄφες με νὰ μεγαλώσω
» νὰ παχύνω νὰ χονδρύνω καὶ ψαχνάδια νὰ γεμώσω,
» τότε πάλιν μοῦ φωνάζεις καὶ χωρὶς νὰ κοπιήσῃς
» δίχως δίκτηα μὲναχό μου θεὰ ἔβγω νὰ με πιάσῃς
» ποῦ θὰ τρῶς πεντ' ἔξι μέραις καὶ θὰ λαρδομουστατιάσῃς. »
— « Μπρὲ καλὰ μοῦ λὲς φαρακι, μὰ δὲν ξεύρω τῶνομά σου
» ὅταν θεὰ σὲ καλέσω νὰ ξεβγῇς ἀπ' τὰ νερά σου. »
— « Τοῦτο τὸ λοιπὸν καὶ μόνον εἰς τὸν διςαγμὸν σὲ βάνει;
» Νοῦν νὰ με ὀνοματίσῃς εἰς τὴν μάνναν μου ἐφάνη. »
Ἔτσι μὲ κουραχανίαις τὸν ψαρᾶ μας καταφέρει
καὶ ἀφίνει νὰ τοῦ πέσῃ ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὸ χέρι.

Τὸν πεζόβολόν του βράδυ ξαναρρίπτει τελευταῖον
καὶ ὡς καθὼς τὸ πρῶτον πιάνει ἓνα ψάρι πολὺ νέον.
τὰς ἰδίας καὶ ἐκεῖνο παρακλήσεις ἀπευθύνει:
« ἂν μὲ φᾶς ἀπὸ τὰ τώρα μικρόν κέρδος θὰ σοῦ γείνη·
» Πές μου τί θὰ καταλάβῃς ἀπὸ τώρα νὰ με βράσῃς;
» εἰμφορεῖς μὲ τὸ φαγί μου ἀπ' τὴν πείναν νὰ χορτάσῃς;
» Γιὰ νὰ ψαχναδιάσω καὶ ὅλα κάλλιο νὰ με παραιτήσῃς
» στὸ κονάκι μου νὰ πάγω καὶ ὅταν θὲς νὰ με ζητήσῃς
» ἰδικόν σου θᾶμαι πάλιν, φθάνει μιὰ νὰ μοῦ φωνάξῃς
» καὶ στὴν ἄμμ' εὐθὺς ἐμένα μέγα ψάρι θὰ κυττάξῃς·
» Ὅθ' σταθῶ γιὰ νὰ μοῦ κάμῃς ὅ τ' ἡ ἀφεντιά σ' ὀρίζει,
» νὰ με πᾶς στὸ σπίτι τώρα κἂν τὸν κόπον δὲν ἀξίζει,
» τότε κάνει νὰ με πάρῃς, στὸ παλάτι νὰ πωλήσῃς
» στὴν στιγμὴν θὰ ἴδῃς ὅτι ἀπὸ μένα θὰ πλουτήσῃς. »
— « Καλὰ λὲς καὶ σὺ φαρακι, μὰ σὰ θέλω νὰ σὲ κράξω
» Πές μου ποιῶνε τῶνομά σου νὰ θυμῶμαι νὰ φωνάξω; »

(1) Εἶδος μικρᾶς σάρας τοίχων.

— « Εὐκόλ' ὄνομ' ἀπ' τὴν γένναν ἔχ' ἡ μάνα μου μοῦ δώσῃ,
» μ' ἔβγαλεν ἀφέντη; Γνώσι. »

Ἔτσι μὲ αὐταῖς ταῖς μπουρλαῖς ἀπὸ τοῦ ψαρᾶ γλυτόνει
καὶ τὰ συνομιλικά του μὲ πολλὴν χαρὰν νταμόνει.

Καὶ ὁ φαρᾶς ἐστράφη πίσω στὴν καλύβαν κουρασμ' ἄλλο
μὲ καλὰθια ὅλο φύκια κ' ἔπεςε καὶ πεινασμένος·

Πλὴν τοῦ ἐδίδαν ἐλπίδα τὰ φαρακία γλυκεῖαν
καὶ ὠνειροπόλει μόνος μέλλουσάν του εὐτυχίαν.

« Θὰ τ' ἀφήσω ἓνα χρόνον γιὰ νὰ καλομεγαλώσουν
» μέγα κέρδος νὰ μοῦ δώσουν. »

» Τῶνα θὰ ξεκοιλιδιάσῃ ὅλη μου τὴ φανελιά
» καὶ λαχταριστὸ τὸ ἄλλο θὰ τὸ πᾶ' τοῦ βασιλιᾶ. »

Σὰν ἐπέρασεν ὁ χρόνος στὴν ἀκρογιαλιὰ πηγαίνει
καὶ φωνάζει: « Νοῦ, Νοῦ, ἔβγα, ὁ φαρᾶς σὲ περιμένει. »

Ἀποκρίνεται τὸ ψάρι: « Νοῦν ἂν εἶχες ἓνα δράμι
τὴν ζαβιά νὰ μὲ ἀφήσῃς δὲν θὰ ἤθελες τὴν κάμη. »

— « Ἔβγα μπάρε μου σὺ Γνώσι καὶ τὴν συμφωνιὰ θυμήσου
» Πέρυσι μικρὸ σὰν ἦσουν ὁποῦ ἔκαμα μαζί σου. »

» Ὅ τι λέγει τις ὀφείλει μετὰ ταῦτα καὶ νὰ πράττῃ
» καιρὸς εἶνε, ὅπως μοῦπες νὰ σὲ πᾶω στὸ παλάτι. »

Τὸν περιγελᾷ τὸ ψάρι: « ἐγὼ ἔχω ἐδῶ κάτῳ
» μεγαλείτερο παλάτι μέσα τοῦ νεροῦ τὸν πάτο· »

» Ἄντε στὸ καλὸ ψαρᾶ μου καὶ ἂν εἶχες λίγη γνώσι
» δὲν θ' ἀπόλνας τὸ φαρακι πέρυσι νὰ μεγαλώσῃ. »

Θέλεις τώρα καὶ τοῦ μύθου νὰ εἰπῶ τὴν ἐρμηνείαν,
σκέψαι λίγον κ' ἐνθυμήσου τὴν δημώδη παροιμίαν:

Κάλλιο πέντε καὶ στὸ χέρι
παρὰ δέκα καὶ καρτέρει.

Ὁ μέθυσος.

Ἦτόν ὡς μοῦ διηγοῦνται τοῦ παπποῦ μου τὰς ἡμέρας
ἓνας ποῦπινεν κ' ἐμένα θαυμαστὸς κρασοπατέρας·

τὰ τὴν οἰκονομίαν του ντὶπ δὲν ἴδρονε τ' αὐτὶ του
σοῦναι μόνον νὰ μὴ λείπῃ τὸ ποθούμενον κρασί του·
Ἡ καμμένη τοῦ γυναῖκα παραδέρνεται κυτυπείται,
ὅσον τὸν ἐθῶρει χάμω σὰν τὸν χοῖρον νὰ κυλιέται.

Μιά σταλὶν ξεχαλισμένος νᾶνε τὸν παραφυλάει,
 στὴν ταβέρνα πάλι φρέσκος ἡτοιμάζεται νὰ πᾶν.
 Μ' εὐμορφον τοῦ λέγει τρόπον: «ἔλα πγιά σὰ λογικά σου,
 »σὰν δὲν γτρέπεσαι τὸν κόσμον κὰν λυπήσου τὰ παιδιὰ σου.
 »ποῦ τὰ ῥοῦχα των ληωμένα δὲν προφθαίνω νὰ μπαλόνω,
 »ποῦ πεινοῦν τὸ μεσημέρι καὶ ξερὸ ψωμί τοὺς δόνω
 »γιατὶ ὁ τι λεπτὸ βγάξεις
 »στὸ κρασοπουλεῖο ξοδιάξεις
 »Ἄν ἐμένα δὲν πιστεύης τὰ κακὰ ποῦ ἔχει ὁ οἶνος
 »στὸν πνευματικὸν μας τράβα νὰ σοῦ τὰ εἶπῃ κ' ἐκεῖνος.»
 Ὁ πνευματικὸς ποῦ ἦτο πρὶν βαλμένος ἀπὸ κείνη
 τὰς ἰδίας εἰς τὸν Γιάννη συμβουλὰς κατόπιν δίνει.
 «Γιάννη νάξευρες πῶς κάμνεις μεγαλῶτατ' ἁμαρτία
 »νὰ περνᾷ ἡ φαρμαγιά σου—καὶ ἀπὸ τὸ ψωμί νηστεία
 »γιά τὰ ἔρμα φυσικά σου.

»μὲ αὐτὰ ἐχθρόν σου κάνεις καὶ Χριστὸν καὶ Παναγίαν,
 »δύσκολον νὰ ἀπολαύσης τὴν οὐράνιον βασιλείαν.»

Τοῦ πνευματικοῦ ὁ λόγος
 καὶ τῆς κόλασις ὁ φόβος
 γὰ νὰ φέρουν λίγο φθάνει
 εἰς συναίσθησι τὸ Γιάννη.

Ἔτσι τὸ λοιπὸν ὠρκίσθη, κ' ἔβαλε μὲ τὰ σωστά του
 ἀπὸ χέρια ταβερνάρη νὰ φυλάττη τὸν παρὰ του.

Μιά ἀφίνει ἐβδομάδα ὡς τὸ τέλος νὰ περάσῃ,
 ἀπορῶ σ' αὐτὸ τὸ θαῦμα, δίχως νὰ τὸ δοκιμάσῃ.

Ψωνησαὶς πγιά δὲν ἐξέχνα εἰς τὸ σπίτι του νὰ κάνῃ,
 σωστὸν πλέον οἰκοκύρην τότε ἔβλεπες τὸ Γιάννη,
 καὶ ἐπήγαιν' ὅλη μέρα ἡ δουλειά του γαῖτάνι.

Τὴν κυριακὴν στολίσθη, βάζει τὰ γιορτιάτικα του,
 σὰν γαλὸς χριστιανὸς πάει νηστικὸς στὴν Ἐκκλησίᾳ του.

Ὅταν ἀπελειτουργήθῃ καὶ ἀπ' τὴν ἀγορὰν ἐπέρνα,
 ὦ τοῦ θαύματος, εὐρέθη ἔξω ἀπὸ μιὰ ταβέρνα.

τῆς βαρέλλας εὐωδίαν στὸ ῥουθοῦνι ἐμυρίσθη
 καὶ εὐθὺς ἐσκανδαλίσθη.

Κοντοσταματᾷ ὀλίγον, πλὴν στὸν πειρασμὸν ἀντέχει
 καὶ τὸν δρόμον του κυττάζων ἐξακολουθεῖ καὶ τρέχει.

ὅτε δ' ἀπεμακρύνθη, «εὐγε ξεφωνίζει Γιάννη,
 »διὰ τὸ κατόρθωμά σου ἀμοιβὴ πολλή σοῦ πᾶνει.

»τί μεγαλειτέρα νίκη νὰ νικής τὸν ἑαυτὸ σου
 »νὰ φοφᾷς γιὰ τὸ κρασάκι καὶ νὰ φεύγῃς στανικῶς σου,

»καὶ σ' αὐτὴ τῇ μυρωδιᾷ του νὰ πηγαίνῃς μίλλι' ἀλάργα
 »ἄξιός εἶσαι νὰ ῥοφήσῃς τώρα μιὰ ποτήρα κάργα.

»Στρέφει στὸ οἶνοπωλεῖον, μιὰ γεμάτη καταιβάζει,
 »γιατ' ἐφύλαξες τὸν ὄρκον ἄλλη μία σοῦ ταιριάζει.»

Μὲ τὸ εὐγε, εὐγε Γιάννη, μὲ τὴ μιὰ καὶ μὲ τὴν ἄλλη
 ἐκατήντησε καὶ πάλι
 εἰς τὸ προτινὸ του χάλι
 καὶ χειρότερος ἀκόμα,
 ποῦ ἐλεεινὸς ἐξέρνα ἀπὸ ῥουθινῆ καὶ ἀπὸ στόμα

ΕΗ. Μιὰ καὶ ἄρχῃ τὰς κακὰς ἔξεις
 πρέπει νέε νὰ προσέξῃς,
 γιατί ὅποιος σὲ πλακώσῃ
 δύσκολο νὰ ξερριζώσῃ.

ΜΥΘΟΙ.

ΙΩΑΝΝΟΥ Σ. ΚΡΑΣΣΑ.

(ἐκ τοῦ Λαφονταίνου]

Τέτιξ καὶ μύρμηξ.

Ὅλον τὸ καλοκαίρι ὁ τσίνταικας πετοῦσε
 κ' ἐγλυκοτραγουδοῦσε.

ἔφθασε καὶ ὁ χειμῶνας καὶ μιὰν αὐγὴ ξυπνάει,
 καὶ μ' ἐκπληξίν του βλέπει πῶς δὲν ἔχει νὰ φάῃ.

Ἀπλόνει τὰ πτερὰ του, στοῦ γείτονός του φθάνει
 τοῦ μέρμηγκα καὶ χίλιας παράκλησες τοῦ κάνει:

—Ἦλθα λὲ νὰ μοῦ δανείσῃς

Λίγο στάρι ἢ κριθάρι,

ν' ἀποθάνω μὴ μ' ἀφήσῃς,

κάμε μου αὐτὴ τὴ χάρι.

Καὶ ἐπάνω στὴν τιμὴν μου ὅταν ἔλθῃ καλοκαίρι
 καὶ κεφάλαιον καὶ τόκους θὰ σοῦ φέρω μὲς τὸ χέρι.

ἸΑΚΩΒΑΤΙΟΥ
 ΔΕΥΤΕΡΟΝ
 ΜΟΥΣΗΝ
 ΔΑΝΕΙΑ ΕΓΩ ΠΟΤΕ ΠΟΙΕΙΝ ΚΑΝΕΝΑ ΝΑ ΜΗ ΔΙΝΩ.

Πλὴν τι ἐκαμίνες ἐνόσω ἦτονε τὸ καλοκαίρι;

—Μέρα νύκτα τραγουδοῦσα δῶ καὶ καὶ σὲ πολλὰ μέρη.

—Τὸ λοιπὸν ἐτραγούδοῦσες ! θάλλῃ πάλι' ἐκεῖν' ἡ ὥρα,
φύλαττε τὴν ὄρεξίν σου, χόρευε ὡς τόσον τώρα.

Κόραξ καὶ ἀλώπηξ.

Ὁ κύρ κόρακας εἰς δένδρου ἐκαθότανε κλαρί
καὶ στὸ στόμα του ἐβάστα ἓνα κόμματο τυρί·

Ἦ κύρ ἀλεποῦ τὸ βλέπει, μυρωδιά του τὴνε σέρνει
καὶ τὸν κόρακα ἀκλουῖθα μὲ γλυκόλογα τὸν παίρνει.

Καλὴ μέρα σὰς φωνάζει, ᾧ πουλὶ ἀγαπημένο,
τί ὥραιον ὁποῦ εἶσαι, τί κορμὶ χαριτωμένο!

Δίχως νὰ σὲ κολακεύσω ἂν κατὰ τὴ φορεσιά σου,
τοῦ κορμιοῦ τὴ συμμετρία, εὐμορφ' εἶνε κ' ἡ λαλιά σου,

Τότε φίλε μου σοῦ πρέπει τῶνομα τοῦ βασιλιά
καὶ ἡ αὐτοκρατορία πάνω σ' ὅλα τὰ πουλιά.—

Ταῦτ' ὁ κόρακας ν' ἀκούσῃ ἐτρελλάθ' ἀπ' τὴ χαρά του,
τὸ λαιμὸ καλὰ τεντόνει γιὰ νὰ δείξῃ τὴ λαλιά του,

Κρῶ-κρῶ κάνει καὶ τοῦ πέφτει ἀπ' τὸ στόμα τὸ τυρί·
ἡ κύρ ἀλεποῦ τ' ἀρπάζει καὶ τοῦ λέγ' ἡ πανηρή:

— Καλὰ πλήρωσες, νὰ μάθῃς πῶς οἱ κόλακες περνοῦνε
τὴν ζωὴν τους μ' ἐξοδ' ἄλλων ποῦ στὰ λόγιά τους ἀκοῦνε·

Πικραμμένος ὁ κύρ κόραξ, ντροπιασμένος σχεδὸν κλαίων,
ᾤμοσεν, ἀλλ' ἄργα τότε, τέτεια νὰ μὴν πάθῃ πλέον.

Ὄνος καὶ λεοντῆ.

Ἐνας γάδαρος μὲ δέρμα λέοντος καλὰ ντυμένος
εἰς τοὺς κάμπους ἐπερπάτει, ὁ δειλὸς, ἀνδρειωμένος.

Φόβος ἦτονε καὶ τρόμος μὲ αὐτὴ τὴν πανουργία
εἰς ἀνθρώπους καὶ εἰς ζῶα, καὶ εἰς πόλεις καὶ χωρία·

Ἀλλὰ δυστυχῶς ἀέρι φουσᾷ λίγο καὶ τ' αὐτιά του
ἐξετρύπωσαν κ' ἐφάνη ποῖος ἦν ἡ ἀφεντιά του.

Ὅλοι τότε μὲ τὰ ξύλα τὸν ἐπῆραν ἀπὸ πίσω·
τί περάσαν τὰ πλευρά του περιττὸν νὰ σὰς ὀρίσω.

ΕΠ. Πλεισοὶ μ' ἄλλων τὴ βοήθεια κάμνουναι τὸ παλληκάρι,
ἀλλὰ ὅταν μείνουν μόνοι φανερόντο γάδαροι.

Ὅποιος ν' ἀπατήσῃ θέλει, κατ' ἀρχὰς ἐπιτυχαίνει,
γρήγορ' ὅμως τῆς ἀπάτης τὴν ἀνταμοιβὴν λαβαίνει.

Πολλοὶ πτωχοὶ τὸν πλούσιον θέλουν νὰ καμωθοῦνε
Πλὴν γρήγορ' ἄρχετ' ἡ στιγμή π' ὅλοι μ' αὐτὸν γελοῦνε.

Αἱ γυναῖκες καὶ τὸ μυστικόν.

Τὸ μυστικὸν τὸ πλὴν βαρὺ πρᾶγμα π' ὁ κόσμος ἔχει
μ' αὐτὸ γυναῖκα μακρὰ νὰ πάγῃ δὲν ἀντέχει.

Ἀλλὰ καὶ ἄνδρες εἶν πολλοὶ νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια,
ποῦ ἔχουσιν ἀνδρὸς μορφὴν καὶ γυναικὸς συνήθεια.

Νὰ δοκιμάσῃ θέλησεν ἓνας τὴν σύζυγόν του,
καὶ μὴ νυκτιὰ πλησίον τῆς ξυπνᾷ μὲ θαυμασμόν του.

— Θεέ μου κράζει τειν' αὐτὸ! ὦ τί κακὸ μεγάλο!
ὦ ἐκαταξέσχισθηκα! — τί; — ἐν αὐγὸ θὰ βγάλω·

Τὸ γέννησα, νὰ! ἐν αὐγὸ ἔπεσ' αὐτὴ τὴν ὥρα,
Δέ το, ἀκόμ' εἶνε ζεστὸ, πλὴν νὰ προσέξῃς τώρα

Νὰ μὴ τὸ εἴπῃς κἀνεὸς· ἂν τέτοιο πρᾶγμα μάθουν
ὄρνιθα θὰ μὲ κράζουने καὶ χίλια δρῶ θὰ πλάθουν.

Πρωτόπειρη τῆς παντρεῖας, ἡ σύζυγος ἐπέισθη
καὶ στὸν θεὸν πῶς μυστικὸ θὰ τὸ φυλάξ' ὠρκίσθη.

Πλὴν μὲ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς οἱ ὄρκοι' ἀφανισθῆκαν
κάρβουνα μὲς τὸ στόμα τῆς, φωτιὰ ναμμένη μπῆκαν,

Καὶ' ἀκράτητη, ἀπόνηρα, σηκόνετ' ἀπ' τὴν κλίνη
ὅτ' ἐγλυκόμεγγ' ἡ αὐγὴ, ἐνδύεται καὶ χύνει·

Πηγαῖν' εἰς μὴ γειτόνισσα, συντέκνισσα τῆς λέει,
συνέβηκ' ἓνα γεγονὸς, — νὰ ζοῦνε οἱ γονεοὶ

Νὰ τὸ κρατήσῃς μυστικὸ — ἀπόψ' ὁ σύζυγός μου
γιὰ τέσσαρα χονδρὸ αὐγὸ ἐγέννησ' ἄλλα δὲς μου

ὕποσχεσι τὸ χεῖλι σου κρυφὸ νὰ τὸ φυλάξῃ
γιατὶ ξαλλιῶς, νὰ σὲ χαρῶ, στὸ ξύλο θὰ μὲ σάψῃ.

— Ἐννοια σου ἀπεκρίθηκεν ἐκεῖνη· ποῦθεν εἶσαι
καὶ δὲν γνωρίζεις ποῖα μ' ἐγώ; πῆγαινε μὴ φοβῆσαι,

ΙΑΚΤΟΥΒΑΓΓΕΛΙΟΝ ἡ γυνὴ σπῖτι της ἦλθε πλέον,

ΔΗΚΑΡΟΝ ἡ γυνὴ πᾶσαι ὡς ποῦ νὰ πῇ τὸ νέον·

ΜΟΥΣΤΡΟΝ ἡ γυνὴ ἐξέδωκεν εἰς μὴ δεκαρία μέρη,

τὸ ἓνα τᾶπε τρί' αὐγά. Μὴ ἄλλη χερί· χερί

Τὰ τρία κάμνει τέσσαρα, καὶ διὰ νὰ φυλάξῃ
τὸ μυστικὸ κρυφά στ' αὐτὶ τὸ ἔλεγε μὲ τάξι.
Ἄλλὰ καὶ ἡ φήμη γρήγορη, ἀπ' ὀλαιοῦ ταχυτέρα
τ' αὐγὰ τὰ ἔφθασ' ἑκατὸ, πρὶν τελειώσ' ἡμέρα.

Ὁνος πεφορτωμένος ἱερὰς εἰκόνας.

φορτωμένο ἐν γαδοῦρι εἰκονίσματα ἀγίων
πῆγαινεν εἰς ἓν χωρίον.
ὅσοι τὸ ἐσυντυχαῖναν ἑκατασταυροκοπόταν,
καὶ ἐκεῖνος ὁ καυχάλας τὸ ἐκαλοφантаζόταν,
κορδονόμενος, πῶς εἶνε ἰδικὰ του τὰ λιβάνια
καὶ οἱ ὕμνοι τῶν ἀνθρώπων μ' ὅλη τὴν ὑπερηφάνειαν.
Κάποιος εἶδ' αὐτὸ τὸ λάθος καὶ κύρ γάδαρέ μου σφάλλεις,
τέτοια καὶ ἄλλ' ἀπ' τὸ νοῦ σου πρέπει τοῦπε, νὰ τὴ βγάλῃς.
Δὲν ἀνήκουν εἰς ἐσένα αἱ τιμαὶ ὅπου συνάζεις,
ἀλλ' εἰς ταύτας τὰς εἰκόνας ποῦ στήν ῥάχιν σου βασάζεις.

ΕΠ. Ἀγράμματα καὶ ἀνίκανη σὰν εἶν ἡ ἐξουσία
τῆς χαιρετοῦνε τὴ στολὴ καὶ ὄχι τὴν ἀξία.

Κλέπται καὶ ὄνος.

Γιᾶνα γάδαρον λεημένο δύο κλέπται ἐμαλλόναν,
καὶ φιλονικί' ἀρχίσαν, ἀλλὰ δὲν ἐτελειῶναν.
ἓνας νὰ τόνε κρατήσουν ἤθελεν, ἀλλὰ ὁ ἄλλος
τοῦλεγε νὰ τὸν πωλήσουν, κ' ἴσως τύχη πλιὸ μέγας.
ἐνῷ δὲ οἱ ἥρωές μας μὲ γρονθιαὶς ἐχαιρετῶντο,
καὶ ἀπὸ τὸ λάφυρόν των λίγο λίγ' ἀπετραβῶντο,
τρίτος φθάνει πρωτοκλέπτης καὶ τὸν γάδαρον ἀρπάζει,
« νὰ μᾶς γράφετε » τοὺς λέγει, φεύγει... καὶ τοὺς συμβιβάζει.
ἔτσι κάποτε συμβαίνει,

ΕΠ.

ὅταν δύο γιᾶνα πρᾶγμα γίνονται μαλλὰ κουδάρη
ποῖος νὰ τὸ πρωτοπάρῃ,
ἓνας, τρίτος νὰ καρδαίνει.

Λέων παρασκευαζόμενος εἰς πόλεμον.

Μὴ μέρα εἰς τοῦ λέοντος κατέβη τὸ κεφάλι
μία ἰδέα τολμηρὰ, πιχείρησις μεγάλη.
Συμβούλιον ἐκάλεσε πολεμικὸν καὶ ὅλους
τοὺς αὐλικούς του ἔστειλε νὰ πᾶν ἕως τοὺς πόλους,
Καὶ ὅλα τὰ ζῶα πρόσταξε νὰ τὰ εἰδοποιήσουν.
ἁμέσως ὅλα ἤλθανε γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν
καθένα κατὰ δύναμιν· ἐλέφας εἰς τὴν ῥάχιν
τὰ ἀναγκαῖα ἔφερεν ὅλα διὰ τὴν μάχην
κ' ὑπέσχετο ὡς ἥρωας ὅτι θὰ πολεμήσῃ.
ἡ ἄρκτος ἦτον ἑτοιμὴ σ' ἐφόδους νὰ ὀρμήσῃ.
Ἡ ἀλεπού νὰ ἐνεργῇ τὰς διαπραγματεύσεις
τὰς μυστικὰς καὶ νὰ λαλῇ εἰς τὰς συνδιασκέψεις.
ὁ πίθηκος δὲ τῶν ἐχθρῶν τὴν προσοχὴν ν' ἀρπάξῃ
καὶ μὲ χοροὺς καὶ μὲ στροφαὶς νὰ τοὺς διασκεδάξῃ.
Τοὺς ὄνους εἶπε κάποιος νὰ στείλουνε καλὰ τοὺς
πῶς εἶνε βραδυκίνητοι καὶ ἄχρηστοι στὴ δουλειά τους.
Καὶ τοὺς λαγούς ὅπου δειλοὶ τρέμουνε καὶ φοβοῦνται
νὰ κλείσουν μέσα σταῖς φωλιαὶς ἡσυχούς νὰ κοιμῶνται.
— Διόλου, εἶπ' ὁ βασιλεὺς, ὅλοι θὰ χρειαθοῦνε,
κ' ἓνα στρατὸν χωρὶς αὐτοὺς τέλειον δὲν καλοῦνε.
ὁ γάδαρος ὡς σαλπικτὴς τὰ πλήθη θὰ τρομάξῃ
καὶ ὡς ταχυδρόμος ὁ λαγὸς εἰδήσεις θὰ συνάζῃ.

ΕΠ. Τίποτ' ἄχρηστον δὲν εἶνε εἰς τοὺς σώφρονες ἀνθρώπους,
ὁ μονάρχης πῶχει γινῶσιν κ' ἔχει καὶ καλοὺς τοὺς τρόπους
καθενὸς τῶν ὑπηκόων ἂν γνωρίζῃ τὴν ἀξίαν
καὶ τοῦ κατωτάτου ὅλων κάμνει χρῆσιν ἁρμοδίαν.

Ἀνθρώπος καὶ φύλλος.

Συχνὰ γιὰ πράγματα μικρὰ ἀνάξια γι' ἀνθρώπους
Παρηνυχλοῦμεν τοὺς θεοὺς μὲ δέησες ἀτόπους.
Νομίζομεν ὑπόχρεοι πῶς εἶνε ἐστραμμένα
τὰ βέλη κατὰ τὰς ἀνάγκας νὰ ἔχουν εἰς καθένα.
Καὶ ἡ σαρφάκις τὸν ἐβλῶν τὸ νομίζει κρίμα
γιὰ καὶ φύλλον πηλὸν, δι' ἑκαστὸν τοῦ βήμα

τὸν Ὀλυμπον νὰ θορυβῇ, κύκλους θεῶν κ' ἡρώων,
ὥς πόλεμος νὰ προὔκειτο τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων.

Στὴν πλάτην ἐν' ἀνόητον εἰς ψύλλος ἐτσιμποῦσε,
καὶ ἔπειτα στῶν ρούχων του ταῖς δίπλαις κατοικοῦσε.
« Ἡράκλεις! ἀνεβόησε, πρέπει νὰ καθαρίσης
» τὴν γῆν ὀγρήγορ' ἀπ' αὐτὸ τὸ τέρας, μὴν ἀργήσης!
» Καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, τί κάθесαι;! ἔλα νὰ μὲ ἐκδικήσης,
» ἔλ' ἀπ' τοῦ ὕψους τῶν νεφῶν τοὺς ψύλλους ν' ἀφανίσῃς! »
Ἦθελ' ὁ κοῦκος τοὺς θεοὺς νὰ τοὺς ὑποχρεώσῃ
τὰ ῥόπαλα, τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὴν ἰσχὺν τὴν τόση
νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὸν ψύλλον νὰ σκοτώσῃ.

Ἀπόφθεγμα Σωκράτους.

Σ' Ἀθήνας σπῖτι ἐκτιζε μὴ μέρα
ὁ μέγιστος φιλόσοφος Σωκράτης,
ἐπέκρινέ το κάθε διαβάτης
ποῦ ἀπ' ἐκείνην τὴν ὁδὸν ἐπέρα.

Ψεῦμα νὰ πῶ δὲν στέκει' ὅλως διόλου,
εἷς ἔλεγε, τὸ ἐσωτερικόν του
δὲν πρέπει εἰς τὸ ὑποκείμενόν του,
ξοδεύει τὸν παρὰ τοῦ διαβόλου!

ὦραϊαν ἔχει ἔλεγε ἄλλος θεοί,
πλὴν ἀκομφον θαρῶ τὸ σχέδιόν του,
παντάσιν ἀπλοῦν τὸ μέτωπόν του,
κοντολογῆς ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει.

Πλὴν συμφωνία σ' ὅλους ἐπεκράτει
πῶς χαμηλαὶ αἱ στεγασαὶ του ἦσαν,
δωμάτια στενὰ καὶ ἐψιθυρίσαν:
καλὲ σπῖτ' εἶν' αὐτὸ γιὰ τὸ Σωκράτη;

Ἐκεῖνοι μὲν ἔστρεψαν τὰ νῶτα,
μακάρι, εἶπε, θὺς νὰ μ' ἀξιώσῃ
νὰ ἶδω τέτοιο ποῦνε νὰ γεμόσῃ
φίλους σωστοὺς μὲ πίστιν καὶ μὲ φῶτα.

Δίκαιον εἶχ' εὐρίσκων ὁ Σωκράτης
διὰ αὐτοὺς μεγάλην τὴν οἰκίαν,
γιατὶ πολλοὶ καμόνονται φιλίαν,
μωρὸς πλὴν ποῦ πιστεύει στ' ὄνομά της.

ΕΠ. ὁ φίλος εἶνε ὄνομα κοινότατον
πλὴν κατ' οὐσίαν πρᾶγμα σπανιώτατον.

Κύων καὶ κρέας.

Πόσοι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον θυσιάζουν ὁ τι ἔχουν
καὶ γιὰ μάταιη ἐλπίδα πίσ' ἀπ' τὴν σκιάν τους τρέχουν.
Τόσοι εἶνε τρελλοὶ τέτοιοι ποῦ κανεὶς δὲν θὰ πιστεύσῃ,
καὶ στοῦ Αἴσωπου τὸν μῦθον πρέπει νὰ τοὺς παραπέμψῃ

Ἐν καλῷ κομμάτι κρέας εἶχε ἀρπάξ' αὐτὸς ὁ σκύλος,
τὴν σκιάν του πλὴν μεγάλην εἶδε ἀπὸ νερόν ὁ φίλος.
κεῖνο ποῦ βαστοῦς' ἀφίνει καὶ εἰς τὴν σκιάν χουμάει,
ἀλλ' ὁ ποταμὸς ἐξάφνου φούσκωσε τὸ πῆρε πάει.
Ἄλλη μὲν φορὰ τὴν ὄχθην νὰ δῇ μόλις ἡδυνήθη,
ἀλλ' ἀφοῦ σκιάν καὶ κρέας καὶ τὰ δῶδ' ἄμα στερήθη.

Λέων νοσῶν καὶ ἀλώπηξ.

Στὸ σπήλαιόν του ῥώστησεν ὁ βασιλεὺς τῶν ζώων,
καὶ προσταγὴν ἐξέδωκεν, ὅσοι τῶν ὑπηκόων
εἶνε πιστοί, νὰ στείλῃσι σ' αὐτὸν μίαν πρεσβείαν
ἐκαστον γένος χωριστὰ πρόσωπα μὲ ἀξίαν.
κ' ὑπέσχετο νὰ εὐρῶσιν οἱ ἀντιπρόσωποί των
καὶ αἱ ἀκολουθίαι των τὴν περιποίησίν των.
ὑπόσχεσις ἱπποτικὴ ἐκ λέοντος δοσμένη!....
ἀπὸ νυχταῖς καὶ δαγκασαῖς ἦσαν ἀσφαλισμένοι!...
ἐξετελέσθ' ἡ προσταγὴ τοῦ λέοντος μὲ βίαν,
καὶ κάθε γένος ἔστειλεν ἀνάλογον πρεσβείαν.
Ἄλλ' αἱ ἀλώπεκες μακρὰν ἀπ' ἐξ' ἀπ' τὴν οἰκίαν
ἐστάθησαν, (οἷαίς πονηραῖς ἐμβῆκεν ὑποψία).
καὶ παρατήρησεν ὁρῶν μὴ τότε ξεστομόνῃ:
τὰ βήματα τοπονοῦνται, εἶπεν, ἐδῶ στὴ σκόνι

ἐκείνων ποῦ τὸν ἀσθενῆ πᾶνε νὰ πισκεφθοῦνε
 νὰ τοῦ προσφέρουν σεβασμούς, πιστοὶ ν' ἀναφανοῦνε·
 Στὸ ἄντρον πῶς εἰσέρχονται ὡς τώρα δείχν' ἡ σκῆνη,
 πλὴν ἀνενδὸς ἐπιστροφὴν ἀκόμα δὲν τυπώνει.
 πολὺ ἐνοστιμεύουμουν ὥστε νὰ εὐδοκῆσῃ
 ἡ τρισμεγαλειότης τοῦ ἡμᾶς νὰ ἀπολύσῃ
 ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν τιμὴν τῆς τωρινῆς πρεσβεΐας,
 ὅσας καὶ ἂν μᾶς ἔδωκεν ἐγγράφους ἀσφαλείας.
 Διότι βλέπω εὐκολὰ εἰς τὴ σπηλιὰ πῶς μπαίνουν,
 δὲν βλέπω ὅμως ἀπὸ ποῦ μετέπειτα νὰ βγαίνουν.

ΕΗ. Τῶν ἄλλων τὰ παθήματα
 ἄς εἴν γιὰ μᾶς μαθήματα.

Ὁ μεσηλιζ καὶ αἱ δύο ἐρωμέναι.

Ἀνὴρ μέσης ἡλικίας
 ποῦχε ἀρχίσῃ νὰ ἀσπρίζῃ,
 πῶς καιρὸς ἦτο νομίζει
 νὰ σκεφθῇ πέρ' ὑπανδρείας.

Ἀπὸ μετρητ' ἀφθονοῦσε
 καὶ γιὰ τοῦτο ὡς μνηστὴν του
 ἦτο στὴν διάθεσίν του
 νὰ πάρ' ὅποια πιθυμοῦσε.

Ὀλ' αἱ νέαι προσπαθοῦσαν ποῖα περσότερο ν' ἀρέσῃ
 καὶ νὰ λάβῃ στ' ἐραστοῦ τῆς τὴν καρδιὰ τὴν πρώτην θέσι.
 Δὲν ἐβιάζετο ἐκεῖνος... — ὑπανδρεύσου, μία λέξις,
 πλὴν μικρὴ δουλειὰ δὲν εἶνε τὴν γυναῖκα νὰ ἐκλέξῃς. —
 Ἀπὸ χρηρῶν τὰ βέλη τέλος τὸν ἐπλήγωσαν βαθέα,
 ἡ μιὰ ἦτο νιὰ ἀκόμη, ἡ δὲ ἄλλη λίγον γραῖα·
 ἤξευρ' ὅμως μίαν τέχνην ποῦ τὴν φύσιν ἐνικοῦσε
 καὶ ὅτ' ἀφάνιζαν οἱ χρόνοι μὲ αὐτὴν ἀναπληροῦσε...
 ἔπαιζαν αἱ δύο χῆραι καὶ συγγὰ πανηγυρίζαν
 τοῦκαμναν χοροὺς, ἐγέλων, κάποτε τὸν ἔκτενίζαν·
 εὗρισκε καιρὸν ἡ γραῖα καὶ ἀγάλλετο ἀγάλλετο ἀφῆρει
 ταῖς ὀλίγαις μαύραις τρίχες π' ὁ καιρὸς δὲν εἶχε φθείρῃ,
 κ' ἤθελε νὰ τὸνε φκιάσῃ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν της,

καὶ ἡ νιὰ ταῖς ἄσπραις τρίχες ἤρπαζεν εἰς τὴν φορὰν τῆς·
 Τόσα τοῦκαμαν κ' αἱ δύο, ποῦ ἡ κεφαλ' εἶχε μείνῃ
 δίχως τρίχα, κ' ὑποψιάσθη τὸ παιγνίδι ποῦχε γείνη.
 — Χάριτας, ὠραῖαι κόραι, σὰς ὁμολογῶ μυρίας,
 μ' ἐκουρεύσατε ὠραῖα εἶπε τότε εἰς τὰς κυρίας.
 Περισσότερον κερδαίνω παρὰ ὅπου ἔχω χάσῃ,
 ἀπὸ τώρα περὶ γάμου πλέον δὲν θενὰ μὲ γνοιάσῃ.
 ὅποιαν ἔπερνα θὰ μ' εἶχε βέβαια σὲ τέτοια θέσι
 ποῦ νὰ ζῶ, ὡς θέλει ἐκείνη καὶ ὅχι ὅπως μοῦ ἀρέσει.
 Δὲν εἶν' φαλακρὸ κεφάλι, ὅπου λέγει εἰς τὰς δύο
 γιὰ τὸ μάθημα κυρίαι σὰς εὐγνωμονῶ, addio!

Βάτραχος θέλων νὰ ἐξομωθῇ πρὸς βοῦν.

Βλέπ' ὁ βάτραχος ἐν βῶδι καὶ θαυμάζει τὴ θωριά του,
 τὸ χονδρὸν ἐκεῖνο σῶμα, τῶμορφο ἀνάστημά του·
 Κεῖνος ποῦ στὸν ὄγκον ὅλος ἴσος μ' ἐν αὐγὸ δὲν ἦτο
 ἀπὸ ζήλια καὶ ἀπὸ φθόνον δυνατὰ παρηνωχλεῖτο.
 Ἐξαπλώθη μακροὺς πλάτους, κ' ἔβαλε τὴ δύναμί του,
 καὶ ἐφοῦσκονε νὰ κάμῃ σὰν τὸ βῶδι τὸ κορμί του.
 Πρόσεξ' ἔλεγ' ἀδελφέ μου, καλοπαρτήρησέ με
 νὰ φουσκώσω λίγ' ἀκόμα; λοιπὸν φθάνει; καλὰ δέ με.
 — Ποῦ νὰ φθάσῃ! — Γιὰ δὲς τώρα. — Λεῖπεται πολὺ ἀκόμα.
 — Τώρα δὲς ἀρκεῖ πιστεύω. — Σὺ νὰ φθάσῃς τέτοιο σῶμα;
 οὔτε κἂν δὲν πλησιάζεις — ὀλονέν τὸ ἴδιο κάνει
 τὸ ταλαίπωρον τὸ ζῶον, καὶ φουσκόνει ὥσπου σκάνει

ΕΗ. Κύττα τὴν κατάστασί σου
 καὶ σ' αὐτὴν περιορίσου·
 τὰ μεγάλ' ὅποιος γυρεύει
 δυστυχήματα ψαρεύει

Γεωργὸς καὶ παῖδες αὐτοῦ.
 ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΜΟΥ
 Πάντα ἡ ἐρημία μέγας εἶνε θησαυρὸς
 ὅστις δὲν ὀλιγοστεύει, παρ' ἂν μείνῃς ὀκνηρὸς.

Γέρων τις γεωργὸς ἅμα εἶδε
 πῶς σιμόν' ἢ στιγμή τοῦ θανάτου
 προσκαλεῖ νὰ ἐλθοῦν τὰ παιδιὰ του
 καὶ κρυφὰ συμβουλάς τοὺς ἀφίνει.

Νὰ προσέξετε εἶπε παιδιὰ μου,
 μὴ κάνεις σας τὸ κτήμα πωλήση
 ποῦ μᾶς ἔχουν οἱ πρόγονοι' ἀφήση
 θησαυρὸς εἶνε μέσα κρυμμένος.

Νὰ σᾶς πῶ δὲν γνωρίζω τὸ μέρος,
 ἀλλὰ θάρρος ὀλίγ' ἀπαιτεῖται,
 κ' ἐπὶ τέλους αὐτόν θά εὐρήτε,
 καὶ ὁ σκοπὸς σας εἰς πέρας θά ἔλθῃ.

Κατασκάπτει' ἀπαύστως τ' ἀμπέλι
 ὥς ἡ ὥρα τοῦ τρύγου νὰ φθάσῃ·
 σκάμμα, σκάλο τὸ χέρ' ἄς περάσῃ
 κάθε μέρος μὲ πλούσια ἐλπίδα.

Ἦλθ' ἡ ὥρ' ὁ πατήρ ἀποθνήσκει·
 ἄνω κάτω τὴν ἀμπελον βάνουν,
 κ' ἡ δουλειὰ ἡ πολλὴ ποῦ τῆς κάνουν
 περισσὰ εἰσοδήματα φέρει.

Ὅχι χρήματα τάχα κρυμμένα!
 ὁ πατήρ των πολλὴν εἶχε γνῶσι,
 κ' εἰς αὐτοὺς εἶχε ἀπόδειξιν δώση
 θησαυρὸς ὅτι εἶνε τὸ ἔργον.

Ὁ θάνατος καὶ ὁ δυστυχής.

Τὸν θάνατ' ἕνας δυστυχὴς βοήθεια του ζητοῦσε,
 κάθε ἡμέρα στέναζε καὶ τὸν παρακαλοῦσε·

ὦ θάνατε τοῦ ἔλεγε, πόσον καλὸς ποῦ εἶσαι!
 γρήγορα ἔλα καὶ τὸ φῶς τῶν ὀμματιῶν μου σβύσει·
 Ἔλα καὶ τέλος στήν σκληρὰν τύχην μου πλέον ὅσοι,
 καὶ τὴν ψυχὴν μ' ἀπ' τὰ κακὰ τ' ἀθλίου κόσμου σῶσε!

ὁ θάνατος ποῦ πίστευσε πῶς ἀληθῶς ἂν πάῃ
 χάριν τοῦ κάμνει, ἐλαφρὰ τὴν θύραν του κτυπάει·
 ἐμβαίνει μέσα κ' ἔξαφνα τοῦ ἐπαρουσιάσθη,
 τί βλέπω! φώναξεν αὐτός, — καὶ τὰ καταχρειάσθη —
 ὦ πόσον εἶνε ἀσχημὴ τρομακτικ' ἡ θωριά σου!
 φρίκην καὶ τρόμον προξενεῖ τὸ συναπάντημά σου!
 Γρήγορα φύγε θάνατε, φύγε, μὴ πλησιάσῃς,
 μακρὰν τραθήξου καὶ ἀπ' ἐδῶ νὰ μὴ μεταπεράσῃς.

ΕΠ. Ἄξιός τῳ ὄντι ἄνθρωπος ἦτανε ὁ Μαικήνας
 ποῦ εἶπε κάπου μιὰ φορὰ στὰς ἐποχὰς ἐκεῖνας:
 ἀρθριτικός, παράλυτος, ὅπως καὶ ἂν καταντήσω
 καὶ μ' ἕνα χέρι καὶ χλωδὸς μ' ἀρκεῖ μόνον νὰ ζήσω·
 πολὺ εἰς τὴν ἰδέ' αὐτὴ κ' ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι,
 μὴν ἔλθῃς θάνατε ποτὲ, αὐτ' ὅλοι πιθυμοῦμε.

Τὸ βοσκαριδάκι.

(Θεοκρίτου εἰδύλλιον 20.)

Ἄχ, τὴν Εὐνίχην μιὰ φορὰ θέλησα νὰ φιλήσω,
 κ' ἡ φθονερὴ τῆς βάλθηκε νὰ μὴ γλυκοσαλίσω.
 πικρὰ μ' ἐπεριγέλασε κ' εἶπεν ὑβρίζουσά με:
 « κριμνίσου βοῖδοβοσκὲ, ἀπὸ κοντά μου ἄμε.
 » Νὰ μὲ φιλήσῃς θέλησες ταλαίπωρε χωριάτη
 » δὲν ἔχω σχέσεις μ' ἄνθρωπον βουνήσιο στραβοπλάτη·
 » χεῖλῃ εὐγενικὰ ζητῶ σιμὰ στὸ μάγουλό μου,
 » μὴ γγίξῃς μηδὲ στῶνειρο στόμα τὰ εὐμορφό μου·
 » ἀλλοίθωρε, τί ἄνοστα ὁποῦ μιλεῖς καμμένε,
 » τί ἀγριοχωρατατζῆς ποῦσαι φυλλαδιασμένε·
 » Τί μαλακὰ τὰ γένειά σου ὥσάν τοῦ κατσοχοίρου,
 » πόσον μαλλοῦσα κεφαλὴ σὰν τὴν οὐρὰ τοῦ τσίρου!
 » Τὰ χέρια σοῦνε μελανὰ, τὰ χεῖλια παθιασμένα,
 » βρωμᾶς καὶ φύγ' ἀπὸ κοντά, μ' ἐβρώμισες κ' ἐμένα. »
 Τρεῖς ἔπτυσε τὸν κόλπον τῆς ἀφοῦπε τέτοια λόγια,
 καὶ συνεχῶς μ' ἐκύτταζεν ἀπ' τὴν κορφή στὰ πόδια·
 μὲ δ' ἐτραβομαυτοῦνηζε λοξοπαρτηροῦσα,
 καὶ ἐμεγαλοπιάνατο τσακκίσματα ποιοῦσα·
 μ' ἐπεριγέλα σοβαρὰ μὲ χεῖλῃ σηκωμένα
 κ' ἐφαίνοντο τὰ δόντια τῆς γυμνὰ ξεσκεπασμένα.

Τὸ αἷμα ἀπ' τὴν λύπην μου ὑπῆγε νὰ μὲ πνίξῃ,
τὸ χρῶμά μου κοκκίνισεν ὡς ῥόδον ἀπ' τὴν πληξί·
μ' ἀφίνει καὶ μοῦ ἐγγίαξε τὸ στήθος πέρα πέρα
μὲ τὸ νὰ μὲ περίπαιζε μία κακὴ ἑταίρα·

Δὲν εἶμ' ὠραίος; πέτε το βοσκοὶ ποῦσθε κοντά μου,
μπᾶς καὶ ὁ θεὸς ἐξαφνικὰ ἤλλαξε τὴ θωριά μου;
γιατὶ καὶ πρῶτα ἤμουνα ἓνα γλυκὸ καμάρι
κ' ἐφύτρωνεν ἐπάνω μου μιὰ γλυκυτάτη χάρι·

ὡς ὁ κισσὸς τυλίσσεται τριγύρω στὸ κουτσοῦρι
ἐσκέπαζε τὸ γένειον καὶ τὴ δική μου μούρη.

αἱ σγοῦρδαι μου σὰν σέλινο τριγύρω στὸ λαιμό μου,
ἦσαν χυμέναι κ' ἔλαμπεν ἄσπρο τὸ κούτελό μου·

δρὸ κάτω ἐξηπλόνοντο μεγάλα μαῦρα φρύδια
καὶ μάτια ὀλοστρόγγυλα μεγάλα σὰν κρομμύδια.

ἡ ὄψις μοῦνε πλὺς λευκὴ ἀπ' τὴν ξυνομυζήθραν,
καὶ ἡ φωνή μου πλὺς γλυκὴ ἀπ' τὴν μελικηρήθραν·
τερπν' εἶν' ἡ μελωδία μου ἢ παίζω μὲ σουραῦλι,
εἴτε τὴν γκάιδα φουσῶ εἴτε καὶ τὸ πλαγιαῦλι·

ὅλ' αἱ γυναῖκες στὰ βουνὰ λέγουν πῶς εἶμ' ὠραίος,
καὶ ὅλαι μὲ νοστιμεύονται ἀπὸ καρδιάς βεβαίως·

μόνον ἡ χωρατίσσα δὲν μ' ἀγαπᾷ, μ' ἀφίνει,
ποιμὴν πῶς εἶμαι στὰ βουνὰ καὶ βόσκω ζᾷ καὶ κτήνη.

δὲν ἤκουσε πῶς ὁ θεὸς τοῦ οἴνου ἐκουβάλα
μαζί του ὁ Διόνυσος κ' ἔβασκε μιὰ δαμάλα;

ἀλλ' ἐνὶ τῷ ποτὲ ἡ παστρικὴ νὰ μάθῃ
πῶς θεὸς ὁ Διόνυσος γιὰ νὰ βοσκῇ τρελλάθῃ;

στὰ ὄρη τῆς Ἀνατολῆς δὲν ἔβασκεν ἐν πρώτοις
κ' ἐγύρευε τὸν Ἀδωνιν τὸν ἀγαπητικὸ τῆς·

ὁ κάπρος σὰν τὸν δάγκασε κ' ἔγεινε μακαρίτης
δὲν τὸν ξεκόλλα μὲ κλαυθμούς νεκρὸν ἀπ' τὸ βυζὶ τῆς.

Ἀλλ' ὁ Ἐνδυμίωνας βοσκὸς καὶ αὐτὸς δὲν ἦτο
καὶ ἀπ' τὴν Σελήνην τὴν θεᾶν συχνὰ γλυκοφιλεῖτο;

κατέβη ἀπ' τὸν Ὀλυμπον εἰς τῆς Καριᾶς τὰ ὄρη,
καὶ ἐκοίματο μὲ τὸν νιὸ σφικταγκαλιὰ ἡ κόρη·

καὶ σὺ ὦ μητὲρ τῶν θεῶν ἔγα ἀγελαδάρη
τὸν Ἄττυν κλαῖς ποῦ σκότωσαν, Πέα, πρὶν νὰ σὲ πάρῃ.

Δὲν μετεβλήθης αἰετὸς καὶ σὺ θεᾶ Κρονίδη
καὶ μὲ πτεροῦγες πέταξες γιὰ ἓνα βοσκαρῖδι; (1)

Μόν' ἡ Εὐνίκη τὸν βοσκὸν ἐμένα δὲν μὲ θέλει,
καλλίτεράν τὰ μοῦτρα τῆς ἀπ' τὴν θεᾶ Κυβέλη·
τῆς Ἀφροδίτης ὁμοίασμα θαρρεῖ πῶς εἶν' ἐκείνη
καὶ πέτεται πλὺς εὐμορφῇ καὶ ἀπὸ τῆ Σελήνης·

κ' ἡ Ἀφροδίτη σὺ λοιπὸν ἄφες τὸν ἐραστή σου
γιὰ τὸ χατήρι αὐτῆνης καὶ μ' ἄλλον ἀγαπήσου,
μὴν κυνηγᾷς τὸν στὰ βουνὰ, γιὰ τὴν καλοπλυμένη,
τὴν νύκτα νᾶσαι μόνῃ σου στὴν κλίνην πλαγιασμένη·

Μ' ἀπέκαμ' ἡ σκορδόπιστη, ὁ νοῦς μου ἐσκοτίσθη,
ἀπὸ τὴν σκάσιν τὴν πολλὴν πά' ἡ καρδιά μου, σχίσθη

Ἐπεισόδιον Ἀρεως καὶ Ἀφροδίτης.

(Ὀδυσσεύς Θ. 265—369.)

Τότ' ὁ Δημόδοκος ὁ αἰδὸς τὴν κιθάραν του παίζων
τὴν λιγυρὰν ἐπεχείρησε νὰ τραγῳδήσῃ ἐντέχνως
περὶ τοῦ ἔρωτος Ἀρεως καὶ εὐστεφούς Κυθερείας,
ὅπως τὸ πρῶτον ἐμίγησαν εἰς τοῦ Ἡφαίστου τοὺς οἴκους
δίχως κἀνεὶς νὰ τοὺς ἴδῃ, πολλὰ ἀφοῦ ἔδωκε δῶρα·
οὕτω κατήσχυε δὲ τὴν τοῦ ἀνακτος κλίνην Ἡφαίστου·
Ἀγγελος ἔσπευσεν ὅμως ὁ Ἥλιος κ' εἶπεν εἰς τοῦτον
ὅτι τοὺς εἶδε στὴν κλίνην νὰ κῆνται ἐνηγκαλισμένοι·
Ἀμα λοιπὸν τὸν πικρὸν λόγον ἤκουσ' ὁ Ἡφαίστος, τότε
κίνησεν εἰς τὸ χαλκεῖον κακὰ μὲ τὸν νοῦν σχεδιάζων,
ἔθεσε δὲ εἰς τὴν βᾶσιν ἀμέσως μεγάλο ἀμμόνι
κ' ἤρχιε κρούων νὰ κόπτῃ δεσμούς ισχυροὺς καὶ ἀρρήκτους
γιὰ νὰ κρατοῦν δυνατὰ ἐκεῖ ὅπου ἐσκόπει νὰ βάλῃ·
οὕτω δ' ἀφοῦ ὀργισθεὶς πρὸς τὸν Ἄρην ἐσκέυασε δόλον
κίνησ' εὐθὺς νὰ ὑπάγῃ στὸν θάλαμον ὅπου κρεβάτι
συζυγικὸν προσφιλὲς μαλακὰ ἐστρωμένον ἤπλοῦτο,
ἔχυσεν δὲ τὰ δεσμὰ εἰς τὰ τρίποδα πάντοθεν κύκλῳ
καὶ ὑπεράνω τῆς κλίνης πολλὰς ἀοράτους ἀλύσεις
ὡς τὴν ἀράχνην λεπτὰς, ἃς οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ,
οὐδὲ αὐτοὶ οἱ θεοί, τόσον δόλια τὰς ἑκάμ' ἐκείνος·
Πάντα δὲ δόλον ἀφοῦ περιέχυσ' ἐνδύθη νὰ πάγῃ
εἰς τὴν κλινὴν ἐκτεταμένην τοῦ πόλιν ἐν Ἀθήνῳ τῇ νήσῳ,
ὅστις τῷ εἶπε φιλήσας πολλὰ ἡ ἀπὸ ὅλας τὰς χώρας
ἀντιπαρεμόνους ἐπ' ὀφρυοσίνης Ἀρῆς εἰς μάτην,
Ἡφαιστον τὸν καλλιτέχνην ὡς εἶδε μακρὰν ἀπελθόντα,

(1) Τὸν Γανυμήδην.

ἀλλὰ ἐκίνησε πρὸς τὴν οἰκίαν ἐνδόξου Ἡφαίστου
 νὰ τὰ ταιριάσῃ ποθὼν μετὰ τῆς εὐστεφοῦς Κυθερείας·
 αὕτη μὲν εἶχεν ἐλθῆ πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῆς
 τοῦ πανισχύρου Κρονίδου Διὸς, καὶ ἐκάθητο μόνη·
 οὗτος δ' εἰσῆλθε στὸν οἶκον, λαβὼν δὲ τὴν χεῖρά τῆς εἶπ'
 ἔλα ὦ φίλη στήν κλίνην νὰ πέσωμεν νὰ κοιμηθῶμεν,
 τοῦτο διότι ὁ Ἡφαίστος πλέον δὲν εἶνε πλησίον,
 ἀλλ' εἰς τὴν Ἀῆμνον ἀπῆλθεν εἰς Σίντιας ἀγριοφώνους.
 οὕτως ἐλάλησ' εἰς ταύτην δὲ ἤρπασε νὰ κοιμηθῶσιν·
 ὅτε δ' ὑπῆγαν στὸ στρῶμα ἐπλάγιασαν ἀλλὰ τριγύρω
 ἦσαν χυμένοι δεσμοὶ τεχνικοὶ τοῦ φρονίμου Ἡφαίστου,
 μέλος δ' οὐδὲν νὰ κινήσουν ἠδύναντο ἢ νὰ ὑψώσουν,
 τότε δὲ τέλος ἐνόησαν πῶς δὲν εἰσπύρουσαν νὰ φύγουν·
 ἦλθε πλησίον δ' αὐτῶν ὁ χωλὸς καλλιτέχνης, ὀπίσω
 στρέψας προτοῦ ἀφίχθῃ εἰς τὴν χώραν τῆς Ἀῆμνου, διότι
 τοὺς παρετήρησ' ὁ Ἥλιος καὶ τὰ συμβάντα τῷ εἶπε·
 Κίνησε πῆγε στὸν οἶκον κατάκαρδα ὦν λυπημένος,
 ἔστη ἐντὸς τῶν προθύρων, ἀγρία δ' ὀργὴ τὸν πιάνει
 καὶ ἐκφωνήσας φρικτὰ θεοὺς ἅπαντας ἐπεκαλέσθη:
 Πάτερ Ζεῦ καὶ ἄλλοι θεοὶ οἱ αἰώνια μάκαρες ζῶντες,
 ἔλθετε ἵνα ἰδῆτε γελοῖα ἀφόρητα ἔργα,
 πῶς τὸν χωλόπουν ἐμὲ ἡ θυγάτηρ Διὸς Ἀφροδίτη
 πάντοτε μὲ ἀτιμάζει φιλεῖ δὲ τὸν ἄδοξον Ἄρην
 εὐμορφος ὅτι ἔστι καὶ γερά τὸν κρατοῦσε ποδάρια,
 ἀπ' ἐναντίας δ' ἐγὼ ἀσθενὴς ὁ ταλαίπωρος εἶμαι,
 ἄλλος κἀνεῖς δὲν μοῦ πταίει, ἀλλὰ οἱ γονεῖς μου οἱ δύο
 οἷτινες εἶθε νὰ μὴ μὲ ἐγέννων, δὲν θάπασχα ταῦτα·
 θεὰ ἰδῆτε αὐτοὶ πῶς κοιμῶνται σφικτὰ γκαλιασμένοι
 εἰς τὴν εὐνὴν ἀναβάντες ἐμοῦ, κ' ἐγὼ βλέπων λυπούμαι·
 ὅχι ὀλίγον ἐλπίζω αὐτοὶ πῶς θὰ κοίτῳνται οὕτω·
 ἂν καὶ πολὺ ἀγαπῶνται, μαζὶ νὰ κοιμῶνται ἀκόμη
 δὲν θὰ θελήσουν, ἀλλὰ ὁ δεσμός θὰ κωλύῃ καὶ ὁ δόλος,
 ἕως ὁ ταύτης πατὴρ ἀποδώσῃ μοι τὴν ἀρραβῶνα
 πᾶσαν ἣν ἔδωκ' αὐτῷ τῆς κυνώπιδος ἕνεκα κόρης,
 ἥτις ωραία μὲν εἶνε ἀλλὰ δὲν δαμάζει τὰ πάθη.
 —Οὕτως ἐλάλησε καὶ οἱ θεοὶ συνθηροῖζοντο ὅλοι
 εἰς τὸν χαλκόκτιστον οἶκον, ἐν οἷς Ποσειδῶν ὁ γαιοῦχος,
 ἦλθεν ὁ κοινωφελὴς καὶ πτεροεὶς Ἑρμῆς ὁ τῆς Μαίας,
 ἦλθε καὶ ὁ βασιλεὺς, ὁ μακροβὴν τοξεὺς Ἀπόλλων,
 Θήλειαι μόνον θεαὶ ἐντρεπόμεναι ἐμειναν οἴκοι·

ἔστησαν δὲ εἰς τὰ πρόθυρα τῶν ἀγαθῶν οἱ δοτῆρες.

Ἀσβεστος γέλως ἠγέρθη ἐν μέσῳ θεῶν τῶν μακάρων
 ἅμα κατεῖδον τὰς τέχνας τοῦ λίαν φρονίμου Ἡφαίστου,
 οὕτω δὲ ἔλεγε πᾶς ἀτενίζων πλησίον τοῦ ἄλλου.

Δὲν ἀποβαίνουν καλῶς κακὰ ἔργα, ^{ὡς τοὶ} προσφθάνει βεβαίως
 καὶ τὸν ταχὺν ὁ βραδὺς, ὡς ὁ Ἡφαίστος τῶρα τὸν Ἄρην,
 τάχιστον ὄντα θεῶν οἱ ὅποιοι τὸν Ὀλυμπον ἔχουν,
 ἂν καὶ χωλὸς τεγγηέντως συνέλαβεν ἐπ' αὐτοφόρῳ
 ὥστε ^{ἀπὸ τῆς τριγύρω} νὰ τὴν κρατοῦσιν καὶ ἐπ' αὐτοῖς ἐπὶ μολαῖς.

Οὗτοι μὲν οὕτω τιαυτα ἠγόρευον εἰς πρὸς τὸν ἄλλον,
 εἶπε δὲ πρὸς τὸν Ἑρμῆν ὁ Διὸς υἱὸς ἀναξ Ἀπόλλων:
 Ἀγγελε τέκνον Διὸς ἀγαθῶν χορηγέ Ἑρμῆ ἄρα
 ἤθελεις σὺ πιεσθεῖς μὲ δεσμὰ ἰσχυρὰ νὰ κοιμᾶσαι
 οὕτω πῶς ἄνω τῆς κλίνης κοντὰ στήν χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;
 Ἐπειτα δὲ εἰς αὐτὸν ὁ φονεὺς ἀπεκρίθη τοῦ Ἄργου:
 Ἀμποτε τοῦτο νὰ γείνη ὦ Ἀπόλλων ἑκατηβόλε,
 τότε τρεῖς τόσοι δεσμοὶ μακροὶ ὥς κρατῶσί με γύρω
 σεῖς νὰ μὲ βλέπετε δὲ οἱ θεοὶ καὶ αἱ θέαιαι πᾶσαι,
 φθάνει ἐγὼ νὰ κοιμῶμαι κοντὰ στήν χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Οὕτως ὠμίλησε, γέλως δ' ἠγέρθη θεῶν τῶν μακάρων,
 μόνος δὲ ὁ Ποσειδῶν δὲν ἐγέλα ἀλλὰ παρεκάλει
 Ἡφαίστον τὸν καλλιτέχνην συχνὰ, ὅπως λύσῃ τὸν Ἄρην,
 καὶ προσφωνήσας αὐτὸν τῷ ὠμίλει πτερόεντας λόγους:
 Λῦσον αὐτόν, ἐγὼ δὲ θὰ τὸν ὑποχρεώσω, ὡς λέγεις,
 νὰ σοὶ πληρώσῃ τὸ πρέπον ἐν μέσῳ θεῶν ἀδυνάτων·
 Πρὸς ταῦτα δὲ ἅπαντ' ὁ περίφημος ἀμφιχωλόπους:
 Μὴ μὲ προστάζῃς αὐτὰ, ὦ γαιοῦχέ μου Ποσειδῶν, ὅχι·
 αἱ ὑποσχέσεις τῶν φαύλων ἀνδρῶν εἶνε φαῦλαι κ' ἐκείναι·
 πῶς θὰ ἐξησφαλιζόμην ἐγὼ ἀπὸ μέρους σου τότε,
 Ἄρης ἐὰν μακρυνθῇ τὸν δεσμόν ἐκφυγὼν καὶ τὸ χρέος;
 Εἶπε δὲ πάλιν σ' αὐτόν Ποσειδῶν ὁ τὴν γῆν ὅλην σείων:
 Ἡφαιστε ἂν ὁ ὀχρεὺς ὁ Ἄρης λυθεῖς τῶν δεσμῶν του
 φύγῃ μακρὰν, ἐγὼ τοῦτο τὸ χρέος εἰς σέ θ' ἀποτίσω·
 Ἐπει' ἀπήντησε δὲ εἰς αὐτόν ὁ χωλὸς καλλιτέχνης:
 δὲν ἠμπορῶ οὐδὲ πρέπει τὸν λόγον σου νὰ ἀπορρίψω.

Οὕτως εἰπὼν τὸν δεσμόν ἐγαλάρωσ' ὁ Ἡφαίστος τότε·
 οὗτοι δ' ἀφοῦ ἐκ δεσμοῦ ἀπελύθησαν κρατερωτάτου
 παρατατῆρας ἄνω· ὁ μὲν εἰς τὴν Θράκην ἀπῆλθεν,
 ἡ δὲ παῖδα Ἀφροδίτη εἰς τὴν Πάφον τῆς Κύπρου
 ὅπου βωμόν εἶχε πλήρη λιβάδου καὶ τέμενος πέριξ·

χάριτες ἔλουσαν ταύτην καὶ ἤλειψαν διὰ ἐλαίου
θείου, ὅποιον κοσμεῖ τοὺς θεοὺς αἰωνίως βιοῦντας,
φόρεμα δὲ θαυμαστὸν καὶ ἀξιέραστον ἔνδυσαν ταύτην.
Ταῦτα λοιπὸν αἰοῖδος ὁ περίφημος τοῖς ἐτραγῶδει,
εὐχαριστεῖτο δ' ἀκούων ἐντὸς Ὀδυσσεὺς καὶ οἱ ἄλλοι
Φαίακες ἄνδρες μακρόκωποι καὶ ἐμπειρότατοι ναῦται

Ἐπεισόδιον Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης.

(Ἐκ τῆς ἐρωτικῆς τέχνης τοῦ Ὀιδίου B. 561—592.)

Μῦθος γνωστὸς στὸν οὐρανὸν ὀλόκληρον θρυλεῖται,
κ' εἰς τῶν ἀνθρώπων ὕστερον τὸ στόμα πάντων κεῖται,
πῶς ὁ χωλόπους Ἥφαιστος ἐδέσμευσε δολίως
Ἄρην καὶ Κύπριδα ἐνῶ τὰ ταίριαζαν κρυφίως·
ὁ πατὴρ Ἄρης ἐμπαθῶς ἐρῶν τῆς Κυθερείας
ἐκ στρατηγοῦ κατήντησεν ἐρώτων τολμητίας·
οὐδὲ ἡ Ἀφροδίτη δὲ σ' αὐτὸν ἀπεποιήθη,
δὲν ἔχει τρυφερώτερα κάμμι' ἢ θεὰ τὰ στήθη·
ἀγροίκη εἰς τὸν Θούριον, ἐνῶ τῇ προσηνέχθη,
ἢ θρυπτομένη νὰ φανῇ ποσῶς δὲν κατεδέχθη.
Ποσάκις εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἀγαπητικοῦ τῆς
τὸν πόδα καὶ τὸ βᾶδισμα μιμεῖτο τοῦ χωλοῦ τῆς.
ἄλλοτε πάλιν ἔσκωπτε τὰς σκληρανθείσας χεῖρας
Ἥφαιστου ὡς ἐκ τοῦ πυρὸς τῆς τέχνης καὶ τῆς σφύρας·
καὶ τοῦτο τὸ περίπαιγμα τῆς ἐπιανεν ἀκόμα
καὶ νέαν χάριν ἔδιδεν εἰς τὸ κομψόν τῆς σῶμα.
Καλῶς μὲν ἀπεκρύπτοντο οἱ πρῶτοι εὐνασμοὶ τῶν
πλήρες κοσμίας συστολῆς τὸ ἐγκλημὰ τῶν ἦτον·
ἀλλ' ὁ πανόπτης Ἥλιος τ' ἀνοιξ' ἀπ' ὅλους πρῶτα
καὶ ἀνήγγειλε στὸν Ἥφαιστον κρυφὰ τὰ γεγονότα·
Πόσον κακὸν παράδειγμα ὦ Ἥλιε μᾶς δίδεις!

Ἄνταμοιβὴν ἀπαίτησον ἄρκει νὰ μὴ προδίδης·
ἔχει ἐκείνη πάντοτε πολλὰ νὰ σοὶ δωρήσῃ,
θὰ σ' ἡύφραιεν ἂν ἤθελες σὺ τότε σιωπήσῃ.

Ἄφου λοιπὸν ὁ σύζυγος ἔμαθε πικραμένος
τὸν ἄδικον σφετερισμὸν ποῦ ταῦκαμινεν ὁ ξένος,
τὸ σύνεργον ποῦ φούκτιζε κοντὰ εἰς τὸ ἄμμόνι
ἐξέφυγε τοῦ δυστυχοῦς κ' αἱ φρένες τοῦ ἀκρόμῃ
Μόλις συνῆλθε δίκτυα εἰς τὸ γαλκείον χύνει
ποῦ μάτι δὲν ἠδύνατο αὐτὰ νὰ διακρίνῃ,

Λεπτότερα τοῦ στήμονος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀραχνίου
ποῦ στὸ δοκάρι κρέμαται ψηλὰ τοῦ ταβανίου·

Λεπτὰ μὲν ἦσαν ὡς ἄηρ πλήν στερεὰ καὶ λεία,
στὴν κλίνην θέτει ποῦγεινεν ἡ ἀθεμιτουργία,
καὶ εἰς τὴν Λῆμνον ἔπειτα καμόνεται ταξεῖδι,
ἀναχωροῦντα δὲ αὐτὸν μόλις ὡς εἶχον ἴδη
οἱ ἀνυπόμονοι ἔρασταί ρίχνουν ματιαῖς σιγῶσι
καὶ σπεύδουν εἰς γνωρίμην τῶν στρωμνῆν νὰ ξαπλωθῶσι·

Μόλις τὸ προσκεφάλαιον ἐγγίξουν, ἐν τῷ ἅμα
ἐν μέσῳ τῶν ἀγκαλισμῶν δεσμεύονται ἐντάμα·
γυμνοὶ φεῦ εἰς τὰ δίκτυα κεῖνται συμπεπλεγμένοι,
ὁ Λῆμνιος δὲ τοὺς θεοὺς καλέσας περιμένει·
τοὺς βλέπουν οἱ ἀθάνατοι ὡς ποντικούς πιασμένους
καὶ ἡ Διώνη ὀφθαλμοὺς ἔδειξε δακρυσμένους.

Δὲν δύνανται τὸ πρόσωπον νὰ κρύβουν, οὐδ' ἐν τέλει
τὰς χεῖρας τῶν νὰ θέσωσι στὰ κρύφια τῶν μέλη·
τότε ἐκεῖ εἰς τῶν θεῶν εὐτραπείας πλήρης

στὴν θέσιν τῶν νὰ βρίσκετο ἡὔχετ' ὁ κακομοίρης,
καὶ εἶπε μειδιῶν: « σ' ἐμὲ ὦ Ἄρες, μὲ τὸ θάρρος,
» σ' ἐμὲ παράδος τὰ δεσμὰ εἰς σὲ ἂν φέρουν βάρος. »
ὅλοι οἱ Οὐρανῖνες στὰ γέλοια ξεραθῆκαν,
αἱ δὲ Ὀλύμπιαι θεαὶ ἀπ' ἐντροπὴν χωσθῆκαν·

Μόλις διὰ δεήσεων ὁ Ποσειδῶν πραύνει
τὸν ὠργισμένον σύζυγον ὅστις τοὺς ξαπολύνει·
ἀστραπηδὸν ἀπέρχονται εἰς Θράκην μὲν ὁ Ἄρης
τὴν δὲ Παφίαν ἔλουσεν ἐν Κύπρῳ θεὰ Χάρις.

Τί τοῦτο σὲ ὠφέλησεν Ἥφαιστε; ὅ τι πρῶτον
ἔκρυπτον, κάμνουν φανερά, ἐπῆρες τὴν αἰδῶ τῶν·
τώρα συχνὰ ὁμολογεῖς πῶς ἔπραξες ἀφρόνως,
ματαιῶς δὲ μετανοεῖς γιὰ τὴν ὀργὴν σου μόνος.

Κέφαλος καὶ Πρόκρις.

(Ἐκ τῆς ἐρωτικῆς τέχνης Ὀιδίου III, 687 — 746.)

Εἰς τὸν ἀνθηρὸν ὕμνητοῦ τὰς χρυσῶδεις
κλιτὰς ὑπάρχει παγὴν ἱερὰ
ἀπὸ τοῦ ἀνθηρῶν ἀνδρὸς γῆ χλοερὰ,
καὶ θέσις ὑπὸ δεινδριδίων ὕλῳδης·

Αἱ κόμαραι ἄνω τῆς χλόης ὑψοῦνται,
πικρά ῥοδοδάφνη, βαθύχρους μυρτίς,
καὶ κύτισσος ἔρπων καὶ λιβανωτὶς
τὸ ἄρωμ' αὐτῶν εἰς μελίσσας δωροῦνται·

Πυκνόφυλλος πύξος καὶ πίτυς ὄξεια
τοὺς κλάδους συμπλέκουν καὶ εὐλαλον θροῦν
οἱ ἤρεμοι Ζέφυροι ἀποτελοῦν,
δονοῦντες φυλλώματα τούτων παντοῖα.

Δεινὸς κυνηγέτης ὁ Κέφαλος βαίνων
κυνῶν, θεραπόντων ἀπομακρυνθεὶς
ἐκεῖ ἀνεπαύετο κατακλιθεὶς,
καὶ ἄσμα προέχεε πεφιλημένον:

« Μυρίπνους λιγύθρους καὶ εὐστροφος Αὔρα
» ἐλθε εἰς τὸ στῆθός μου νὰ σέ δεχθῶ,
» ἐλθε δροσερὰ νὰ σέ ἐγκολπωθῶ
» καὶ δρόσισον σπλάγχχνα ἐκ καύσωνος μαῦρα. »

Κενόσπουδος τίς τὰ ῥηθέντα προφθάνει
εἰς τὰς τῆς συζύγου δειλὰς ἀκοάς
νὰ εἴπῃ· ἡ Πρόκρις ὡς ἔκφρων Θυϊὰς
τὴν Αὔραν ὡς νέαν κακὴν ἐκλαμβάνει.

Ἐκπίπτει καὶ ἄφρωνος μὲ αἰφνιδίαν
τοῦ στῆθους τῆς πλάκωσιν κατωχρίᾳ
ὡς φύλλ' ὠχρίῳσι μετοπωρινᾷ,
καθὼς ὠχροὶ κάμπτουν καρποὶ κυδωνίαν.

Ἀφοῦ δὲ συνῆλθε μὲ δάκρυα βρέχει
καὶ σχίζει τὴν λείαν ἐσθῆτ' ἀλγεινῶς,
τοῖς ὄνυξι δάπτει τὰς γνάθους δεινῶς,
Λυσίοκομος δὲ τὰς ὁδοὺς διατρέχει.

Καθὼς πλησιάζει ἀφίνει ἡ νέα
τὰς συνακολούθους αὐτῆς χαμηλά,
καὶ οὕτω προβαίνουσα σιωπηλὰ
ἀνέρχεται μόνη τὸ ἄλσος γενναία,

Τίς νοῦς σέ διεῖπεν ὅποτε ἀφρόνως
ὦ Πρόκρις ἐκρύπτεσο μετὰ σπουδῆς
Πλαστὴν ἀντεράστριαν ἵνα ἰδῇς,
καὶ τίς ὁ τοῦ στήθους σου καύσων καὶ φθόνος;

Ὑπέθετες ὅτι θὰ ἔλθῃ ταχέως
ἡ Αὔρα αὐτῇ ἡτισδῆποτ' ἐστὶ,
κ' ἐνῶ πρὸς ἐκείνον σὺ ἦσο πιστὴ
ἀνάξιον ἤθελες σοῦ δοκιμάσῃ.

Ὅτε μὲν διστάζεις ἐν μεταμελείᾳ
ἂν πρέπη ἐξαίφνης νὰ πιάσῃς αὐτοῦς,
ὅτε τοὺς σκοποὺς σου θαρρεῖς ἀσπαστοῦς.
συνήθης τῷ ἔρωτι ἡ ἀστασία.

Τὴν σὴν εὐπιστίαν δικαιολογοῦσι
ὁ τόπος τὸ ὄνομα καὶ ὁ μηνυτῆς,
καὶ ὅτι τὸν φόβον του πᾶς ἐραστῆς
νομίζ' ἀληθῆ καὶ πᾶν ὅ τι ἀκούσῃ.

ὡς εἶδε τὴν χλόην ἐκεῖ πατημένην
σαφῇ νεοχάρακτα ἵχνη ποδὸς
κλονεῖται ταραττεται πολυειδῶς,
σκιρτᾷ ἡ καρδιά μὲ ψυχὴν τρομασμένην.

Θερμὴ μεσημβρία ἐσμίκρυνεν ἤδη
τὰς λεπτεπιλέπτους τῶν δένδρων σκιάς,
τὸν Φοῖβον ἐσπέρας καὶ αὐγῆς πολιᾶς
ἐπίσης ἀπέχοντα ἤθελες ἶδῃ.

Ἴδου ἐκ τῆς θήρας Κυλλήνιος γόνος
ὁ Κέφαλος ἔρχεται καὶ κατὰ γῆς
μὲ ὕδωρ τῆς θείας ἐκείνης πηγῆς,
δρροῖζει τὸ φλέγον του στόμα ἀφρόνως.

Πρόκρις κρυβεῖσα τὸν παραφυλάττει,
στὴν χλόην ἐκείνος ἀπλοῦτ' εὐειδῆς,
καὶ « ἔλθετε Ζέφυροι, λέγει, ἡδεῖς,
» διάπνευσον Αὔρα μου, Αὔρα φίλτάτη. »

Ἡ τάλαινα ἅμα τερπνὴν καὶ παγκάλην
 δισήμου ὀνόματος πλάνην νοεῖ
 ὁ χροῦς ἐπανέρχεται καὶ ἡ ζωὴ,
 τὸν ἄνδρα ποθεῖ νὰ δεχθῇ στήν ἀγκάλην.

Τὰ φύλλα ταραττει κρυφίως ὀρμῶσα,
 θηρίον ἤχοῦν τὴν νομίζει αὐτὸς,
 τὸ τόξον ἀρπάζει τοξότης πιστὸς
 στήν χειρὰ του βέλη κρατῶν πλείσα ὅσα.

Τί κάμνεις ταλαίπωρε, αὐτὴ θηρίον
 δὲν εἶνε ἀλλὰ σοῦ γυνὴ τρυφερά·
 ἐπίσχεσ τὰ βέλη σου· ὦ συμφορὰ!
 πληγοῦται ἡ κόρη ἐξ ὀπλων οἰκείων.

« ὦ φεῦ, ἐπληγώθη καὶ πρὶν πονεμένη
 » καρδία, ἀνέκραξεν, ἔνεκα σοῦ,
 » ἐκπνέω προῶρως ὑπὸ τοῦ πυρσοῦ,
 » δὲν μ' ἔκαυσεν ὁμῶς ἐπίβουλος ξένη.

» Τὸ χῶμα ἐκ τούτου σ' ἐμὲ τεθαμμένην
 » θὰ εἶν' ἐλαφρόν, ἡ δὲ Αὔρα τανῦν
 » ἐξ ἧς ἐδοκίμασα πλάνην δεινὴν
 » ἐμοῦ θὰ δεχθῇ τὴν ψυχὴν ἱπταμένην.

» Ἐκπνέω φεῦ χεῖρ σου ἡ ἡγαπημένη
 » τὰ ὄμματ' ἐμοῦ ἄς καλύψῃ νεκρά,
 » στὸν ἄδην τοῦλάχιστον βαίνω φαιδρὰ
 » ἐκ τῆς ἀρετῆς σου εὐχαριστημένη. »

Ἐκεῖνος κρατεῖ εἰς περίλυπον κόλπον
 τὴν θνήσκουσαν φίλην εἰς μάτην καλῶν,
 πληροὶ τὴν πληγὴν τῆς δακρύων πολλῶν
 στεναζῶν συχνὰ μετὰ θρήνων εὐμόλπων.

Ἀλλὰ βαθμηδὸν ἐξορμᾷ ἡ ψυχὴ τῆς
 ἀπὸ τῆς εὐπίστου καρδίας σκληρῶς,
 εἰς τοῦ δυστυχοῦς δὲ τὸ στόμα ἄνδρός
 εἰσδύει γλυκὰ ἡ ὑστάτη πνοή τῆς.

Ἐπίκλησις τῆς Σαπφούς εἰς Ἀφροδίτην.

(κατὰ τὸ μέτρον τοῦ πρωτοτύπου.)

Ποικιλόθρονε καὶ μηχανορράφος
 τοῦ Διὸς ὦ θύγατερ Ἀφροδίτη,
 ἔντε οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ καὶ ἄδη
 ἔχουσα κράτος,

Μὴ σὲ ἱκετεύω βασάνιζέ μου
 τὴν ψυχὴν ἀλλ' ἔλα ἐδῶ ἀνίσως
 καὶ ἄλλοτε ὁπότεν σ' ἐπεκαλούμην
 εἰσηκούομην.

Ἡρολιποῦσα τότε πατρός τὸν οἶκον
 ὑποζεύξας ἄρμα χρυσοῦν κατήλθες,
 ἦγον δὲ ταχεῖς στρουθοὶ ὠραῖοι
 πτεροδονοῦντες.

Πέριξ τῆς μελαίνης γῆς οὐρανόθεν
 δι' αἰθέρος μέσου ταχέως ἦλθον,
 σὺ δὲ μειδίῳσα φαιδρῷ προσώπῳ
 ὦ μακαρία

Τί, ἡρώτησάς με, Σαπφοῖ μου πάσχεις;
 Τί δὲ προσκαλεῖς με, καὶ τί νὰ γείνη
 ἐν τῇ φλογερᾷ σου καρδίᾳ θέλεις;
 τίς ἀδικεῖ σε;

Τίνα δὲ νὰ ρίψω στὰ δίκτυά σου;
 ἂν μὲν φεύγῃ πάλιν θὰ σὲ θηρεύσῃ,
 ἂν δὲ δὲν λαμβάνῃ, θὰ δώσῃ δῶρα,
 δίχως νὰ θέλῃς.

Ἄν μὴ ἀγαπᾷ σε θὰ σ' ἀγαπήσῃ
 γρήγορα· καὶ τώρα λοιπὸν ἐλθέ μοι,
 ἐκ τῶν χαλεπῶν δὲ ἀπάλλαξόν με
 μεριμνημάτων.

Ὅσα ἡ ψυχὴ μου ποθεῖ νὰ κάμῃ
 τέλεσον σὺ μόνη πιστὴ θεά μου,
 καὶ εἰς τὸν πρὸς τὸν Φάωνα ἔρωτά μου
 σύμμαχος ἔσο.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἑρωτοβακχικόν.

(Ἐκ τοῦ μελοδράματος Ἰόνης su, di pampini di grappi.)

Φυλλῶδες κλῆμα κόψατε ἀπὸ τὸν ἀμπελῶνα
καὶ πλέξατέ μου στέφανον μὲ βότρυς κρεμαστάς·
γηθόσυνος ἀνέρχομαι τὸ ὄρος Ἑλικῶνα,
ἄρκει νὰ βλέπω περίξ μου φιάλας γεμιστάς.

Ἄς ψάλλῃ ὁ βουλόμενος τὰ ξίφη καὶ ἀσπίδας
τὸν Ἄρην ὅταν μαίνεται λυσσῶν αἱματηρῶς·
ἐγὼ γενναίως μάχομαι μ' ὠραίας κορασίδας,
νὰ πέσω θέλω μεθυσθεὶς ἀλλ' ὄχι καὶ νεκρός.

Ὅταν εἰς χεῖρας μου κρατῶ τὴν μέσσην ποτηρίου
τότε μὴδὲν μοὶ φαίνονται βασιλικαὶ τιμαί·
φημίζεται ὡς ἱερὰ ἡ πείνα τοῦ χρυσοῦ, (1)
τοῦ οἴνου εἶνε ἱερὰ ἡ δίψα εἰς ἐμέ.

Αἰσθάνομαι τὰς φλέβας μου νὰ περιτρέχῃ τῶρα
ἡ τοῦ Λυαίου ἑξαψις, γελῶ καὶ τραγουδῶ·
μὲ τοὺς λευκοὺς δακτύλους σου τὰ θεῖα ταῦτα δῶρα
νὰ μὲ θωπεύσῃς φίλῃ μου ἐλθέ σιμὰ ἐδῶ.

Ὅποσον, ὦ Ἰόνῃ μου, ἐπόθουν νὰ ροφήσω
τὴν τρυφερὰν γλυκύτητα τῶν δρῶ σου ὀφθαλμῶν,
καὶ τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους σου ἀσμένως νὰ φιλήσω,
περιπαθῶς νὰ σφίξωμεν τὰ στόματα ἡμῶν.

Ἄν μόνον ὀλιγώτερον συνεσταλμένη ἦσο
ὦ! τότε θὰ ἐφαίνεσο καὶ πλέον θελκτικῇ·
εὐδαίμων ἂν ἐγὼ μὲ σὲ διὰ παντός συζήσω,
ἀγάπα, ὦ νεᾶνις μου, ὁ ἔρως εἶν ζώῃ.

Ὁ Βάκχος κ' ἡ Κυθήρεια θεοὶ μας καὶ προστάται,
τὸ ἄνθος τῆς νεότητος νὰ δρέψωμεν καιρὸς·
τὴν Ἀφροδίτην στέφετε, τὸν Βάκχον μᾶς τιμᾶτε,
μ' εὐφραίνει οἶνος ἄκρατος καὶ ἔρως φλογερός.

(1) Οὐργυλίου Αἰνεῖα; βιβλ. Γ. 56 quid non mortalia pectora cogis
auri sacra fames!

Ἄσμα τῆς Εὐρυδίκης πρὸς τὸν Ἀρισταῖον.

(Ἐκ τοῦ Orphées aux enfers.)

Ἡ γυνὴ ἢ τὴν καρδίαν τετρωμένη δὲν νυστάζει,
καθ' ἐκάστην ἐξυπνάει μὲ αὐγὴν τὴν δροσερὰν,
τὸ πρῶτ' ἐκ τῶν λειμῶνων ἀνθ' εὖοςμα συνάζει,
ἀλλὰ ταῦτα διὰ ποῖον περιπλέκει μὲ χαρὰν;
ἐρωτᾶτε διὰ ποῖον;

Εἰς τὸν σύζυγόν μου λόγον νὰ μὴ κάμῃτε κἀνένα
ἐπειδὴ τὰ συναθροίζω γιὰ τὸν εὐμορφον ποιμένα
ὅστις κατοικεῖ πλησίον.

Καθ' ἐκάστην οὕτω φέρω στὸν ἐμὸν πεφιλημένον
εἰς τὴν θύραν τοῦ λουλούδια ἐξαρτῶσα ἐν σιγῇ,
ἡ καρδία μου ἀσπαίρει μὲ παλμόν συγκεκομμένον,
διὰ ποῖον ἢ δειλαία νῦν ταχέως παταγεῖ;
ἐρωτᾶτε διὰ ποῖον;

Εἰς τὸν σύζυγόν μου λόγον νὰ μὴ κάμῃτε κἀνένα
ἐπειδὴ τὰ συναθροίζω γιὰ τὸν εὐμορφον ποιμένα
ὅστις κατοικεῖ πλησίον.

Ὁ ἄγγελος καὶ τὸ τεκνίον.

(Ἐλεγεια εἰς μητέρα ὑπὸ Reboul.)

Εἰς ἄγγελος ἀκτινοβόλος
παρὰ κοιτίδα βρέφους ὥς
πρὸς ταύτην ἐπικύπτει ὅλος
μετὰ ἐρωτικῆς χαρᾶς,
ὥσει ἐν ἡρεμούσῃ κρήνῃ
εἰκόνα του νὰ διακρίνῃ.

Γλυκὺ ὥραϊον εἰδωλόν μου,
ἐν τέλει λέγει πρὸς αὐτό,
ἐλθέ σὲ θέλω σύντροφόν μου
ἐπάνω ποῦ ἐγὼ πετῶ.
Θα ζῶμεν ἐν τῇ εὐτυχίᾳ,
ἢ γῇ σου εἶνε ἀγαθία.

Ἐνταῦθα στόνος καὶ πικρία
τὸ τέλος πάσης χαρμονῆς·
οὐδέποτε ἡ εὐθυμία
τυγχάνει φόβου ἀμιγῆς·
καὶ φίλαυτος ραδιουργία
κατασυντρίβει μεγαλεῖα.

Ποτὲ ἡ σήμερον εὐδία
δὲν θέτει ἀσφαλὴ φραγμόν;
ἂν νεφελώδης τρικυμία
ἐπαπειλῇ τὸν οὐρανόν.
ὁ εὐπρεπὴς καρπὸς τοῦ βίου
ἐγκλείει σταλαγμοὺς κωναίου

Καὶ πῶς; νὰ ἔλθωσι βραδέως
φροντίδες πρόκειται λοιπὸν
νὰ ῥυτιδῶσωσι τραχέως
τὸ μέτωπόν σου τὸ φαιδρὸν;
καὶ μέλαν δάκρυ τὰ γλαυκά
σου
νὰ ἀμαυρώσῃ ὄμματά σου;

Οὐχί, οὐχί εἰς τὰς ἐκτάσεις
τοῦ ἐναστέρου οὐρανοῦ
ἀνάγκη εἶνε νὰ περάσῃς,
ὅπως ἱπτώμεθα ὁμοῦ·
αἰγλήεντα θὰ ἴδῃς θρόνον
τοῦ γεννηθέντος πρὸ αἰώνων.

Ἡ Πρόνοια σὲ ἀπαλλάσσει
τοῦ ὑπολοίπου τῆς ποινῆς
ἣν ἤθελες σὺ δοκιμάσῃ
πεπεδημένον ἐπὶ γῆς.
Μηδεὶς ἄς μελανειμονήσῃ
ἐπὶ τῇ σῇ ἀποστερήσει.

Τὰ μέτωπα ἐν τῇ οἰκίᾳ
ἄς μὴ θεῶνται κατηφῆ,
μηδὲ μενέτωσαν σημεῖα
ἐκεῖ κηδείας προφανῆ·
ὑποληφθῆτω ἡ θανή σου
ὁμοία ὡς ἡ γέννησίς σου.

Ἄν εἶνε τις, καθὼς σὺ τώρα,
ἀθῶον πλάσμα τρυφερόν,
καλλίστη του τυγχάνει ὥρα
ἡ τῶν ἐσχάτων του σιγμῶν.
Τρεῖς εἰς τὸ σῶμα τὸ ἡσπάσθη
ἀφοῦ τοιαῦτα ἐξεφράσθη.

Καὶ τὰ μακρά του χιονώδη
σείσας ὁ ἄγγελος πετὰ
εἰς ὕψη θεῖα ἰδεώδη
ἀνέβη πτήσῃ ζωηρᾷ.
Μῆτερ, νοεῖς τί ἔχεις πάθῃ;
πτωχή! τὸ τέκνον σου ἐχάθη.

Τὸ ᾠσμα τοῦ πτωχοῦ.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ.)

Δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μας ἀγαθοί μου παροδῖται
εἰς τοῦ δυστυχοῦς ἐπαίτου τὴν φωνὴν μικρὸν σταθῆτε,
τρισευλογημένος ἔστω ὅστις κάμνει τὸ καλόν,
ἐλεημοσύνην δότε στὸν πτωχόν σας ἀδελφόν.

Ἀδελφοί εἴμεθα ὅλοι· κ' ἐγὼ πάλαι ἐτρεφόμεν
μὲ ἐλπίδας εὐχαρίστους κ' εὐτυχίας ἡσθάνομεν·
ἀλλὰ πᾶσα ἐλπίς πλέον ἀπεσβέσθη βαθμηδόν·
ἐλεημοσύνην δότε στὸν πτωχόν σας ἀδελφόν.

Ὁ θεὸς μ' ἔκαμεν οὕτω νὰ με τιμωρήσῃ θέλων,
τ' ἀγαθὰ του κατεχρήσθην μὴ συλλογισθεὶς τὸ μέλλον·
ἐπαξίως πάσχω τώρα, ἀστεγὸς γυμνὸς πεινῶν,
ἐλεημοσύνην δότε στὸν πτωχόν σας ἀδελφόν.

ὑπὸ τοῦ πολυευσπλάγγνου μοι ἐδόθη ἡ συγγνώμη,
καὶ ὑμεῖς χριστιανοί μου δὲν μοι συγχωρεῖτ' ἀκόμη;
ὁ θεὸς κατηραμένον πάντοτ' ἔχει τὸν σκληρόν,
ἐλεημοσύνην δότε στὸν πτωχόν σας ἀδελφόν.

Πλούσιοι τὸν πεινασμένον μὴ ἀφήτε ν' ἀποθάνῃ
ἡ τῆς κρίσεως ἡμέρα διὰ πάντας ταχὺ φθάνει.
ὁ πλείοτερον θρηνήσας θὰ χαρῇ στὸν οὐρανόν·
ἐλεημοσύνην δότε στὸν πτωχόν σας ἀδελφόν.

Ἡ ἐλεημοσύνη.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ.)

Πτωχή γυνή! διηνεκῶς ἐν τῇ πτωχείᾳ μένει,
πλούτη διὰ τὰ τέκνα της τὰ προσφιλῆ δὲν ἔχει,
καὶ ὥρας καθημερινῶς μακρὰς ἐργαζομένη
τὸν ἄρτον της τὸν πενιχρόν μ' ἰδρῶτα καταβρέχει.

Καὶ ἂν τυχὸν ἐνίστε δὲν εὖρη ἐργασίαν
μάτην ζητοῦσα πανταχοῦ ἐκ τῆς κακῆς της μοίρας,
ἐπανακάμπει κατηφὴς εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν
ὑπὸ ὀδύνης ἀπελπισ συγκρούουσα τὰς χεῖρας.

Καὶ ὅμως εἷς φιλόσοφος μέγαλαυχος ὁδεύει
πωγωνοφόρος εὐτραφὴς μετὰ μεστῆς κοιλίας,
καὶ ἀνοίγων τὰ βιβλία του σπουδαίως γνωματεύει:
«ὁ πλοῦτος εἶνε γνήσιος υἱὸς τῆς ἐργασίας.»

Ἄλλ' ἡ πτωχή ἀγράμματος ἴσως ἐδικαιοῦτο,
ἀφοῦ τοιαύτας ἀγνοεῖ βαθείας θεωρίας
μὲ συστολὴν τὴν δέουσαν νὰ ἐρωτήσῃ οὕτω:
«εὐρίσκω ἐὰν μοι λειφθῇ ἔργον μετ' εὐκολίας;»

ΙΑΝΝΑ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ
ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ
ΜΟΔΕΛΟ ΤΗΣ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΣ
Ὁρηνώδη, συγκινητικὴν ἐπαίτου τρισδυστήνου.

ὦ, δι' ἀγάπην, ἔλεγε, Θεοῦ δότε ψωμίον!
 ὦ ἀδελφοὶ χριστιανοὶ κἀνεῖς δὲν ἔλεετ' με;
 γέρων ἀόμματος πεινῶν ψοφῶ ἀπὸ τὸ κρύον.
 εἴμ' ἀδελφός σας καὶ ἐγὼ κ' ἐγὼ ἄνθρωπος εἶμαι.

Κατόπιν μὲ τὴν ῥάβδον τοῦ βραδύπορος πηγαίνων
 εἰς τὴν πεζούλαν κεκμηκῶς καθίζει κ' ἡσυχάζει
 καὶ ἡ πτωχούλα τὸν ζωμόν τὸν προητοιμασμένον
 μόνον διὰ τὰ τέκνα τῆς μὲ τὸν πτωχὸν μοιράζει.

Στὴν Μίναν τῆς τὸ ἔκπωμα δίδει προηγουμένως
 καὶ λέγει: πῆγαινε αὐτὸ εἰς τὸν πεινῶντα, κόρη·
 Πᾶς ἄνθρωπος ἐκ τῆς αὐτῆς γῆς εἶνε πεπλασμένος,
 καὶ νὰ συντρέχῃς τοὺς πτωχοὺς καθηκόν σου θεώρει.

Καθῆκον! εἶπεν ὁ πτωχός· ἀλλ οὕτω πως δὲν κρίνει
 ὁ πλούσιος, ὁ εὐγενής, ὁ πλήρης εὐτυχίας·
 καὶ ἂν μᾶς δίδετ' ὑπ' αὐτοῦ ἡ ἐλεημοσύνη
 ὠθεῖται ὑπὸ καθαρᾶς ἀπλῶς φιλοτιμίας·

Αὐτὸς δικαιοματικῶς πῶς εἶνε προικισμένος
 φαντάζεται μὲ ἀγαθὰ καὶ μὲ τιμὰς ἐπίσης,
 ὥς διὰ νὰ εὐδαιμονῇ νὰ ᾔτο γεννημένος,
 ὥσεί νὰ ᾔτο εἰς αὐτόν ὑπόχρεως ἡ φύσις.

Τρεῖς ὁβολοὺς μοι ἔδωκεν εἰς τις τὴν προτεραίαν
 κρατῶν τοῦ κόσμου ἄπειρον μεθ' ἑαυτοῦ παιδίον,
 ὅπερ ἀθήως μὲ φωνὴν ἡρώτα λεπταλέαν·
 « πῶς πάτερ οὗτος ὁ τυφλὸς ἔχει ἰσχνὸν κορμίον;

» Πῶς νὰ μὴ ἔχῃ ὡς ἡμεῖς τροφὴν κ' ἐνδυμασίαν; »
 » ὁ πλούσιος ἀπήντησε σεμνῶς εἰς τὸ παιδί του:
 » θεοὶν αὐτὸς κοινωνικὴν μ' ἡμᾶς δὲν ἔχει ὁμοίαν,
 » ἄλλη ἡ τάξις εἶν' αὐτοῦ καὶ ἡ καταγωγὴ του. »

» — ὦ πάτερ μου δὲν ἐννοῶ, σαφέστερ' ἐξηγήσου·
 » χεῖρας δὲν κέκτηται διπλᾶς καὶ πόδας εἰς τὸ σῶμα;
 » δὲν ἔχει ἄρα κεφαλὴν καὶ πρόσωπον ἐξ Ἰσοῦ,
 » ῥίνα καὶ ὦτα ὡς ἡμεῖς καὶ ὄμματα καὶ στόμα; »

Ὁ γέρων ἀνεστέναξεν ἐδῶ· ἀπὸ τὴν Μίναν
 λαμβάνει τὸ πινάκιον, θερμαίνεται, χορταίνεται,
 τέλος μὲ τὸ ὑπόλοιπον ἀνέκοψε τὴν πείναν
 ἡ μήτηρ μὲ τὰ τέκνα τῆς κατευχαριστημένη.

Εὐχὴ Βολταίρου

κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ θανάτου του.

Θεὲ ὦν νὰ γνωρίσωσι σοφοὶ τῆς γῆς δὲν θέλουν,
 πλὴν πάντα τὰ περὶ ἐμὲ συμφώνως σ' ἀναγγέλλουν,
 ἐπάκουσον πανάγαθε τὰς λέξεις τὰς ὁποίας
 ἐσχάτας νῦν τὸ στόμα μου φωνεῖ σοι ἐκ καρδίας.
 Ἄν τὴν πρὸς σὲ ἐκλόνησα ποτὲ πεποιθήσιν μου,
 τοῦτο προῆλθεν ἐπειδὴ ἔστησα τὴν σπουδὴν μου
 ἀνερευνῶν καὶ ἐκζητῶν τὸν κεκρυμμένον νόμον
 ὅστις ἐρρύθμισ' ἐξ ἀρχῆς τοῦ σύμπαντος τὸν δρόμον.
 Βλέπω μὲ ἀγαλλίαςιν ψυχῆς ἀθανασίαν
 κεχαραγμένην γενικῶς εἰς πάντων τὴν καρδίαν·
 δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ ὅτι αὐτὸς ὁ Πλάστης,
 ὁ δώσας μοι τὴν ὑπαρξιν τῶν πάντων ὁ δυνάστης,
 ὅστις μ' ἐπεδαψίλευσε τόσας εὐεργεσίας
 προικίσας μετὰ λογικοῦ πνεύματος καὶ σοφίας
 καὶ κύριον ποιήσας με κτισμάτων ἐπιγείων,
 σήμερον ὅτε ἐκμετρῶ τὸν πρόσκαιρόν μου βίον
 θὰ κάμῃ παρανάλωμα βασάνων αἰωνίων.

Μετάφρασις ἰταλικῶν καὶ λατινικῶν

ἐκκλησιαστικῶν ᾠσμάτων.

Ἄσμα πρὸς τὴν Παναγίαν ὑπὸ San Alfonso di Liguori (o dolce nome).

ἸΑΚΩΒΟΣ ΤΡΙΤΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΥΡΙΟΥ
 ὦ γλυκὺ ὄνομα, ὦ Μαρία,
 ἐλπίς ψυχῆς μου καὶ προστασία,
 ἐπὶ ζωῆς μου σὲ ποθεῖν ὁ
 σὲ γλυκὺ ὄνομα θὰ ὑμνῶ.

Ἐγὼ καὶ ὅταν ἐξημερόνῃ
καὶ ὅταν ἥλιος ὄψιν χώννῃ,
ὅπου ἂν εἶμαι ὅπου κινῶ
σὲ γλυκὺ ὄνομα θὰ ὑμνῶ.

Ἄν εἰς τὸ πέλαγος τὸ τοῦ βίου
μᾶς ἔλθῃ κίνδυνός τις τοῦ πλοίου
σὲ σὲ, ὦ ἄστρον μου φωτεινὸ,
σὲ γλυκὺ ὄνομα θὰ ὑμνῶ.

Ἄστρον ἀνέμους σφοδρούς κοπάζον,
ἄγρια κύματα δὲ δαμάζον
μυρίας ἔσωσας ναῦς, διὸ
σὲ γλυκὺ ὄνομα θὰ ὑμνῶ.

Τὴν περιπόθητον ἡρεμίαν
θὰ ἀπολαύσω εἰς τὴν καρδίαν
καὶ διὰ σὲ θὰ εὐδαιμονῶ
σὲ γλυκὺ ὄνομα θὰ ὑμνῶ.

Ἵνα μακρύνω φόβον, πικρίας
καὶ τὰς κακὰς μου ἐπιθυμίας
πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου ἐκτενῶ,
σὲ γλυκὺ ὄνομα θὰ ὑμνῶ.

Ὅταν τοῦ βίου φθάσω τὸ τέλος,
ἀδυνατήσῃ καθέν μου μέλος
καὶ τὰς ὑστάτας λέξεις φωνῶ,
σὲ γλυκὺ ὄνομα θὰ ὑμνῶ.

Εἰς τὰς ἐνέδρας τοῦ διαβόλου
καὶ ἐνοχλήσεις ἐγὼ καθόλου
σὴ βοήθεια δὲν ἀποκνῶ,
σὲ γλυκὺ ὄνομα θὰ ὑμνῶ.

ὦ γλυκὺ ὄνομα, ὦ Μαρία,
ἐλπίς ψυχῆς μου καὶ προστασία,
ἐπὶ ζωῆς μου σὲ ποθεῖν
σὲ γλυκὺ ὄνομα θὰ ὑμνῶ.

Ὡδὴ πρὸς τὴν Παναγίαν.

ὑπο Alfonso di Liguori (o amabile Maria).

Τῶνομά σου θέλω πάντα
ὦ ἀγαπητὴ Μαρία,
ὦ χαρὰ μου προστασία
νὰ ἐπικαλῶμ' ἐγὼ

Καὶ νὰ φέρω τὸ τοσοῦτον
στὸν θεὸν πεφιλημένον
ὄνομά σου χαραγμένον
τὴν καρδίαν μου ἐντός.

Τὴν ἡμέραν τὴν Μαρίαν
θέλω νάχω εἰς τὸ στόμα
καὶ νὰ τὴν καλῶ ἀκόμα
εἰς τὰς ὥρας τῆς νυκτός

Πολυεύσπαλγχνέ μου μήτερ,
γλυκυτάτη μου Μαρία,
τὰ σά ποῖος μεγαλεῖα
ἐξαρκεῖ νὰ ἱστορῇ.

Ὅταν μὲ περιστοιχίζουσιν
θλίψεις βάσανα καὶ πόνοι,
θενὰ εἶσαι σὺ καὶ μόνη
ἡ ἐμὴ ἀναψυχή.

Ἄν τὸ συνειδὸς μὲ τύπῃ,
καὶ συγγνώμην δὲν ἤξεύρω

μετὰ θάνατον ἂν εὕρω
ἀπὸ τὸν δημιουργόν,

Τῶνομά σου θὰ μοῦ φέρῃ
εὐφροσύνην, ἡρεμίαν
καὶ γαλήνην τὴν καρδίαν,
σχέπη τῶν ἁμαρτιῶν.

Ὁ ἐχθρὸς ὁ ἐν τῷ ᾄδῃ
ἂν ζητῇ νὰ μὲ πειράξῃ,
σὲ εὐθὺς θέλω φωνάξῃ
νὰ τὸν τρέψῃς εἰς φυγὴν.

Τὴν Μαρίαν θ' ἀνακράζω
ὅταν ἐν κινδύνοις κῆμαι,
ἐπειδὴ υἱός της εἶμαι
καὶ δὲν θὰ τὴν ἀρνηθῶ.

Ἔσται μοι ἰσχύς μεγίστη
στὴν ὑστάτην ἀγωνίαν
νὰ καλέσω τὴν Μαρίαν
καὶ ἄς ἐκπνεύσω παρνευθὺς.

Ἄν τὸ ὄνομά σου ἔχω
εἰς τὰ χεῖλή μου ἐπάνω
εὐτυχὴς θὰ ἀποθάνω
εὐτυχὴς καὶ θενὰ ζῶ.

Πρὸς τὴν Παναγίαν

(Ave maris stella.)

Χαῖρε τῶν παρθένων
πάντοτε ἡ πρώτη,
τῶν ναυτιλλομένων
ἀστρον ἐν τῷ σκότει.

Κλίμαξ οὐρανία
εἶσαι ἄνευ φόγου,
μήτηρ σεβασμία
τοῦ θεοῦ καὶ λόγου

Ἡ λαβοῦσα χαῖρε
 με ἀγγέλου στόμα,
 τὴν γαλήνην φέρε,
 εἰς ψυχὴν καὶ σῶμα.

Εὖα ἦτο πρῶτον
 μήτηρ τῶν ἀνθρώπων·
 μήτηρ καὶ Κυρία
 τώρα σὺ Μαρία.

Τῶν δεδουλευμένων
 λύσον τὰς ἀλύσεις,
 τῶν τετυφλωμένων
 δὸς τὸ φῶς ἐπίσης·

Πειρασμοὺς καὶ θλίψεις
 σὺ μακρὰν νὰ ρίψεις·
 ἀγαθὰ χορήγει,
 καὶ ἡμᾶς ὁδηγεῖ.

Δεῖξον ὅτι εἶσαι
 μήτηρ μας πρᾶξα,
 καὶ ὅτι μᾶς λυπεῖσαι
 ἐν τῇ δυστυχίᾳ.

Εἰς Θεὸν εὐχῆσού
 δι' ἡμᾶς, βοήθει,
 ὅστις ὡς παιδί σου
 ἦλθε κ' ἐγεννήθη.

Φθόνους μίσση σβῦσε,
 ὅλους ἄγνισόν μας,
 καὶ ἀπ' τὸ πλῆθος ῥῦσαι
 τῶν ἁμαρτιῶν μας.

Μὲ χριστὸν νὰ ζῶμεν
 στὴν ζωὴν τὴν ἄλλην,
 νὰ συνευφρανθῶμεν
 μὲ χαρὰν μεγάλην.

Τῷ πατρὶ τῷ θεῷ
 πνεύματι ἁγίῳ
 καὶ χριστῷ κυρίῳ

ἔστω εὐλογία·
 πρόσωπα μὲν τρία,
 πλήν θεότης μία·

Πρὸς τὴν Παναγίαν (o del cielo gran Regina.)

*Ω παντάνασσα κυρία
 οὐρανία βασιλὶς
 πάσης εἶσαι, ναι, ἀξία
 σὺ λατρείας καὶ τιμῆς.

Καλλονὴν σου τὴν ἁγίαν
 πᾶς ὁ μὴ παρατηρῶν
 πάσχει ἀπ' ἀναισθησίαν.
 εἶνε μάρμαρον ψυχρόν.

Μήτηρ, νύμφη τοῦ κυρίου
 δέξαι τὰς ἐμὰς εὐχὰς·
 εὐωδίαν ἔχεις ἰοῦ
 ὅπερ τέρπει τὰς ψυχὰς.

Εἶσαι μήτηρ τοῦ ἐλέους
 καὶ γλυκεῖα μας ἐλπίς,
 μετὰ οὐρανοῦ κλέους
 κόσμου φωτεινὴ ἀκτίς.

Διὰ τοὺς δικαίους χαίρεις,
 εἶσαι μήτηρ τῶν πτωχῶν,
 καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸν μᾶς φέρεις
 ἄρεσιν ἁμαρτιῶν·

ὅσον τις καὶ ἂν ἁμαρτάνῃ
 ἐπιμένων στὸ κακόν,
 ἢ ἐπίβλεψίς σου φθάνει
 νὰ τὸν στρέψῃ στὸν Θεόν.

*Ελθετε πρὸς τὴν Μαρίαν
 ψυχαὶ πάντων τῶν ἐθνῶν,
 δότε ἐνθερμον καρδίαν
 εἰς αὐτὴν μὲ σεβασμόν.

Εἶνε ἡ συνήγορός μας
 ἐπὶ οὐρανοῦ καὶ γῆς,
 τοῦ ἀνάρχου τοῦ πατρὸς μας
 Θεοῦ κόρη προσφιλῆς.

*Ω νεάνιδες καὶ νέοι,
 εἰς τοὺς κόλπους σας αὐτὴ
 βάλαμον ἡδὺ προχέει
 ὡς ἀγαπητὴ μνηστή.

Φέρετέ την ἀνὰ στόμα
 ὅσῳ ζῆτε εὐτυχεῖς·

καὶ στὸν θάνατον ἀκόμα
 σ' αὐτὴν δέεσθ' ἐκ ψυχῆς·

*Ἄν ἐντός σας διαμείνῃ
 κ' ἔχετε τὴν βοηθόν,
 τὰς ψυχὰς σας θὰ λαμπρύνῃ
 μὲ τὸ ἄκρον ἀγαθόν.

Εἰς αὐτὴν τὸ ἄνθος δότε
 τῆς νεότητος ὑμῶν·
 ὡς ἀγνὴ θὰ κάμῃ τότε
 καὶ τὸ ἥθος σας ἀγνόν.

ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην κρίνω
 ὡς μητέρα σὲ αὐτὴν,
 τῆς ἀγάπης μου σοῦ δίνω
 φλόγα τὴν ἐπαινετὴν.

Στὴν παροῦσαν ἐξορίαν
 σὺ μεσίτριαν ζητῶ,
 εὐτυχὴ ἀθανασίαν
 ὡς υἱός σου ἀπαιτῶ.

Μήτηρ, μήτηρ εὐσπλαγχνίσου,
 μὲ αὐτὸ δὲν σὲ λυπῶ:
 στὸν παράδεισον μαζί σου
 διαρκῶς νὰ σ' ἀγαπῶ.

Πρὸς τὴν Παναγίαν (Stabat mater dolorosa)

Ἡ Μαρία λυπημένη
 ἵστατο καὶ δακρυσμένη
 ἔπαιε βίβλος αὐτῆς
 τὴν καρδίαν αἰσθημένης
 καὶ μὲ πόγους τελευτῆς.

*Ἀχ, ὅποσον τεθλιμμένη
 ἦτο ἡ εὐλογημένη
 μήτηρ τοῦ μονογενοῦς,
 ἅμα εἶδεν ἡμαγμένην
 τὴν πλευρὰν τοῦ κεντημένην
 ὑπὸ λόγχης ἀπηνούς·

Τίς δὲν ἔμελλε νὰ κλαίῃ
βλέπων δάκρυα νὰ χέῃ
τὴν μητέρα τοῦ χριστοῦ;
Δοκιμάζουσιν πικρίας,
ὠχροτάτην ἐξ αἰτίας
τέκνου τοῦ ἀγαπητοῦ;

Εἶδεν αὕτη τὸν χριστόν μας
ὕπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν μας
χλευαζόμενον σκληρῶς
μὲ βασάνους καὶ κακώσεις,
ράπισμούς καὶ μαστιγώσεις,
θνήσκοντα ὀδυνηρῶς.

Διὰ οἰκτιρμῶν σου πληθὺς
κάμε λύπης εἰς τὸ στήθος
νὰ μεθέξω μετὰ σοῦ,
Ἄναψέ μου τὴν καρδίαν
εἰς ἀγάπην τὴν ἁγίαν
τοῦ υἱοῦ σου Ἰησοῦ.

Μῆτερ τοῦ Θεοῦ Μαρία,
ὦ παρθένε Παναγία
εἰς τὰ στέρνα μου ἐντὸς
πῆξον τοῦ ἐσταυρωμένου
καὶ καταπεπληγωμένου
τὰς πληγὰς παντοτινῶς;

Ἄς προχέω ἐκ καρδίας
δάκρυα τῆς μετανόιας
κατὰ τῆς δοκιμασίας
τὸν βραχύβιον καιρὸν,

Εἰς τὴν θείαν εὐχαριστίαν

(Sacris solemniis etc.)

Με τὰ ἅγια ἁγίων ἃς ὑπάρχει ἡνωμένη
ἀγαλλίασις καὶ πᾶσα εὐθυμία τῆς ψυχῆς,
διὰ εὐφροσύνων ὕμνων ἃς σκιρτᾷ ἡ οἰκουμένη,
ἃς παρέλθουν τὰ ἀρχαῖα, ἀρχὴ γέας ἐποχῆς.

ἐπὶ τοῦ Κρανίου τόπου
μετὰ σοῦ ἐμμένων, ὅπου
ὁ σταυρὸς τοῦ θεανθρώπου
φέροντος ἐπὶ μετώπου
στέφανον ἐξ ἀκανθῶν.

Ὡ παρθένε τῶν παρθένων,
διὰ τὸν ἐσταυρωμένον
ἴλεως σ' ἐμὲ γενοῦ,
ὅστις δι' ἡμᾶς ἐστάθη
ἐμπαιγμούς πολλοὺς νὰ πάθῃ
τοῦ θανάτου τοῦ δεινοῦ.

Θεοτόκε, σώτειρά μου,
ὕπὸ σοῦ παρηγοριά μου
ναί, θὰ ὑπερασπισθῶ,
ἐν τῇ κρίσει τῇ δικαίᾳ
τοῦ χριστοῦ καὶ τελευταία
εἰς τὰς φλόγας μὴ ριφθῶ.

Χριστὲ ὅταν τοῦ ζῆν παύσω,
δὸς καὶ γὼ νὰ ἀπολαύσω
νίκης δάφνην ποθεινὴν,
καὶ διὰ τῆς μεσιτείας
τῆς γλυκείας μου Μαρίας
παραδείσου ἡδονήν.

Θέλουμεν τὰ πάντα νέα: ἔργα, ἄσματα, καρδίας,
ἐπειδὴ καὶ νέον δεῖπνον ἔγεινε νυκτερινόν,
τὸν ἄμνον μετὰ ἀζύμων ὅτε ἔδωκε ὁ Μεσσίας
εἰς τοὺς μαθητὰς· ἐβραίων ἔθος προσητερινόν.

Τελεσθέντος δὲ τοῦ δεῖπνου μετὰ τὸ τυπικὸν ἄρνιον
ὥς προσέτατε προγόνων τις παράδοσις πιστὴ,
εἰς τὴν δωδεκάδα πᾶσαν κλάσας ἔδωκε ψωμίον:
λάβετε πρὸς βρῶσιν, εἶπε, τοῦτο σῶμά μου ἐστί.

Λοιπὸν οὕτω εἰς καθένα ἔδωκεν ἰδιοχείρως
τὸ δεσποτικόν του σῶμα ὅλον, ὅχι μεριστόν·
ἐπειδὴ ὁ τι ἐκβαίνει ἀπὸ χειρὸς τοῦ σωτῆρος
ὑποτίθεται βεβαίως πάντα πλήρες καὶ σωστόν.

Οὕτω εἰς τοὺς ἀδυνάτους προσηνέχθη ὑπ' ἐκείνου
στήριγμα καὶ βακτηρία, τοῦ δικαίου μας κριτοῦ·
δώσας εἰς αὐτοὺς κατόπιν τὸ ποτήριον μετ' οἴνου,
εἶνε αἷμα μου, τοῖς εἶπε, πάντες πίετ' ἐξ' αὐτοῦ.

Οὕτω αὕτη ἡ θυσία διωρίσθη νὰ τελῇται,
ὅχι ὅμως ἀπὸ ἄλλους εἰμὴ μόνον λειτουργοὺς,
ἱερεῖς καὶ πρεσβυτέρους, εἰς αὐτοὺς καὶ μόνους κεῖται
νὰ λαμβάνουν κοινωνίαν καὶ νὰ δίδουν στοὺς λοιπούς.

Δι' εὐχῶν ὁ κοινὸς ἄρτος ὥς οὐράνιος θὰ γείνη,
ἄρτος οὗτος τῶν ἀγγέλων, εἶνε σκέπη τῶν ψυχῶν·
ὦ ἐξαίσιον τὸ θαῦμα! τὸν Θεὸν νὰ καταπίνῃ
δοῦλος μετὰ τοῦ δεσπότου, πλούσιος μετὰ τὸν πτωχόν.

Τρισυπόστατος θεότης, ὅλοι ἐκ μιᾶς καρδίας
ἱκετεύομεν νὰ εἶσαι ἴλεως καὶ εὐμενής,
καὶ νὰ μᾶς καθοδηγήσῃς εἰς ὁδοὺς σου τὰς εὐθείας,
ἵνα φθάσωμεν στὴν λάμψιν τῆς σαυτοῦ διαμονῆς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Εἰς τὴν θείαν εὐχαριστίαν

(Lauda Sion Salvatorem etc.)

Σιών ὕμνει τὸν Σωτῆρα εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα,
τὸν πιστὸν μας ἡγεμόνα
δι' ἁσμάτων ἐκλεκτῶν,
τὸν καλὸν ποιμένα ὅστις καταβάς ἐξ ὑπερτάτων
ἔδωκ' ὑπὲρ τῶν προβάτων
ὡς θυσίαν ἑαυτὸν.

Θύγατερ Σιών κοσμία, τοῦτον ὕμνει παντὶ σθένει
πάντα ὕμνον ὑπερβαίνει
ὑψηλὸν καὶ ἄρεστόν.
καὶ μεγάλως ἀμφιβάλλω ἂν πώποτε θὰ φράσης
ὥστε νὰ ἐγκωμιάσης
ἐπαξίως τὸν Χριστόν.

Τὸ πανάχραντόν του σῶμα καὶ τὸ τιμιόν του αἷμα
λάβε σήμερον ὡς θέμα
ἐγκωμίου εἰδικόν,
ἅτινα ἐν εἶδει οἴνου καὶ ἄρτου ἔδωκεν εἰς ὅλους
τοὺς ἁγίους ἀποστόλους
δεῖπνον εἰς στὸν μυστικόν.

Πᾶσα ζῶσα σὰρξ ἐχέφρων χαίρετε ἀγαλλιᾶτε
ἀπὸ ἡδονῆν σκιρτᾶτε,
αἶνους ψάλλετε κλειτούς·
τὴν ἐπέτειον ἡμέραν ἑορτάζ' ἡ ἐκκλησία
καθ' ἣν θεία κοινωνία
μετεδόθη σποὺς θνητούς.

Καταργοῦνται αἱ ἀρχαῖαι παραδόσεις τῶν ἑβραίων,
ἐγκαινίζει πάσχα νέον
νέος βασιλεὺς σοφός·
ἡ ἐνάργεια διώκει τὴν σκιάν, καὶ ἦθη νέα
ἐκτοπίζουν τὰ ἀρχαῖα,
νύκτα μέλαιναν τὸ φῶς.

Ὅ τι ἔκαμε στὸ δείπνον Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος
εἰς ἀνάμνησιν βεβαίως
κ' ἡμᾶς τώρα προσκαλεῖ,
νὰ προσφέρωμεν τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον πιστοὶ ὅσοι,
ὀλοκαύτωμα ἐν γνώσει,
σωτηρίαν ἀσφαλῆ.

Εἰς χριστιανοὺς ἐν νέον δόγμα μᾶς καθιεροῦται,
ἄρτος νὰ μετουσιῶται
καὶ ὡς σὰρξ νὰ καταστῇ·
καὶ ὁ οἶνος ἀφ' ἐτέρου γίνετ' αἷμα ζωηφόρον,
ἐκ σχημάτων διαφορῶν
ἀλλαγὴ τις θαυμαστή.

Ἐξω φύσεως ὁρίων ὃ τι δὲν καταλαμβάνεις
μήτε βλέπεις μήτε πιάνεις
πίστις ἐνθερμος κυροῖ,
εἰς συμβολικὰ σημεῖα κρύπτονται πράγματα θεία·
τίς ἀνθρώπου φαντασία
νὰ νοήσῃ εἰμπορεῖ;

Τροφὴ κρέας, πόσις αἷμα, στὰς μορφὰς πλὴν ἀμφοτέρως
ὅλος ὁ Χριστὸς ὡς γέρας
ἀμερίστως θὰ ληφθῇ·
χίλιοι μεταλαμβάνουν, ὡς καὶ σὺ θὰ κοινωνήσης
τόσον μόνος σου ἐπίσης
ὅσον ἅπαντες αὐτοί.

Ἀγαθὸς ἢ κακὸς εἶνε τὸν Χριστὸν στὸ στόμα βάλλει,
πλὴν διαφορὰ μεγάλη,
ἡ ζωὴ ἢ τελευτὴ·
Ἴδε ἐκβασιν ἀλλοίαν, τοὺς κακοὺς μὲν ὡς φλόξ καίει,
εἰς καλοὺς ζῶν ἐγγχεί
κοινωνία ἡ αὕτη.

Ὅσοι καὶ ἂν μεταλάβουν οὗτος δὲν ὀλιγοστεύει,
πᾶς τις πρέπει νὰ πιστεύῃ,
δὲν ὑπάρχει δισταγμός,
ὅτι πάλιν ἀπομένει ἀδιαρέτον ἀκόμα
τοῦ θεοῦ υἱοῦ τὸ σῶμα,
δὲν χωρίζετ' οὐδαμῶς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΒΡΑΙΟΛΟΓΙΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Τοῦ φρικτοῦ μας μυστηρίου ὅταν τέμνηται τὸ θῆμα
 διαμένει καθὲν τμήμα
 ὡς τὸ ὄλον ἐξ ἀρχῆς·
 δὲν μειοῦται, δὲν σμικρύνει κοπτομένης τῆς σφραγίδος
 ἢ ποσότης καὶ τὰ εἶδος,
 ὁ Χριστὸς ὁ ἀληθής.

Ἰδοὺ ἄρτος τῶν ἀγγέλων, σωτηρία τῶν πλεόντων
 καὶ τὸ μάννα τῶν πεινώντων
 καὶ ἡ δρόσος τῶν διψώντων
 ὄχι δόμα τοῦ κυνός·
 ἐπὶ τούτου δὲ τυποῦται ἡ τοῦ Ἰσαὰκ θυσία,
 εἶνε προσφορά ἁγία
 καὶ τροφή μας οὐρανία,
 καὶ τοῦ πάσχα ὁ ἀμνός.

Ἀγαθὲ ποιμὴν ζῶν ἄρτε Ἰησοῦ μας εὐσπλαγχίσου,
 τρέφε, βλέπε μας, λυπήσου,
 λάβε καὶ ἡμᾶς μαζί σου
 εἰς ἀθάνατον ζωὴν.
 Σὲ ποῦ δύνασαι τὰ πάντα αὐθωρεῖ νὰ κατορθώσης,
 ἐκ ψυχῆς ἀγωνιώσης
 σὲ ζητοῦμεν νὰ μᾶς σώσης
 στὸν παράδεισον, ἀμήν.

Πρὸς ἅγιον Ἀντώνιον τὸν Παταβίνου

(Antonio che nasce a sì gran sorte ect.)

ὦ ἅγιε Ἀντώνιε καὶ θρέμμα Παταβίου,
 διὰ νὰ κάμνης θαύματα ἐλθὼν ἐπὶ τοῦ βίου,
 καὶ τώρα σώζων τὰς ψυχὰς ἐξ οὐρανοῦ ποῦ εἶσαι,
 ἐκ τῆς κολάσεως κ' ἡμᾶς τοὺς ἀνόμους σου ὦ ρῦσαι!

καὶ τοὺς κληρικούς σου

Τοὺς πρὸς σὲ ὄντας εὐλαβεῖς σὺ μετὰ προθυμίας
 ἀπὸ τὴν πλάνην τοὺς φρουρεῖς καὶ τὰς ἀνωμαλίας,
 καὶ εἰς ὁδοὺς ποδηγετεῖς τῆς ἀρετῆς εὐθείας·
 καὶ τὴν ψυχὴν μου φύλαξον ἐκ πάσης ἁμαρτίας.

ἐπαμύναται
 Εἰς πελορημένους τοὺς λαοὺς πολλὰ καλὰ χαρίζεις,
 καὶ στερουμένους ἐλεεῖς κατὰ τὴν σιτοδείαν,
 καὶ εἰς τὰς δυστυχίας τῶν παρηγορεῖς φωτίζεις·
 ὦ, φώτισον παρακαλῶ καὶ τὴν ἐμὴν καρδίαν.

Μαρίκων δεινότητι δαιμονίων ταπεινῶν
 Σὺ ὅστις μάλιστα τρομερὰ εἶσαι τοῦ διαβόλου
 καὶ σαρκὸς ἀπὸ τὰ βέλη τῶν καὶ γέροντας καὶ νέους,
 καὶ ὅντων ἐπικαλούμενόν σε καὶ ἀσπάζεσθαι δοῦλον,
 οὐκ ἔστιν πνεῦμα ποτήριον μακρὰν ὁδὸν εἰσελθόν,
 ἐκ τῆς ψυχῆς μου ἐκβαλε σύλλογισμούς ματαίους.

Σὺ θεραπεύεις ἰατρὸς μυρίας ἀσθενείας·
 ἐπάκουσον Ἀντώνιε, λοιπὸν καὶ τῶν κλαυθμῶν μου,
 ἰδοὺ προσφέρω σοι τιμὰς, εὐχὰς ὕμνων λογίας,
 θεράπευσον τὸ μόλυσμα καὶ τῶν ἁμαρτιῶν μου.

Τοὺς διαπύρους πυρετοὺς καὶ ἄφρονας μανίας,
 καρδιακοὺς παροξυσμούς καὶ πάσας ἀλγηδόνας
 ἱαίνεις ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὡς καὶ πλήγας δριμείας·
 δεδοξασμένος ἔσο οὖν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κοπάζεις ἡρεμίζεις σὺ θαλάσσης τρικυμίας,
 καὶ εἶσαι ὁ πιστὸς πρωεὺς εἰς ναυαγούσας νῆας,
 λαμπρὸς τὴν νύκτα ὁδηγὸς ἀστήρ ναυτιλλομένων,
 γαλήνη ἔσο τῶν ψυχῶν ἡμῶν τῶν φλογισμένων.

Ὅστις ἀδίκοις φυλακὰς τῶν μισητῶν τυράννων
 ἀνοίγεις ἀργυρὰ κλειδὶ μετ' εὐκολίας πάσης
 καὶ ὅλους τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ ἐκλύεις τῶν βασάνων,
 ἀπόλυσον τὰς τῆς ἐμῆς σαρκὸς ἐπαναστάσεις.

Ἄν δυστυχῶς καὶ ἔνεκα τομῆς βιαιοστάτης
 κοπέντα διασκορπισθοῦν τοῦ σώματος τὰ μέλη,
 μεγάλην ἔχεις δύναμιν, τὰ συγκολλᾷς τὰ πλάττεις,
 καὶ δὲν ἐφάνη ἰατρὸς ὡς σὺ στὴν οἰκουμένη.

Πολλῆς ἀξίας πράγματ' ἀξαίφνης ἂν χαθῶσιν
 ἢ ἢ ἢ ἀνθρώπου πονηροῦ χρυφίως ἀρπαγῶσιν,
 ὅπου καὶ με εὐλαβείαν σε ἐπικαλεσθῶσι
 τὸν κληρὸν καὶ τὰ πράγματα ἀμέσως θὰ εὐρῶσι.

ΙΑΚΩΒΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Ὅσον ἂν μέγας κίνδυνος ἡμᾶς περικυκλόνῃ
 ἰσχύεις Παντοδύναμος νὰ τὸν ἀπομακρύνῃς·
 μόνον νὰ ἔχωμεν πρὸς σέ πίστιν θερμὴν μᾶς σώνεις,
 καὶ τοῦτο εἶνε σύμβολον τῆς σῆς ἀγιοσύνης.

Ἀπὸ ἀντιπερισπασμοῦς τῆς ἀνθρωπίνης μοίρας
 πᾶς ὁ λατρεύων σε πιστῶς δὲν δειλιά νὰ πάθῃ
 διὰ τὸ βρέφος Ἰησοῦν ὅπερ κρατεῖς εἰς χεῖρας·
 δὸς καὶ ἐγὼ νὰ τὸ κρατῶ στὰ τῆς καρδίας βάθῃ.

Δόξα σοι κύριε θεέ, καὶ σύ λυπήσου πλέον
 τὸ ἀσθενὲς τὸ πλάσμα σου στὸν πρόσκαιρόν μας βίον·
 σὺ μόνος εἶσαι ὕψιστος μονάρχης βασιλέων,
 καὶ οὗτος πρῶτος μεταξὺ τῶν ἄλλων σου ἁγίων.

RESPONSORIUM

ὥς ἐκ μέρους ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Παταβίνου.

(Si quaeris miracula ect.)

Ὅταν θέλῃς θαύματα
 ἀνάγκη καὶ συμφορὰ
 παρὰ τὸν λήπραν, ὅπως
 τὰ πρὸς τὸν ἀνθρώπου
 ἐστὶν καὶ οὕτως.
 ἡ ἐκ τῆς φύσεως.

Θεραπεύω τραύματα,
 καὶ παντοίους ἀσθενεῖς,
 δεσμὰ λύω εὐμενῆς,
 ἱαμάτων κρήνη.

ὅστις χάσῃ πράγματα
 θὰ τὰ εὖρῃ παρευθὺς
 εἰς ἐμὲ ἂν εὐπειθῆς,
 διαρκῶς θὰ μέινῃ.

Ἀνεχείας κλαύματα
 κάμνω νὰ ἐκλείπωσι·
 βλέπουν καὶ ἄς εἴπωσι
 ὅλ' οἱ Παταβίνοι.

Ὡδὴ ποιηθεῖσα κατὰ τὴν β'. εἰς Πάρον ἀφίξις
 τῶν βασιλέων τῇ 23ῃ Μαρτίου 1873.

Ἦλθετ' ἀνακτες Ἑλλήνων ὧν πρὸς χαρὰν μεγάλην,
 ἡ πατρίς μας ἤξιώθη τὸ νὰ σᾶς δεχθῇ καὶ πάλιν.

Ἦ πυρίπνοος Ἀμφιτρίτη στὸν λιμένα μας ἐμβαίνει,
 ἔνθους ὁ λαὸς συντρέχων ἀσχεπῆς σᾶς περιμένει.

Κατεδέχθησαν τὴν Πάρον ἐκ δευτέρου νὰ πατήσουν
 καὶ ἀνέκφραστον γαλήνην στὴν ψυχὴν ἡμῶν νὰ χύσουν.

Τῆς ἀρροσιώσεως τῆς δείγμα καὶ τιμῆς ἐξόχου
 εἰς τοὺς ἀνακτας προσφέρει ἡ πατρίς τοῦ Ἀρχιλόχου.

Τοῦ βασιλικοῦ μας ζεύγους ἡ προσέλευσις στὴν πόλιν
 Εὐχαρίστησιν ἐμβάλλει εἰς τὴν κοινωνίαν ὅλην.

Καὶ τὴν ἄψυχον τὴν φύσιν τὴν ὑπὸ τὰ ὄμματά σας
 φαιδρὰ βλέπω καὶ τὰ ὄρη καὶ τὰς γαίας ταύτας πάσας
 ἐπειδὴ ὑποβαστάζουν τὰς μεγαλειότητάς σας.

Σύγγνωτε ἂν βλέπετέ μας δίχως προετοιμασίας,
 προτιμᾶτε τοῦ λαοῦ σας τὴν ἀγάπην ἐκ καρδίας.

Πρὸς θεὸν καὶ εἰς τοὺς νόμους σέβας σᾶς χαρακτηρίζει,
 ἡ πατρίς στὴν ἀρετὴν σας τὰς ἐλπίδας τῆς στηρίζει.

Πανταχόθεν ἀντηχεῖσι: ζήτησαν οἱ βασιλεῖς,
 καὶ οἱ συνοδεύοντές τους σεπτοὶ τούτων συγγενεῖς.

Φρούρει σκέπαζε θεέ μου στὴν βασιλικὴν ὁμάδα,
 δὸς τὸ γένος των νὰ ἀρχῇ εἰς αἰῶνας τὴν Ἑλλάδα.

Τοὺς ὁμοεθνεῖς λαοὺς μας ἅπαντας νὰ συνενώσουν
 κ' εἰς αὐτοὺς ἐλευθερίαν περιπόθητον νὰ δώσουν.

Εἰς Βυζάντιον σημαῖα κυανῇ νὰ κυματίσῃ,
 ταύτην χαιρετῶν ὁ Ἕλλην δάκρυα χαρᾶς νὰ χύσῃ.

ὑπὸ τοὺς λαμπροὺς δὲ θόλους τῆς ἁγίας μας Σοφίας
 τελετὴν ν' ἀκροασθῶμεν ἱερὰς μυσταγωγίας.

Εἰς Γεώργιον καὶ Ὀλγαν ἔστω βίος πολλοῦ χρόνου
 κ' εἰς τὸν νέον Κωνσταντῖνον τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου.

Ἐγερτήριον νεογύμων.

Καλημερίζω δυὸ ψυχαῖς ὁποῦ γλυκοφιλοῦνται,
 στοῦ Ἐρωτος τὰς πτέρυγας εὐφρόσυνα κοιμοῦνται.

Ἦλθα μὲ τὰ τραγούδια μου τρυγόνι δίχως ταῖρι·
 ξυπνάτε ζεῦγος εὐτυχές, ἡ μοῖρα σᾶς προσχαίρει.

Συγγνώμη ἂν τὴν γλυκερὰν σᾶς κόπτω ἡσυχίαν,
 σᾶς εὐχομαι μακρὰν ζωὴν χαρὰν καὶ εὐτεχνίαν.

Ἦ τύχη σᾶς προσμειδίᾳ μέλλον λαμπρὸν ἐκχέει,
 νᾶ χαλκὴν ἐγγυτήριον σᾶς χαριτωμένοι νέοι.

Καλὰ ἄρα ἐκπορεύεσθε καὶ νὰ σηκωθῆτε,
 ἄχστε μέγαλα ἔσθ' ἡμῶν τὴν νεότη νὰ χαρῆτε.

Στολίσου νύμφη φόρεσε και τ'άσπρο σου στεφάνι,
και πάρε μπράτσο τόν γαμβρόν, τόν άνδρα ποῦ σοῦ πιάνει;
νά σ'ας ἰδοῦν οἱ συγγενεῖς φίλημα νά σ'ας δώσουν,
νά σ'ας ἰδοῦν οἱ γνώριμοι και νά σ'ας καμαρώσουν,
νά σ'ας ἰδοῦν κ' οἱ λεῦθεροι και ἀπὸ ζηλιὰ νά ληρώσουν.

Ὁ πρῶτος πόνος.

Ἔνα καιρόν καυχόμουναι πῶς ἔρωσ δὲν μὲ πιάνει,
και ὁ ἔρωτας σ'άν τ'άκουσε πολὺ τοῦ κακοφάνη.
Ἐὰ εἶσαι ποῦ παινεύεσαι, ἐσὺ τὸ παλληκάρι,
πῶς ἔχεις στήθια μάρμαρο τῶχεις κρυφὸ καμάρι;
ἄλλοι στὸν νεόν ποῦ πᾶνεθ' ἡ μ' ἐμένα νά τὰ βγάλῃ,
σ'άν κατὰ σένα θέλω γῶ μικρὲ μου ἄλλοι και ἄλλοι.
Τώρα σοῦ δείχνω ποῦθ' ἐλες νά μὲ κακολογᾷς
ποιᾷς μάννας εἶμαι γυιὸς ἐγὼ γιὰ νά μὲ προσκυνᾷς.
— Τρεῖς σαῖτ' αἰς μ' ἀξάμωσε κατὰκαρδα μοῦ μπήκαν,
πληγαῖς κακαῖς μοῦ ἀνοῖξε και ὅλοι μ' ἐλυπηθῆκαν.
— Φωτιὰ ποῦ μοῦ τὴν ἀναψες βαθεὰ βαθεὰ παιδί μου,
δὲν εἶν νερό νά κυλισθῶ ὥσπου νά βγῇ ψυχὴ μου;
χαρά σου τῶχεις πᾶ νά πῇ καρδιαῖς νά σαῖτεύῃς,
και μὲ τὰ βέλη νά θαρρῇς ἐσὺ πῶς χωρατεύεις;
ἐγέλασε και μ' ἄφησε μὲ ἕνα περιφρόνιο,
καίλα πῶχω μέσα μου και βάσανο αἰώνιο!
ἀπὸ τὰ τότε γιατρεῖα ὡς σήμερον δὲν εἶδα,
μόνον νά ζῶ νά κρίνωμαι χωρὶς καμμιὰν ἐλπίδα·
γιατροὶ πγιά δὲν μὲ γαίνουνε, και δὲν ἤξεύρω γιάντα,
τὸ ἄχ, τὸ βᾶχ, τὸν ἔρωτα στὸ στόμα ἔχω πάντα.

Ἡ πρώτη Μαΐου.

Ἐύπνα ξύπνα και ὁ εὐσφόρος
στὸν ὀρίζοντα μόλις προβαίνει,
τὴν τοῦ Φαίβου ὁδὸν προλαβαίνει
και βαθεῖαν αὐγὴν ὀργινᾷ.

Φίλῃ, φίλῃ νὰ μὴ λησμονήσῃ;
ὅτι εἶνε ἡ πρώτη Μαΐου
ὅτε πᾶσα ἀγάλλετ' ἡ φύσις,
κελαδοῦν τὰ πτηνὰ ταιριαστά.

2.

Αὕτη αὕτη ἡμέρα γελώτων
φέρει σύμβολον τὴν εὐφροσύνην
εἰς τοὺς νέους γλυκέων ἐρώτων
ποθητὴν και λαμπρὰν ἐποχὴν.

ὅλαι ὅλαι αἱ νέαι και νέοι
ὡς πανήγυριν σήμερον ἔχουν
σ' ἐξοχὰς και εἰς κήπους συντρέχουν
πρὸς εὐόσμων ἀνθῶν συλλογὴν.

3.

Πότε, πότε νὰ ἔλθῃ ταχέως
ἐπεθύμουν, και ἔφθασε τέλος·
ἐξυπνούσης τῆς φύσεως, μέλος
πανταχοῦ ἀντηχεῖ λιγυρῶς.

Ξύπνα, ξύπνα λοιπὸν ὦ φιλάτῃ
τὸν βραχίονα ἵνα μοι δώσῃς,
και κατὰβῇ νά ἐκπληρώσῃς
τὴν ὑπόσχεσιν, εἶνε καιρός.

4.

ἔλα, ἔλα νά πᾶμεν οἱ δύο
σ' ἀνθηρὰς και ἀνοικτὰς πεδιάδας·
εἰς τὸ πλάγι κρατῶνσε μεθύω
ἀπὸ ἔκτασιν και ἡδονήν.

Τώρα, τώρα ἐκεῖ θὰ ἰδῶμεν
ἐραστὰς ἀναμῖξ κ' ἐρωμένας,
μετ' αὐτῶν και ἡμεῖς θὰ χαρῶμεν
ἐκφωνοῦντες ὠδὴν πρωϊνήν.

5.

Πέραν πέραν κ' ἡμεῖς μὲ τραγούδια
θα συνάζωμ' ὠραῖα λουλούδια
και θα πλέξωμεν δύο στεφάνους
εἰς τὰς θύρας μας νά χρημαθοῦν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Πάλιν, πάλιν αὐτοὺς θά συνάψω
τοῦ κληδόνου κατόπιν ὦ φίλη,
καὶ μεγάλην πυρὰν θά ἀνάψω
γὰ τοὺς ρίψω·μαζὶ νὰ καοῦν.

6.

Πότε πότε καὶ ἄλλους στεφάνους
χρυσοπλέκτους μ' εὐχὰς ἱερέων
καὶ μὲ δάκρυ φίλων γονέων
θὰ σχεφθῶμεν ἀμφοτέροι πλέον!
ποῖαι τότε ἦδεῖται στιγμαί!

Πόσῃν πόσῃν τὴν ὥραν ἐκείνην
θὰ αἰσθάνωμαι τὴν εὐφροσύνην
καὶ ὅποιαν ἐντός μου γαλήνην,
ὅτε ὅλη ψυχὴ τε καὶ σῶμα
θὰ ἀνήκῃς εἰς μόνον ἐμέ.

Εὐχὴ εἰς ἔγγαμον φίλον ἐπὶ τῇ α'. τοῦ ἔτους.

Τὴν παλαιὰν στολὴν ὁ χρόνος ἀπαύσως βαίνων ἀποθέτει,
αὐξάνων κατὰ ἕν εἰσέτι
τὰ εἰς τὴν ῥάχιν ἡμῶν ἔτη.
ἐκεῖνος πλὴν ἀνανεοῦται, ἐνδύεται πορφύραν νέαν
καὶ πρὸς τὸ νέον στάδιόν του λαμβάνει δύναμιν ἀκμαίαν,
ἡμᾶς δ' ἀφίνων πρεσβυτέρους εἰς τέρμα βίου προσκομίζει
καὶ διὰ πτερωτῶν ὀγείρων κ' ἐλπίδων ἀποβαυκαλίζει
ἀλλὰ μετὰ τοῦ νέου ἔτους πρὸς ὥραν ἃς τὰ λησμονῶμεν
καὶ δι' εἰκόνων εὐφροσύνων ἡμᾶς αὐτοὺς ἃς ἀπατῶμεν.

Σοὶ εὐχομαι λοιπὸν νὰ ζήσης
τέκνα χρηστὰ νὰ ἀποκτήσης
νὰ ἀπολαύῃς ἀπροσκόπτως πᾶν ὀτιδὴποτε ποθήσης,
καὶ ἀκλυδώνιστον τὸ ἔτος πλησίστιος νὰ διανύσης,
ἐνίοτε εἰς μνήμην φέρων καὶ τοὺς ἀπόντας φίλους ὅσοι
σὲ ἀμοιβαίως ἐνθυμοῦνται καὶ ἐγκαρδίως ἀγαπῶσι.

Εὐχὴ ἀναπεμπομένη εἰς τὴν φίλην Μίναν

ἐπὶ τῇ α'. τοῦ ἔτους.

Καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους ὦ κόρη γλυκυτάτη
καὶ ἐν τῷ μέσῳ τούτου τυποῦται αὐτομάτῃ

ἢ ἱλαρὰ μορφή σου ὑπὸ τὰ ὄμματά μου,
καὶ τρέφομαι μαζί σου ψυχὴ ζωὴ καρδιά μου
σὲ προσφωνῶν καὶ μόνην κατὰ διάνοιάν μου,
στὸν ἀποχωρισμόν μας μικρὰν παρηγορίαν μου
νομίζων, ἂν τὰς σκέψεις αὐτάς μου κατορθόνω
διὰ γραπτῶν σημείων νὰ σοὶ διακοινώνω.

Λοιπὸν ἐπεύχομαί σοι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ
τὸ ἔτος νὰ περάσῃς τὸ νέον ἐν υγείᾳ
ἐμὲ ἐνθυμουμένη καὶ ὅλον μας τὸ μέλλον
ἢ Μοῖρα νὰ συνδέσῃ εἰς ἑκστασιν ἀγγέλων,
καὶ νὰ βροφήσῃ πάλιν ἐρατεινὴ μου Μίνα
τὰ μελιστάλακτά σου τὰ ὄμματα ἐκεῖνα,
ὁμολογῶ δὲ τότε ἐν νεκταρέᾳ μέθῃ
ὅτ' ὁ Παράδεισός μου ἐπὶ τῆς γῆς εὐρέθῃ.

Ἀνάμνησις ἀπόντος φίλου ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μ.

Πῶς δυνατόν ἢ φλογερὰ καὶ πάλλουσα καρδιά
ἀρτιμαθοῦς νεάμιδος νὰ γείνη πεπηγυῖα,
ἐνῷ λατρεία εἰς αὐτὴν προσφέρεται ἀγνή;
μὴ δύναται ἢ λαγαρὰ λαμπὰς ἢ στεατίνη
ἐξ εὐτακοῦς ἀναίσθητος μαρμάρινος νὰ γείνη
ὅταν τὴν ψαύσῃ ἰσχυρὰ πυρὰ καὶ φωτεινὴ;

Ἄν ἐκ παρθενικῆς αἰδοῦς τοῦ στόματος ἢ γλῶσσα
εἰσίγα, μήπως εἰς αὐτὸν δὲν ἐξηγεῖτο τόσα
ἢ γλῶσσα ἢ ἐκφραστικὴ τῶν δύο ὀφθαλμῶν;
μὴ τοῦ προσώπου ἢ μορφῇ ὡς κάτοπτρον δὲν εἶνε
ἐφ' οὗ αἱ ἐσωτερικαὶ ἀντανακλῶνται δῖναι,
καὶ σύμπασα ἢ ἀβυσσος τῶν διαλογισμῶν;

Ἢ εἰς τοῦ ἄλλου τὰ δεινὰ νὰ χαίρῃ φύσει κλίνει,
ἢ αἰσθῇ τοῦ ὑψηλοῦ δὲν κέκτῃται ἐκείνη
ἣτις δὲν δίδ' ἀκρόασις εἰς λόγους ἀληθεῖς
τοῦ νέου ὅστις ἀρεταῖς οὐκ ἰσχυρὰς κοσμεῖται
ἀκαταστάτα τὴν θεωρῶν ἂν τις εὐαρεσθῇ
ἀπαύστως διαμένουσα ψυχρὰ καὶ ἀπαθὴς.

Ἐκείνου τοῦ ξανθότριχος οὐ μόνον ζῶσα θεά,
ἀλλ' ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του καὶ μόνῃ ἡ ιδέα
νὰ διασώζῃ ἄσβεστον καλῶς θά δυνηθῇ
τὸ ζῶπυρον τοῦ ἐνδονμε ταραττοντος μεγάλου
καὶ εὐαρέστου ἐνταυτῷ ἀπεριγράπτου σάλου.
ναί, ἡ καρδιά λέγει μου αὐτὸν ὅτι ποθεῖ.

Χαῖρε ἀκαταγώνιστε ἔρω, ὦ θαυμασία
συνεκτικῇ τοῦ σύμπαντος καὶ θεῖα ἀρμονία,
ὕπείκω εἰς τὴν πανσθενῆ ἰσχύν σου τοῦ λοιποῦ
ἀσμένως πρὸς με βλέπω σε νῦν πρῶτιστα χωροῦντα,
καὶ ὅπως κρούσης τῆς ψυχῆς χορδὰς ἐπιχειροῦντα
διὰ γλυκέος τονισμοῦ καὶ συμπαθητικοῦ.
Σὺ, εἴθε ὁ προάγγελος ἐν τῇ νεότητί μου
ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος νὰ εἶσαι τερψιθύμου
ἐνώπιόν μου μέλλοντος καὶ εὐδαιμονικοῦ.

Ρεμβασμός.

Ἡμέραι ἦσαν ἔσχατοι τοῦ χρυεροῦ χειμῶνος,
ὁ Φαῖθος εἶχεν ὑπερβῇ τὸ τόξον μεσημβρίας,
σιωπηλὸς ἐρρέμβαζον εἰς λόφου ὑπωρείας
ὕπ' ἄνθη χιονόχρσα πυκνοῦ ἀμυγδαλῶνος.
καὶ ρεῖθρον ῥέον διαυγὲς ἐγγὺς με ἐβαυκάλει,
ἐνῶ ἡ πέριξ φύσις ἦν πενθοῦσα δίχως κάλλη.

Τότε ἡ φαντασία μου ὡς βέλος διαπτήσα
τὴν θαλασσίαν ἔκτασιν ἣτις ἡμᾶς χωρίζει,
τὴν ὑψηλὴν δὲ κορυφὴν τοῦ Αἰνίου ὑπερβάσα
τῶν Κεφαλλήνων τὴν κλεινὴν πατρίδα προσεγγίζει
ἐκεῖ ἀναπαρίστα μοι στιγμὰς καθ' ἃς τὸ πρῶτον
ἐφάνης ἔμπροσθεν ἐμοῦ σὺ ἄνθος τῶν ἐρώτων.

ὡς φωτεινὸν ἀστέρα μου ἐκεῖ σ' ἐφантаζόμην,
ὡς βάλαμον δροσιστικὸν βαρυπενθοῦς καρδίας.
παρέβαλλον δὲ τὴν ξανθὴν χρυσίχρυσάν σου κόμην
τὸ ἱλαρὸν παράστημα μορφῆς σου οὐρανίας
πρὸς ἄνθη τὰ παρθενικὰ τῆς ἐπ' ἐμὲ κληρούσης
πρωϊμυκνοῦς ἀμυγδαλῆς καὶ τότε με σκεπούσης.

Τὸ φίλημα παρέβαλλον φιλομειδῆς μου φίλη
ὁ ὑπ' ἐμοῦ ἐδέχθησαν τὰ ῥοδινὰ σου χεῖλη
πρὸς τὸ ἡδὺ ψιθύρισμα ζεφύρου ζωογόνου
τοῦ διὰ τῆς ἀμυγδαλῆς φυσῶντος μυροβόλου.
ἐνθους πρὸς σὲ τὴν δεξιὰν ἐκτείνω, ἀλλὰ μάτην,
καὶ ἐξανέστην διαγνοὺς τὴν μαγικὴν ἀπάτην.

Καὶ πάλιν ὄνειροπολῶν μικρὸν ἀπεκοιμήθην.
σὲ ἐν αἰθούσῃ φωτεινῇ φαιδρὰν διενόηθην,
ἐν μέσῳ ὁμιλίκων σου ὑπεραιωρουμένην
λευκὴν καὶ λεπτεπίλεπτον στολὴν ἐνδεδυμένην
αἰθεροβάμων καὶ γοργὴ κουφόπτερος ὠρχεῖσο
καὶ τῆς τῶν ἄλλων προσοχῆς σὺ μόνῃ κέτρον ἦσο.

Ἐκθαμβοὶ πάντες ἔβλεπον τοὺς δύο γαλανοὺς σου
ἀδαμαντίνους ὀφθαλμοὺς, καὶ τοὺς συμμετρικοὺς σου
εὐγράμμους πόδας, ἕκαστος δὲ τούτων προετίμα
ὅπως ῥυθμίση μετὰ σοῦ ἀρμονικῶς τὸ βῆμα.

Ζηλεύων ἔτεινα καὶ γὰρ πρὸς σὲ θερμὴν ἀγκάλην
ἐν θυμηδία ψυχικῇ, ἀλλ' εἶχον συναντήση
κεναὶ αἱ χεῖρες τὸ μηδὲν καὶ ἀφυπνίσθην πάλιν
περίλυπος ἐπὶ τῇ σῇ ἰδανικῇ στερήσει.

Ἀμέσως: « ὦ Ῥηγίνα μου, ἀνέκραξα καὶ φῶς μου
» καὶ βασιλὶς ἀληθινὴ σὺ τῆς ὑπάρξεώς μου,

» Πρὸς τί νὰ τήκωμαι μακρὰν ἀπὸ τὰ θεῖα κάλλη
» ἃ εἰς τὴν γῆν κατέβησαν διὰ ἐμὲ καὶ μόνον;
» ἃς παραιτήσω πρὸς στιγμὴν τοῦ βίου πάντα πόνον,
» πᾶν ἔργον ὃ ἡ στυγερὰ ἀνάγκη ἐπιβάλλει.

» Ἄς σπεύσω διαπόντιος ἐνθα ἡ ἀληθὴς μου
» εὐδαιμονία κατοικεῖ καὶ ψυχικὴ γαλήνη
» ὃ δὲ παρών μου ρεμβασμὸς πτερόεις μηνυτὴς μου
» τῆς ποθητῆς ἀφίξεως προάγγελος ἃς γείνη. »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΕΣ.

Νικολής.

- Ν Νίκο μου και Νικολή μου
 οὐ δρίξεις τῇ ζωῇ μου.
 Ι Ἰδική σου ζωῇ και βλέπω
 εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἐπάνω.
 Κ Καὶ δική σου θὰ ποθάνω,
 και χωρὶς ἐσέ δὲν κάνω.
 Ο Ὅ τι θέλεις πὲ νὰ γένη
 Νικολή μου ξανογένη.
 Λ Λόγος σου καθὼς βοῖζει
 μέσα μου και με ξεσχίζει,
 Η Ἦθελα καλὰ νὰ ξεύρω, ἂν και σὺ με τὰ σωστά σου
 μ' ἔχης μέσα στὴν καρδιά σου.
 Σ Στῆς νυκτερινῆς λαλήσε σου τὴν γλυκάδα, τίρι, λίρι
 ἔρχεται μου νὰ κρημνίσω κατ' ἀπὸ τὸ παραθύρι.

Νικόλαος.

- Ν Νόμος κατέστης σὺ τῆς ψυχῆς μου ἐξ οὗ κτύχησα ἀληθῶς
 Ι ἵνα γνωρίσω τὰς χάριτας, τὰς ἀρετάς σου, ἐπακριβῶς.
 Κ Κρυπτόν τι αἴσθημι ἄγνωστον τέως δεινῶς ἀρχίζει νὰ
 [με κρατῇ,
 Ο ὅπερ ἡ γλῶσσα μου νὰ ὀρίση και περιγράφῃ ἀδυνατεῖ.
 Λ λόγον νὰ εἶπω πρότινος χρόνου ἡναγκαζόμεν εἰς σέ πολὺ,
 Α ἀλλὰ τὸ σῶμα ἦνοιγον μόλις, και' ἀνέκοπτε με ἡ συζολή.
 Ο ὅλ' ἡ νεότης μου παρεδόθη εἰς σέ και μόνον πρῶτην φοράν,
 Σ σοὺ τὴν εἰκόνα διαφυλάττω ἐν τῇ καρδίᾳ μου ζωηράν.

Ἀμαλία.

- Α Ἀκραιφνοὺς ἀγάπης δαίγμα σ' ὥραν εὐδιαθεσίας
 μου κατέθηκε νὰ στείλω τῆς φιλιότητος Ἀμαλίας,

- Μ με αὐτὸ νὰ ἀποδείξω θέλων τετραγωνικῶς
 πῶς δὲν παύω νὰ τὴν ἔχω εἰς τὸν νοῦν καθημερινῶς,
 Α ἀπὸ τὴν ἐνθύμησίν μου δὲν μπορεῖ ν' ἀποσπασθῇ
 τὸ ὥραϊον ὄνομά της και τὸ μοῦτρο της μαζί.
 Λ Λοιπὸν φιλάνω χέρι χέρι στίχους εἰς τὴν ἀφεντιά της
 ποὺ νὰ τοὺς γυρίζῃ δίπλα και νὰ βλέπῃ τ' ὄνομά της.
 Ι Ἴδε, Ἴδε ὡς ἐκ τούτου φιλαινάδα και φαντάσου
 εἰς ποῖον μέγαν βαθμὸν ἔχω και ἐσέ και τ' ὄνομά σου.
 Α Ἄν ἐπὶ τῆς παρειᾶς σου ἐπιτρέψης νὰ ἀρμόσω
 τὴν δικήν μου, εἰς τὰ νεῦρα κλονισμό θὰ λάβω τόσο
 ποῦ μέγας φόβος εἶνε μὴ στὸ πάτημα τελειώσω.

Ἀμαλία.

- Α Ἄν αἶφνης ἐλησμόνησας πολυετὴ φιλίαν
 ἐγὼ δὲν ἀπολησμονῶ ποτὲ τὴν Ἀμαλίαν.
 Μ Μεθ' ὅλην σου τὴν σιωπὴν και ἀδιαφορίαν
 νὰ γράφω πάλιν πρὸς ἡμᾶς δὲν ἔχω δυσκολίαν.
 Α Ἀπὸ καρδίας εὐχομαι καλῶς, εὐδιαθετῶς
 νὰ διανύσης εὐτραφῆς τὸ νέον τοῦτο ἔτος.
 Λ Λαγοὶ, ὀρτύκια πέρδικες νὰ εἶνε τὸ φαγί σου,
 και τὰ βιολιὰ και οἱ χοροὶ καθημερινῶς μαζί σου.
 Ι Ἰδιά σοῦ καταφιλῶ τὰ μάτια και τὸ στόμα
 και τὸν λαιμόν και τοὺς μασοὺς και παρακάτ' ἀκόμα.
 Α Ἄν δὲ σὺ ἐλησμόνησας και πίστιν και φιλίαν,
 ποτὲ, ποτὲ δὲν λησμονῶ ἐγὼ τὴν Ἀμαλίαν.

Ἀλεξάνδρα.

- Α Αἱ χάριτες στὸ σῶμα σου ἤλθον νὰ κατοικήσουν
 και ἐφιλοτιμήθησαν νὰ σέ ἐξωραίσουν.
 Λ Λαίμῳ σοῦ ἔδωκεν ἡ μιὰ λεπτόν και ζαχαράτον,
 χαρὰ σ' ἐκείνον ποῦ δακᾶ τὸ μῆλον τὸ ἀφράτον.
 Ε Ἐκάθισεν ἡ δεύτερη κ' ἔγραψε με κονδύλι
 τα φιλία σου τὰ μελανὰ τὰ ρόδινα σου χεῖλη.
 Α Ἄν ἐπὶ τῆς παρειᾶς σου εὐδοκίῃ σου χάρισεν ἡ ἄλλη,
 γλυκοὺς και φάρους ὀφθαλμούς και ἄλλα περισσὰ κάλλη.



ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΡΟΥ

- Α ἀνάλογον ἀνάστημα καὶ ὅλα σου ἐν γένει·
καμαρωτὴ περιπατεῖ σὰν πολλοχαδεμένη.
Ν Νέος οὐδεὶς ἄς καυχῆθῃ ὅτι θὰ σ' ἀπαντήσῃ
χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ παλμούς χωρὶς νὰ σ' ἀγαπήσῃ.
Δ διό κ' ἐγὼ προσφέρομαι λάτρεις ἐνώπιόν σου,
μὴν χάριν σὲ ζητῶ καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν σου.
Ρ ρίψε ἐν βλέμμα ἱλαρὸν καὶ πρὸς ἐμέ νεανίς,
δός μοι καὶ φίλημα θερμόν καὶ τίποτε δὲν χάνεις.
Α ἀφοῦ σὲ τὸ ἐζήτησα φαντάσθητι εἰς ποίαν
στενοχωρίαν ἔφθασα, δός μοι τὴν θεραπείαν.

Ἀγλαΐα.

- Α Ἀγαλλίασις τῶν θεωμένων
ἀγαστὴ καὶ σεμνὴ Ἀγλαΐα,
μὴ ἡ χάρις σὺ εἶς ἡ ἰδία
κ' ἦτο θρόνος σου ὁ οὐρανός;
Γ Γέμεις ὅλων τῶν δώρων τοῦ Πλάστου,
ἀλλὰ πάλιν, εἰπέ, τί κερδίζεις
ἂν τοὺς φίλους σου περιορίζῃς
νὰ σὲ βλέπωσι μόνον ἀπλῶς;
Λ Λευκοπόρφυρον ὥς τις νὰ βλέπῃ
εἰς τὰ ὕψη πολύχυμον μῆλον
ὑποφῶσκον ἐν μέσῳ τῶν φύλλων
ἐν βαθείᾳ τοῦ θέρους αὐγῇ.
Α Ἀλλὰ φεῦ πεπρωμένον νὰ εἶνε
ὅπως μὴ τις αὐτὸ δοκιμάσῃ,
ὅπως μὴ χεὶρ ἀνθρώπινος φθάσῃ
ὑπεράνω αὐτοῦ ν' ἀπλωθῇ.
Γ Ἰλαρὰ λοιπὸν σπεῦσον καὶ τεῖνε
εἰς τὸν λάτριν σου χεῖρα φιλίαν,
κ' εἰς σαυτὴν μείζω δὸς εὐτυχίαν
καὶ πανόλβιον κάμε αὐτόν.
Α Ἀμφιβάλλεις ὦ φίλη μου ὅτι
θὰ ἐγίνεσο ὠραιότερα,
συγκτάβασις δ' εἶνε ἡ πρώτη
τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν;

Αἰκατερίνη.

- Α Ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον μικρὰν σὲ εἶδον
ἐνετυπώθης εἰς τὴν ψυχὴν μου,
Ι Ἴσῃν σὲ ἔχω καὶ πιστευσὸν μοι
μὲ τὴν ἰδίαν αὐτὴν ζωὴν μου.
Κ Καὶ πῶς ἠδύνατο ὄν τοιοῦτον
τοιοῦτον πλάσμα χαριτωμένον
Α ἀφοῦ ἐγνώρισα νὰ μὴ μείνῃ
ἐν τῇ ψυχῇ μου τετυπωμένον;
Τ Τῶν παρειῶν σου καὶ βραχιόνων
τὴν ἀνθηρότητα καὶ τὴν δρόσον
Ε εὐχροα ἄνθη κ' εὐώδη κρίνα
μετέδωκάν σοι εἰς βαθμὸν τόσον.
Ρ Ρίς μικρὰ εὐγραμμος ἐν τῷ μέσῳ
ὀφθαλμῶν δύο ἀδαμαντίνων
Ι Ἰθυτενῶς προβαίνει κοσμοῦσα
σὲ τὸ ὠραῖον καὶ θάλλον κρίνον.
Ν Νὰ πλάσῃ πρότυπόν τι τοῦ κάλλους
καὶ φιλοτίμως νὰ τὸ λαμπρύνῃ
Η ἡ φύσις ἤθελ' ἐν τῷ προσώπῳ
σοῦ ποθητὴ μου Αἰκατερίνη.

Κατίγκω.

- Κ Καλλιπάρειος εἶσαι παρθένε, καὶ ἀπαύγασμα εἶν' ἡ μορ-
[φὴ σου
τῆς ἀθώας καὶ ὠραίας ψυχῆς σου.
Α Ἀγαστὴ ἡ σιγὴ ἐπιτρέπει εἰς σρογγύλα κοράλλινα χεῖλη,
ἥτις σύσασις εἶνε μεγάλη τῆς μικρᾶς ἡλικίας σου φίλη.
Τ Τοὺς λεπτοὺς ὅταν ρίπτῃς βοσρύχους τοῦ λευκοῦ σου
[τραχήλου ὀπίσω,
ἐρχεται μοι πολλάκις νὰ κύψω, καὶ θωπεύσας αὐτοὺς
[νὰ φιλήσω.
Ι Ἰλαραὶ καὶ ἀπόνηροί κόραι τῶν γλαυκῶν καὶ σεμνῶν σου
[ὀμμάτων
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΕΙΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΑΝΤΩΝ Εἰδωλῶν καὶ ἀγνῶν αἰ-
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ [σθημάτων.

- Γ Γοργόν εἶνε καὶ κοῦφον τὸ βῆμα τῶν μικρῶν καὶ εὐγράμ-
 [μων ποδῶν σου
 ἔν καὶ αὐτὸ τῶν πολλῶν σολισμῶν σου·
 Κ καὶ ἐν μέσῳ τῶν σῶν ὀμηλίκων ὥσπερ εὐπτερος πέρδιξ
 [ὀρχεῖσαι,
 στὸν χορὸν σὺ ἡ πρώτη των εἶσαι.
 Ω ὥς δὲν ἀσχοεῖ τις ἂν εἴπῃ ὅτ' ἠνώθησαν πράγματα τρία
 καὶ ὅπως εἶσαι σὲ ἐπλασαν κόρη: ἀρετὴ καλλονὴ καὶ
 [εὐφυΐα.

Ἄννα.

- Α Ἀνιάτον ὦ Ἄννα τὸ βέλος στήν καρδίαν
 ἐτόξευσας καὶ πλέον δὲν ἔχω θεραπείαν.
 Ν Νεᾶνις μ' εὐφυΐαν καὶ κάλλος προικισμένη
 πρὸς τί νὰ εἶσαι τόσον σ' ἐμὲ συνεσταλμένη;
 Ν νομίζεις τάχα λύκος πῶς εἶμαι ἀγριαίνων
 ἐνῶ σὺ ἡ ἰδία μὲ ἔχεις πληγωμένον;
 Α Ἀλλὰ καιρὸς σου εἶνε, ἐλθέ μὴ δειλιάσης
 τοῦ ἔρωτος τὴν τέρψιν μ' ἐμὲ νὰ δοκιμάσης.

Ἀργυρώ.

- Α « Ἀραγε ἔχει χάριν καὶ κάλλη —
 » καμμία ἄλλη καθὼς αὐτήν »
 Ρ ρεμβάζων εἶπον ἅμα ὡς εἶδον —
 τὴν πολυθέλγητρά σου μορφήν.
 Γ Γοργοὶ οἱ μέλανες ὀφθαλμοί σου —
 πῦρ ἀνταυγάζουν ἐλκυστικοί
 Υ ὑπὸ καμπύλας ἱριδας δύο —
 ἐνθα ὁ ἔρωσ αὐτὸς οἰκεῖ.
 Ρ Ῥόδινα μῆλα τῶν παρειῶν σου —
 ἐξωραίζει ξανθὸς φακός,
 Ω ὦ! δὲν ὑπάρχει ἡδύτης μείζων —
 τοῦ νὰ σὲ βλέπῃ τις διαρκῶς.

Εἰρήνη.

- Ε Εἰρήνη τῆς ψυχῆς μου χωρὶς ἐπεξηγήσεις
 μ' ἐνόησας πιστεύω, καθὼς κ' ἐγὼ ἐπίσης.
 Ι Ἰσχύς τῶν τῆς καρδίας παλμῶν ἐντονωτέρα,
 τῶν παρειῶν ἐξαίφνης χροιά ἐρυθροτέρα,
 Ρ Ῥιπὴ ὅταν σὲ ἴδω καὶ ἐλξίς ἀμοιβαία
 τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ λάμψις αὐτῶν ἀκαρτιά,
 Η Ἡρέμα κυματίζον μειδίαμα χειλέων,
 δὲν εἶνε ῥητορεία ἐκφραστικὴ καὶ πλέον;
 Ν Ναι, περιττὴ ἡ γλῶσσα ὅπου λαλεῖ τὸ νεῦμα,
 ὥσῃ φραγμοὺς νὰ θέτῃς εἰς ποταμοῦ τὸ ρεῦμα.
 Η Ἡ ἔκθεσις δὲ αὐτῆς τῆς πρὸς σε συμπαθείας
 ὡς κύρωσις χρηθὲς προτέρας συμφωνίας.

Ἑλένη.

- Ε Ἐξ ἧς πρώτιστα σὲ εἶδον πολυθέλγητρος Ἑλένη,
 ἔκτοτ' αἰσθημα ἀκμαῖον τὴν καρδίαν μου φλεγμαίνει.
 Α Λαλιά τῆς ἀηδόνης μὲ μειδίαμα στὰ χεῖλη,
 πρόσωπον λευκὸν μαρμαῖρον σὲ κοσμοῦν ὥραϊα φίλη.
 Ε Εἰς ἀνάστημα τοιοῦτον, εἰς τοιαῦτα θεῖα κάλλη,
 εἶνε δυνατὸν, εἰπέ μοι, ἡ καρδία νὰ μὴ πάλλῃ;
 Ν Νὰ δεικνύῃς ἀσπαγχνίαν πόσον ἀδικον, στοχάσου·
 ἂν σ' ἡγάπησα δὲν πταίω, πταίουσιν τὰ θέλγητρά σου.
 Η Ἡ πλησίον ἡ μακράν σου ἀνεξάλειπτος θὰ μένῃ
 εἰς τὸν νοῦν εἰς τὴν ψυχὴν μου ἡ εὐφίλητος Ἑλένη.

Ἐλευθερία μου σ' ἀγαπῶ.

- Ε Ἐλευθερία ὄνομα ἐγκεχωμισμένον
 Λ λατρεύω σου τὸ γόητρον ἀγῶ τὸ ζηλευμένον.
 Ε Εἰς τῶν λαμπρῶν σου ὀφθαλμῶν τὸ μαγικὸν τὸ σθένος
 Υ ὑπόκειμαι καὶ ἔλκομαι ἐρωτοκτυπημένος.
 Θ Θεσπέσιον προχέουσα ἐφάνης ἁρμονίαν
 Ε ἐν ᾗ ἐσπέρα ὠμνυῖς πλησίον μου φιλίαν.
 Εἰς τὸν νοῦν σου ἡδύτης μείζων καὶ ἡ σελήνη μόνη
 ἡδύτης μείζων καὶ ἡ σελήνη μόνη

- Α Αἰθρολαμπές τὸ μέτωπον, ζηλεύουσα κακείνη
 Μ μάρτυς τῶν τέρψεων ἡμῶν καὶ μέτοχος νὰ γείνη.
 Ο ὁ ἑναστρος δὲ οὐράνός εἰς τοὺς ὀαρισμούς μας
 Υ ὑπερεσκῶπει εὐλογῶν τοὺς ἀσπαστοὺς δεσμούς μας.
 Σ Σὲ ἀγαπῶ ἀντήχησιν θὰ δώσωσι τὰ ὄρη
 Α ἂν ἐρωτήσης τὰς κλιτύς αὐτῶν κομψή μου κόρη,
 Γ γλυκεροὺς φθόγγους οὐς ἐκεῖ ἐψέλλιζον τὰ χεῖλη
 Α ἀμοιβαδὸν ἐμοῦ καὶ σοῦ, ἀχώριστός μου φίλη.
 Η Ποτὲ δὲν ἐξαλείφονται τοιαῦται ἐντυπώσεις
 Ω ὠραῖαι τῆς καρδίας μου τῆς φλογερῶς ἐρώτης.

Ἐρατώ.

- Ε Ἐκ τοῦ ἔρωτος ἐπῆρες τ' ὄνομα τὸ διαλεκτὸ
 ἔρασμία Ἐρατώ.
 Ρ Ραδινοὺς δακτύλους ἔχεις καὶ κορμὶ καμαρωτὸ
 μάτια φῶς μου Ἐρατώ.
 Α Ἀγνὸν ἔρωτα καὶ μόνον ἀπὸ λόγου σου ζητῶ
 ποθητὴ μου Ἐρατώ.
 Τ Τῶν Μουσῶν ἡ καλλιτέρα ἔχει τ' ὄνομα αὐτὸ
 Ἐρατὼ μου, Ἐρατώ.
 Ω ὦ ψυχὴ μου ἡ κοιμῶμαι ἢ στὸν δρόμον περπατῶ,
 λέγω πάντα « Ἐρατὼ ».

Εὐφροσύνη.

- Ε Εὐφροσύνη, Εὐφροσύνη, ὄνομα γλυκὸ σὰν μέλι,
 εὐφροσύνην στὴν καρδίαν μου ἡ ἀνάμνησίς σου σέλλει.
 Υ Ὑλὴν νὰ σὲ ἐπαινέσω, ποῦ νὰ λέγω ἓνα ἓνα!
 ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου μαζευθήκανε σὲ σένα.
 Φ Φρόνιμη καὶ προκομμένη, παχουλὴ καὶ ἀρχοντοπούλα,
 πάλιν θέλεις νὰ στὸ λέγω πῶς στολίζεσαι ἀπ' οὐλα.
 Ρ Ροδοκόκκινη δροσάτη
 καὶ στρογγυλοπροσωπάτη.
 Ο Ὅνομα τῆς ὀρεξίς μου, ὄνομα ἀγαπημένο
 φέρεις κάποτε στὸν νοῦν σου καὶ ἐμένα τὸν καμμένο.
 Σ Σοῦ τὸ λέγω νέττα οκέττα σ' ἀγαπῶ τόσον καιρὸ
 καὶ κρυφὸ νὰ τὸ βραστάξω στὸ ἔξῃς δὲν εἰμ' ἐμ'.

- Υ Ὑπνος δὲν μοῦ κλεῖ τὸ μάτι καὶ τὰ πατ' ἡ εὐμορφία σου,
 συμμερίσου λοιπὸν λίγο, νὰ χαρῆς τὸ ὄνομά σου.
 Ν Νάξευρες τὰ σωθικά μου τί γαλήνην διαχύνει
 τὸ φαδρὸν χαμόγελόν σου, ὦ φιλτάτη Εὐφροσύνη!
 Η Ἡ στὸν δρόμον ἡ πλαγιάζω ἡ σηκόνομ' ἀπ' τὴν κλίνη,
 εἰς τὸ στόμα ἔχω πάντα « Εὐφροσύνη, Εὐφροσύνη ».

Εὐφροσύνη.

- Ε Ἐρωτες πύρινοι ἐμφωλεύουν
 εἰς τὰς ῥοδίνας σου παρειάς
 Υ ὑποδουλόνοντες ἀπροόπτως
 τῶν καλλονῶν σου τοὺς θαυμαστάς.
 Φ Φωνὴ λεπτόηχος καὶ ὀξεῖα
 μεστή ἀδρότητας ἐννοιῶν
 Ρ ῥεεὶ καλλίφθογγος ἐκ χειλέων
 μελιρρημόνων ἐρατεινῶν.
 Ο ὄμματα δύο ὥσπερ ἀστέρες
 ῥίπτοντα βλέμμα ἐκφραστικόν.
 Σ στίλβουσι περίξ ἀστραποβόλα
 εὖστοχα βέλη τῶν καρδιῶν.
 Υ ὑπὸ τὴν ζῶσαν μορφήν σου εὖρον
 τοῦ κάλλους τύπον ἰδανικόν,
 Ν νὰ μὴ συμπάσχω λοιπὸν πρὸς τοῦτον
 πῶς ἦτο ἄραγε δυνατόν;
 Η Ἡ νὰ ζῶ πρέπει μὲ σὲ πλησίον
 ἢ τὴν ζωὴν μου θαρρῶ φορτίον.

Καλλιόπη.

- Κ Καλλιόπη χάριεσσα φίλη
 ἱλαρὸν τῶν ὀμμάτων μου φῶς,
 Α ἄγγελέ μου σ' ἐμὲ δόσε πίστιν
 σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ ἀληθῶς.
 Α Λιγυρόφθογγος εἶναι νεανὶς,
 ἡ Τέτις σου με θέλγει φωνή,
 ΔΗΜΩΣΙΟΝ Εἰς τὴν ἀνὰ κρήνην
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ Ἀνδρῶν ἐμὲ ἡδονή.

- Ι Ἴσα πρὸς με αἰσθήματα ἔχεις
τὰ αὐτὰ καὶ σὺ ἄρα φρονεῖς;
Ο ὄχι ὄχι σκληρόκαρδος εἶσαι,
τέρψιν ἔχεις νὰ μὲ τυραννῇς.
Π Πότε, πότε μὲ ἀναπτερόνεις,
πότε ρίπτεις μ' εἰς σκότους βυθόν,
Η ἡ ψυχὴ μου δὲν δύναται ὅμως
νὰ ξεχάσῃ γλυκὺ παρελθόν.

Κασσιανή.

- Κ Κόρη μελίχιος καὶ γλαυκῶπις
τῶν πορφυρῶν σου μικρῶν χειλέων
κάθε μειδίαμα μελιτόεν
ἀξίζει θρόνον καὶ ἔτι πλέον.
Α Ἀγνή παρθένε λευκοβραχίων
ὡς ἡ ἀθώα περιστέρᾶ
νᾶμα ἐκρέουσι τῶν ἐρώτων
τὰ ὄμματά σου τὰ γλυκερά.
Σ Σεμνῶς ὁπότεν βαίνης ὑψοῦσα
τὸν ἀλαβάστρινόν σου λαιμόν,
ὅσοι σὲ βλέπουν ὁμολογοῦσιν
ὅτ' εἶσαι δῶρον τῶν οὐρανῶν.
Σ Σακχαρωμένος μεμετρημένος
εἶνε πᾶς λόγος σου ὦ νεᾶνις·
ὁπόσους ἔχεις τοὺς θαυμαστάς σου
ἀρχούντως ἄρα καταλαμβάνεις;
Ι Ἰδίᾳ τούτων καὶ γὼ εἰς εἶμαι
καὶ θεωρῶ σε τὸ ἥμισυ μου
τὸ ἀναπόσπαστον, ἐξ οὗ μόνον
κρέμαται τύχη μου καὶ ζωὴ μου.
Α Αἶσθημα μέγα θερμόν ἀκμαῖον
στήθος καὶ νοῦν μου ὑπερπληροῖ,
καὶ ἡ καρδιά μου κεχυμμένον
πλείονα χρόνον δὲν τὸ τηρεῖ.
Ν Ναι, δὲν εὐρίσκω καμμίαν ἄλλην
παρηγορίαν σ' αὐτὸν τόν βίον
ἢ νὰ συνδέσω ἀδιαρρήκτως
τὴν ὑπαρξίν μου μὲ σὲ πλησίον.

- Η Ἡ, ὃ μὴ γένοιτο, ἐὰν ἴσως
καὶ ἡ ψυχὴ σου δὲν μὲ πονεῖ
τό νῆμα κόπτεται τῆς ζωῆς μου
καὶ σὺ θὰ πταίης Κασσιανή.

Κυριακούλα.

- Κ Κυριακούλα, Κυριακούλα,
τῆς ψυχῆς μου σὺ ψυχούλα,
Υ ὑποφέρω γιὰ τὰ σένα
καὶ δὲν τῶπα σὲ κἀνένα.
Ρ Ροδοχαρένιο ἔχεις μικρὸν χεῖλος καὶ στρογγύλον
ὥς τὸ κόκκινον τὸ μῆλον.
Ι Ἴσα εἶσαι καὶ γεμάτη
καὶ μοῦ σύμπησες στὸ μάτι.
Α Ἀστραπαῖς τριγύρω χύνεις
εἰς πᾶν βλέμμα ὅπου δίνεις.
Κ Κόκκينو τὸ μάγουλό σου, ὅταν μειδιᾷς λακκώνει
Ο ὅποιος τὸ φιλεῖ χαρᾶς τον καὶ ὅπου τὸ καμαρώνει.
Υ ὑπερέχεις εἰς τὰ κάλλη,
σὰν καὶ σὲ δὲν βρίσκει ἄλλη.
Α λάμπεις ἥλιος κυρά μου.
εἰς τὰ μάτια τὰ δικά μου.
Α Ἄν σὲ δῶ τῇ στράτα στράτα — ἡ καρδιά μου κάνει τάχα
Κυριακούλα μου, Κυριάκα.

Μαρία.

- Μ Μήπως ὀλίγοι μέχρι τοῦδε ἔχουν ὑμνήσῃ τὴν Μαρίαν
ὥς ἐν' ἀποτελέσω μέρος κ' ἐγὼ εἰς τούτων τὴν χορείαν;
Α Ἀλλ' ὅμως εἰς τὰ θέλγητρά της δύναμαι ἀναυδος νὰ μείνω;
ἐν τῷ προσώπῳ της τοῦ κάλλους ψάλτης ἰδοὺ κ' ἐγὼ
[θὰ γείνω.
Ρ Ρόδινα χεῖλη τὴν κοσμοῦσιν ἐπιχαρίτως μειδιῶντα,
καὶ ὃ τι ἤθελον ἐγγίσῃ εὐδαιμον ὄντως καθιστῶντα·
ἰακωβάτε βοᾶτε
ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Μουσείου τοῦ Ἀθηνῶν
ΜΟΥΣΕΙΟ ἈΘΕΟΥΡΙΟΥ
[μελάνων.

Α Ἀνάλογον τοῦ κάλλους πνεῦμα ἡ φύσις ἔχει τῇ δωρήσει·
πῶς εἰς τοιοῦτον λοιπὸν πλάσμα πῶς τις καὶ νὰ μὴ
[συμπαθήσῃ;

Μαρία.

Μαρία καλλιπρόσωπος καὶ τρυφερά νεᾶνις
τὸν φόρον θυμιάματος καὶ παρ' ἐμοῦ λαμβάνεις·
Ἀδύνατον, ἀδύνατον τὰς τόσας γνωριμίας
νὰ λησμονήσω πώποτε τῆς ζηλωτῆς Μαρίας.
Ροὰς τοῦ πόθου στάζουν τὰ δύο ὄμματα σου.
πῶς τις νὰ μὴ ἀναπολῇ παντοῦ τὰς ἀρετὰς σου;
Ἰασμον λευκοπέταλον αὐτόχρημ' ἀθωότης,
πόσον ἐλκύει τὰς ψυχὰς ἡ γλυκερὰ ἀπλότης!
Ἄλλ' ὅμως πέπτωτ' εἰς αἶν' ἀπέλθω, χαῖρε, χαῖρε,
καὶ σὺ ἐνίοτε εἰς νοῦν ἀρχαῖον φίλον φέρε.

Μίνα.

Μ Μικρῶνε Μίνα τὸ ὄνομά σου, ὡς καθὼς εἶσαι καὶ σὺ
[μικρούλα,
λιγνοφτιασμένη καὶ νοστιμούλα.
Ι Ἰδέα φῶς μου δὲν ἔχεις πόσο εἶνε γιὰ φίλημα τό μικράκι
καὶ ζαχαρένιο σου στοματάκι.
Ν Νὰ εἶπω Μίνα συχνὰ ἀρχίζω, καὶ πρὶν τελειώσω τὴν λέξ'
[ἀκόμα
κολλοῦν τὰ χεῖλη μου ὡς νὰ ἔχω ἓνα λουκοῦμι μέσα
[σὸ στόμα.
Α Ἀπ' ὅλα τὰν ὄντων τοῦ παραδείσου, ζιρμπούλια, ρόδα, κ'
[εὐώδη κρίνα
εἶσαι πλασμένη φιλότατη Μίνα.

Πολυξένη.

Π Ποῦ νὰ σοῦ τὸ λέγω πόσον στὴν καρδιά μου εἶσαι βαλμένη
φρόνιμή μου Πολυξένη.

Ο Ὅλη, ὅλ' ἡ ὑπαρξίς μου εἰς ἐσέ εἶνε δοσμένη
γνωστικῇ μου Πολυξένη.
Λ Λιγνὴ εἶσαι κ' ἐλαφρόπους, εὐστροφος καὶ προκομμένη
καὶ μ' ἀρέσκεις Πολυξένη.
Υ Ὑψηλὴ σὰν κυπαρίσσι, ἡ θωριὰ σου μὲ τρελλαίνει
κόκκινή μου Πολυξένη.
Ξ Ξαναλέγω σοῦ το πάλιν ὅτι ἔχεις λαβωμένη
τὴν καρδιά μου Πολυξένη!
Ε Ἔ, καὶ νᾶξευρες γιὰ σένα τὸ τί μέσα μου συμβαίνει
ποθητῇ μου Πολυξένη;
Ν Νόστιμ' εἶσαι καὶ μὲ χάραις ὅχι λίγαις προικισμένη
κόρασίδα Πολυξένη.
Η Ἡ ιδέα μου, ἀπ' ὅπου καὶ ἂν τὴν ἔχω ἐστραμμένη,
ὅλο εἰς ἐσέ πηγαίνει — Πολυξένη, Πολυξένη,

Πολυξένη.

Π Πόσον πόσον μοὶ ἀρέσκουν
οἱ ἀθῶοι ἀγκισμοί σου
Ο οὗς ἡ ἄλλη καλλονή σου
μᾶλλον καθιστᾷ γλυκεῖς.
Λ Λογοὶ ὅλοι ἀρμονία
ἀπὸ μελιφόρα χεῖλη
Υ ὑπεξέρχονται ὦ φίλη
ἰλάροι καὶ εὐφρεῖς.
Ξ Ξένος πρὸς τὴν πέριξ φύσιν
σὲ ἀρκοῦμαι νὰ θαυμάζω,
Ε εἰς ἐμέ τι ἔχεις κλίσιν
εἰς ἐμέ νὰ ἐκφρασθῇς,
Ν νὰ τὸ εἶπῃς ἐλευθέρως,
ἐνδὸν μου κρυπτόν νὰ μένῃ
Η ἡδυτάτῃ Πολυξένη,
παντελῶς μὴ συσταλθῇς

Ρηγίνα.

ΙΑ ΡΩΒΟΛΟΓΕΙΟΝ — καὶ παχέα χεῖλη
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ — καὶ κοσμοῦσιν ὧν

Η ήβουλήθης άπαξ — όπως δοκιμάσω
και υπερθαυμάσω
πάντα γλυκασμόν.

Γ Γρήγορα ξανθή μου — καταδέξου πάλιν
εις θερμήν άγκάλην
να περιπτυχθώ,

Ι ίνα εύτυχήσω — τους λαμπρούς γλαυκούς σου
δύο όφθαλμούς σου
αυθις ν' άσπασθώ.

Ν Νάλθω να σε πάρω — νάσαι ιδιχή μου
και μοναχική μου
έως ότου ζώ

Α άς άξιωθώ το — και την ούρανίαν
άνω εύτυχίαν
τότε δέν ψηφώ.

Ο χαλβάς.

Χαλβάς αν ήσαν τα βουνά
εύτύχημα αληθινά,
εύτύχημα μεγάλο
σ' έμένα δίχως άλλο.

Να πάγω νάνοιγα σπηλαιά
στην κεντρικώτερη μεριά
έντός να κατοικοῦσα
τόν βίον να περνοῦσα.

και με τα δόντια τακτικῶς
τήν τρύπαν μου σαν ποντικός
άπλόχωρη να κάνω
τριγύρω και από πάνω.

Να αναπνέω του χαλβά
τήν εξαίσια μυρωδιά,
και το βουνό να γείνη
σ' έμε φαγι και κλίνη.

Να εξαπλώνωμαι έντός
μιά δίπλα μιά προμυτιστός
έχων πασαλειμμένα
και μύστακας και γένεα

Και όταν φθονήσ' ή Μοῖρα μου
αυτή την εύτυχία μου,
και το αποφασίση
τόν λύχνον μου να σβύση,

να καταπέσ' ή στεγασιά
εις τή δοντόφκιαση σπηλαιά
και αφού με κουκουλώσι
να αποχαλβαδώση.

Οί πόροι μου ν' ανοίξωσι
το μέλι να ρουφήξωσι
σαν πωρικόν βρασμένο
σιροπομούσκευμένο.

Μνημείον εύκλεέστερον
και μεγαλοπρεπέστερον
άδύνατον στην κτίσι
θνητός να άποκτήση.

Άλλά αφού ό Πλαστουγός
στά δώρα εἶνε φειδωλός
και ότι πολύ άξίζει
μ' ιδρώτα μās χαρίζει,

σ' εκείνονε τόν Τουρκαλά
όπου του μπήκε στα μηαλά
χαλβά να πρωτοφκιάνη
του έπρεπε στεφάνι.

Και γλύκισμα και φαγητόν,
και τόσον οικονομικόν
του κόσμου εύεργέτης
ό τούτου έφευρέτης.

Τόν βρίσκω και ιατρικόν
δραστήριον μαλακτικόν
σαν τύχη κανείς νάχη
εις τα λαιμά συνάχι.

Κομμάτια λάμβανε μικρά
και μάσσα ταῦτα δυνατά
βραδέως καταπίνων
και τόν λαιμόν ήδύνων,

αν θέλῃς δέσε και λεπτόν
κατάπλασμα χαλβαδικόν,
αφεύκτως χέρι χέρι
θενά γενῆς ξεφτέρι.

Τό φλέγμα θα διαλυθῇ
και φάρμακον θα γένῃ,
Διὰ τὴν ἀφροσύνην τὴν αἰσθητικὴν
μοῦ τὴν κατὰ τὴν αἰσθητικὴν.

Εὐλογημένον φαγητόν,
εὐλογημένον γιατρικόν,
ανάισθητοι θενάνε
όπου δέν σ' άγαπάνε.

Και όμως ζάβαλε χαλβά
άδιακρισία φοβερά
σου έδειξαν έν γένει
οἱ εύεργετημένοι.

Άκοῦς με ζέσι περισσή
να έξυμνοῦσι τὸ κρασί
που τὸ κεφάλι πνάνει
και ξερατό μās κάνει,

και τόν πολιτικό χαλβά
όπου στο δόντι μας κολλᾷ
και μās καταγλυκαίνει
και την κοιλιὰ χορταίνει,

ὡς τώρα να μην εύρεθῇ
ζῶσα κ' εκείνονε ψυχή
να συγχαρῇ λιγάκι
με έν ποιηματάκι;

Σ' έμένα ή ξεχωρισή
έπιφυλάσσετο τιμή
τὸ χρέος ν' αποδώσω
και να τόν δικαιώσω.

Και να παλυτίσω και εγώ
τῆς γλώσσης μας τὸ λεξικό
με χαλβαδοσυνθέσεις,
τῆς πρώτης χρείας λέξεις.

Άφου τὸ ἤῤεν άρεστόν
κρασοπατέρας τὸ κοινόν
πολλούς ν' αναγνωρίση
και να τιλοφορήση

Πολύ επιτυχέστερον
καὶ ἀξιοπρεπέστερον
τὸ ἀπαιτῶ ὡς γέρας
κ' ἐγὼ χαλβοπατέρας.

Τύφλαις νὰ ἔχ' ἡ παντρεῖα
ἐμπρός στὴ γεῦσι τοῦ χαλβᾶ,
κουτὶ σὰν ἀγκαλιάζω
γυναῖκες ποῦ κυττάζω ;

Καὶ ἂν μοῦ λάχαινε καρμιά
τῆς ἤθελα ἀπὸ χαλβᾶ
τὰ στήθη πεπλασμένα
νὰ γλείφω ὁλονένα.

Καὶ ἂν ἴσως καταδικασθῶ
ἀχάλβαδα νὰ τὴν περνῶ
ὁ βίος τότε ποῖαν
σ' ἐμέ θὰ εἶχε ἀξίαν ;

Τὰ τρία λόγια.

(Παραμῦθι Χιακόν.)

Ἦτονε μιὰ φορὰ ἓνας πασσᾶς πολὺ παράξενος, καὶ εἶχε δῆλ. δούλους, ἓνα παντρεμμένο καὶ ἓνα μικρὸ κοπελλάκι. Ὅταν ἔστειλε μιὰ φορὰ ὁ πασσᾶς τὸν παντρεμμένο νὰ ψουνίση στὸ παζάρι, πορετήρησεν ὁ δούλος ἓνα Ἑβραῖο ποῦ εἶχε μιὰ κανέστρα σκεπασμένη καὶ ἐφώναζε πῶς πουλεῖ τρία λόγια, ἀπὸ ἑκατὸ γρόσσα τὸν ἓνα. Ἡ περιέργειά του τὸν παρεκίνησε νὰ πάη στὸν Ἑβραῖο, καὶ ἀφοῦ τὸν εἶδε μὲ τόση ἐπιμονὴ νὰ διαλαλῇ πῶς πουλεῖ ἑκατὸ γρόσσα κάθε λόγος, λέγει: « καλὲ σὺ, νὰ ἑκατὸ γρόσσα καὶ πουλησέ μου τὸν ἓνα λόγος » τότε ἐπῆρεν ὁ Ἑβραῖος τὰ γρόσσα καὶ τοῦ λέγει « Μὲ τὴν ὑπομονὴν ὅλα τὰ κερδαίνεις ». Ἐσυλλογεῖτο πολλὴν ὥρα ὁ δούλος, καὶ τοῦ παράρεσεν ὁ λόγος, καὶ λέγει: « Νὰ ἄλλα ἑκατὸ γρόσσα καὶ πουλησέ μου ἄλλον ἓνα λόγος. » Τὰ πῆρε πάλι καὶ λέγει ὁ Ἑβραῖος « Τὰ γαπᾶ καρδιά τ' ἀνθρώπου τὸ καλλίτερο τοῦ κόσμου ». Ἀκόμη περισσότερον ἤρρεσεν ὁ δεύτερος λόγος στὸν δούλο, καὶ δίνει ἄλλα ἑκατὸ γρόσσα νὰ γοράσῃ καὶ τὸν τρίτο λόγος. Τότε τοῦ εἶπε πάλιν ὁ Ἑβραῖος « Τὸν ἀποβραδυνὸ θυμὸ τὸ πρῶτ' νὰ τὸν φυλάῃς ».

Ἔτσι ἔφυγε κατευχαριστημένος ὁ δούλος, πῶς ἠγόρασε μὲ τῆς ρώγας του τὰ χρήματα τρεῖς πολυτίμους λόγους, ὁποῦ θὰ τοῦ ἐχρησίμευαν πολὺ στὴ ζωὴ του, καὶ ἔκαμε κατόπιν καὶ ταῖς ψουνισαῖς τοῦ ἀφεντός του. Ἐφάνησαν δὲ πολὺ συντελεστικά σ' αὐτὸν τὰ λόγια, γιατί ἀφοῦ εἶχε πληρωμένα ἀρκετὰ νὰ τ' ἀγοράσῃ ἤθελε καὶ νὰ τὰ φυλάττῃ. Μὲ τὸν πρῶτον λοιπὸν λόγον ὁποῦ ἐδίδασκε τὴν ὑπομονὴν ἔμαθε νὰ ὑ-

πομένη ταῖς παραξεναῖς τοῦ ἀφεντικοῦ, καὶ νὰ μὴ τὸν κόψῃ πλέον πολὺ. καὶ τοῦτο ἦτονε πρὸς συμφέρον του, γιατί ἔμενεν εὐχαριστημένος ὁ ἀφεντικός μὲ λόγου του, καὶ τοῦ ἔδανε περισσότερη πάγα.

Μιὰ φορὰ ἔκανεν ὁδοιπορίαν ὁ πασσᾶς μὲ τοὺς δῆλ. τοῦ δούλους, καὶ ἐξεπέψευσεν σ' ἓνα πηγάδι πολὺ βαθύ καὶ καλοφτιασμένο, καὶ διέταξε τὸ κοπέλλι τὸ μικρὸ νὰ καταίβῃ νὰ τοῦ φέρῃ νερό, γιατί κάβος δὲν ὑπῆρχε ν' ἀνεσύρουνε. « Μὰ πῶς ἀφεντικὸ νὰ καταίβω ποῦ εἶνε ἀπότομον καὶ θὰ σκοτωθῶ ; » — ὅχι θὰ καταίβῃς. — Δὲν ἤξεύρω λοιπὸν μὲ τί τρόπο εἶχε δὲν εἶχε κατέβῃ καὶ ἐπειδὴ ἐβράδυνε πολλὴν ὥρα καὶ δὲν ἀνέβαινε, διέταξεν ὁ πασσᾶς τὸν μεγάλον δούλο τὸν παντρεμμένο νὰ καταίβῃ κ' ἐκεῖνος νὰ δῇ τί γίνεται ὁ ἄλλος, καὶ νὰ τοῦ φέρῃ νερό. Ἐβλεπεν ὁ παντρεμμένος τὴν ἀδικον ἀπαίτησιν τοῦ πασσᾶ καὶ ἐφοβούντανε, καθόσον εἶχεν ὑπ' ὀφιν τὴν ὑποτιθεμένην ἀπώλειαν τοῦ κοπελλιοῦ. ἀλλὰ ἐνθυμήθηκε τὸ λόγος ποῦ ἐούστανε τὴν ὑπομονὴν καὶ κατέβηκεν.

Ἐξαφνα καθὼς ἐκατέβη κοντὰ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ βλέπει δίπλα μιὰ πλατεῖα ὑπόγειο, ἐξαπλωμένο τὸ σκοτωμένο καὶ ματοκυλισμένο σῶμα τοῦ κοπελλιοῦ καὶ ἓνα ἀράπη ποῦ ἐκρατοῦσε σὸ χέρι ἓνα γιαταγάνι καὶ δύο γυναῖκες, τὴ μία ἀραπίνα μαύρη καὶ ἀηδεστάτη ὅπως ἦτονε καὶ ὁ ἀράπης, τὴν ἄλλη ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι, τρυφερὴ καὶ ὠραιότατη. Ὡς καθὼς τὸν εἶδεν ὁ ἀράπης τὸν πλησιάζει ξιφῆρης καὶ τὸν ἐρωτᾷ ποῖα ἀπὸ ταῖς δῆλ. κοπέλλαις εἶνε ὠραιότερη. Ἐκεῖνος βεβαίως στὰς ἀρχὰς ἦταν ἐτοιμος νὰ ἀπαντήσῃ πῶς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν θέλει θεολογία, ἀλλὰ εἶνε φῶς φανερό καὶ δὲν ὑπάρχει σύγκρισις μὲ τὴ σκυλαραπίνα πρὸς τὴ χαριτωμένη λευκὴ κοπέλλα. Ἀλλ' ὅταν πάλιν ἐκύτταξε τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ κοπελλαχιοῦ ἐσυμπέρανε πῶς τὴν ἴδια πρότασι θὰ ἔκαμε καὶ σ' ἐκεῖνον, καὶ ὅτι τὸ παιδί εἶχε δώσῃ τὴν ὁρθὴν ἀπάντησι καὶ τῶκοψε. Τότε ἐνθυμήθηκε τὸν δεύτερον λόγον τοῦ Ἑβραίου καὶ ἀποκρίνεται: « Τ' ἀγαπᾶ καρδιά τ' ἀνθρώπου τὸ καλλίτερο τοῦ κόσμου. »

Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις ὑπερευχαρίστησε τὸν ἀράπη, ὅστις ἐπρότιμα τὴν ὁμοίαν του ἀσχημομοῦτρα ἀραπίνα, καὶ ἐθύμονε διότι ὅσους ἐρωτᾷς τοῦ ἤλεγαν πῶς εἶνε καλλίτερη ἢ λευκὴ, καὶ τοὺς ἔκοβε. Ἐξάδυνσε λοιπὸν τὴν πλάτη αὐτηνοῦ ποῦ εἶπε τὸν λόγον, καὶ τοῦ ἔδωκε καὶ ἓνα πουργι φλουριά μπαξίσι, καὶ τὸν ἐβοήθησε ν' ἀναίβῃ. ἔτσι ὁ δούλος ἐφύλαξε τὸ μπα-

ξίσαι, ἔδωκε καὶ νερό· εἰς τὸν ἀφέντη, καὶ τοῦ διηγῆθαι κατόπιν πῶς εἶδε σκοτωμένο τὸ κοπέλλι.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ ὁ πασσᾶς ἀπὸ τὴν περιόδεία, καὶ εἶχεν ὁ Γιάωνης ἀρκετὰ χρήματα ἀπὸ τὸ πουργῆ τοῦ ἀράπη, εἶδεν ὅτι εἶνε περιττόν πλέον νὰ κάνη σὲ ξένα χέρια, καὶ ἐπόθησε τὴν γυναῖκα του, ποῦ ἔνεκα τῆς φτώχειας καὶ ἀπορίας δεκαοκτὼ ἕως τώρα ἔτη τὴν εἶχεν ἀφήση, καὶ ἔκανε τὸν ὑπηρέτη. Παρέστησε λοιπόν τὴν ἐπιθυμίαν τὸν στὸν πασσᾶ, καὶ ὁ πασσᾶς εὐχαριστημένος ὡς ἦτανε μαζί του ἐπλήρωσεν ὅσους μισθοὺς τοῦ ἐχρεωστοῦσε, τοῦ ἔδωκε καὶ ἄλλα περισσὰ δῶρα, καὶ τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον εἰς τὸ ἐξῆς νὰ πάη νὰ ζῇ στὸν τόπον του.

Ἀφοῦ ἔφθασεν ὁ ὑπηρέτης στὸν τόπον του καλὰ χαρτζιλικωμένος δὲν ἐκόνευσεν κατ' εὐθείαν στῆς γυναῖκός του, ἀλλὰ εἰς ἕνα σπίτι φιλικὸ ἀντικρὺ, γιὰ νὰ δῇ καὶ νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἐπέρνα πιστὰ ἡ νέα γυναῖκα του, τόσα χρόνια ποῦ τὴν ἀφῆκε· ὅλο ἐκύτταζεν ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἐβλεπε τὸ βράδυ τὴν γυναῖκα του καὶ εἶχε πολλὰ λόγια καὶ γέλοια μὲ ἕνα ὦραϊο παλληκάρι, καὶ χοραταῖς, καὶ ἐσκοῦσεν αὐτὸς ἀπὸ τὴν φουρκαν τοῦ ὑποθέτοντας πῶς δὲν ἐστάθη πιστὴ σ' αὐτόν. Τρεῖς φορὰς ἡξάμωσε τὸ κουμποῦρι νὰ τοὺς σκοτώσῃ ἀπὸ κεῖ καὶ τοὺς δρῶ, ἀλλ' ἐνθυμούμενος τὸν τρίτον λόγον τοῦ Ἑβραίου « τὸν ἀποβραδυὸν θυμὸ τὸ πρῶτ' νὰ τὸν φυλάξῃ, » ἀνέστελλε τὴν ὁρμὴν του, ἀποφασισμένος ὅμως ἀφοῦ φυλάξῃ τὸ γράμμα τοῦ λόγου νὰ ἐκδικηθῇ τὸ πρῶτ' καὶ νὰ τοὺς σκοτώσῃ. Δὲν ἐβάσταξεν ὅμως καὶ εἶπε στοὺς φίλους του ποῦ τοῦ ἔκαναν τὰ μουςαφιρλίκια τὴν ἀγανάκτησίν του καὶ τὰς ὑποφίας. Τότε ἐκεῖνοι τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι ἡ γυναῖκα του ὅσον καιρὸν ἔλειπεν, ἂν καὶ πολὺ ὠραία, ἦτο ὁ τύπος τῆς ἀρετῆς· καὶ ἐκεῖνο τὸ παλληκάρι μὲ τὸ ὅποιον ἐγελοκακκάνιζεν ἦτανε παιδί του ὡς δεκαοκτὼ ἐτῶν, καὶ τὸν ὑπενθύμισαν ὅτι ἀφῆκεν ἐγκυον τὴν γυναῖκα του ὅταν ἔφυγε.

Τότε αὐτὸς ἐνόησε πόσον βαρεὰ ἐζύγιζεν ἐκεῖνος ὁ λόγος τοῦ Ἑβραίου, καὶ ὅτι ἤξιζεν ὅχι ἑκατὸν γρόσσα ποῦ τὸν ἡγόρασεν ἀλλὰ καὶ χίλια, διότι ἐστάθη αἷτιος νὰ ἀναστείλῃ τὴν ὀργὴν του, ὥστε νὰ μὴ φονεῖται ἀδίκως τὴν τιμιωτάτην γυναῖκα του καὶ τὸν μοναχοῦρον, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἔσπευσε νὰ τοὺς ἐναγκαλισθῇ καὶ νὰ ζῇ στὸν ὑπόλοιπον βίον του εὐτυχῶς μαζί των.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ. Μία καλὴ συμβουλὴ καὶ ἐν καλὸν παράγγελμα φυλαττόμενον ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ βίου ἀξίζει πλείοτον πολλῶν κερδῶν χρηματικῶν.

Αἱ τρεῖς ἐντολαί.

(Παραμύθιον Πάριον.)

Ἵπνῆρέτε ποτὲ παρὰ σοφῷ διδασκάλῳ ξένος τις Χαραλάμπης τοῦνομα εἰκοσαετίαν ὅλην ἀποδημῶν, ὅστις τέλος ὅσον εὐχαριστημένος καὶ ἂν ἦτο ἐκ τοῦ μετριοπαθοῦς καὶ συνετοῦ κυρίου, ἐπόθησε νὰ ἐπανίδῃ τὴν πατρίδα καὶ τὴν γυναῖκα, ἣν ἡ ἀπορία τὸν ἔκαμε νὰ καταλίπῃ εὐθὺς μετὰ τὰς πρώτας τοῦ γάμου ἡμέρας, καὶ περὶ ἧς οὐδεμίαν εἶχε λάβῃ εἰδῆσιν ἔκτοτε, ὑποσχεθεὶς εἰς τὸν διδασκαλόν, ὅτι ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν ἐπανέυρῃ ταύτην ζῶσαν, οὐδένα ἄλλον τρόπον ἐγκαταβιῶσεως, οὐδεμίαν παραμυθίαν θὰ προὔτιμα ἢ ἐπανερχόμενος παρ' αὐτῶ.

Ὅσον καὶ ἂν συνείθισε τὴν συναναστροφὴν τοῦ Χαραλάμπους ὁ διδασκαλὸς καὶ ἐλυπεῖτο νὰ στερηθῇ τῆς δραστηριότητος αὐτοῦ, οὐδόλως ἐπεχείρησεν οὔτε νὰ παραπονεθῇ οὔτε νὰ ἀποτρέψῃ αὐτὸν τοῦ διακαοῦς καὶ εὐλόγου πόθου. Ἡτοίμασεν εἰς αὐτὸν ἄρτον οὗ ἔνδον ἔθηκεν εἰς χρυσὸν τὰς ὀφειλάμενας μισθοδοσίας, χωρὶς νὰ τὸ φανερώσῃ εἰς αὐτόν, ἀπλῶς μόνον παραγγείλας νὰ μὴ τὸν κόψῃ πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν πατρίαν ἐστίαν, ἀλλ' ὅταν καθήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῆς γυναῖκός. Ἐδῶκε δ' αὐτῷ εἰς χεῖρας ἄλλα μετρητὰ διὰ τὴν ὁδοπορίαν καὶ ὀλίγα δίπυρα. Νὰ ἀκούσης προσέθηκεν εἰς αὐτόν καὶ νὰ φυλάττης ἀμετατρέπτως τρεῖς τελευταίας μου δημοτικὰς ἐντολὰς, παρισσότερον ὅσων ἄλλων ἐκαρπώθης παρ' ἐμοῦ κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς σου, ἐγχαράξας αὐτὰς βαθέως εἰς τὸν νοῦν διὰ τὸ καλὸν σου· ἀρόμο παλαιὸ μὴν παραιτᾶς γιὰ ν' ἄμπῃς σὲ καινούριον. — Τὰ μὴ σὲ γνοιάζει μὴ ῥωτᾶς. — Θυμὸ ποῦ ἔχεις τὸ βραδύ, νὰ ξεδιαλεύῃς τὴν αὐγὴν.

Ἀνεχώρησεν ὁ Χαραλάμπης φέρων ἐπ' ὤμων τὴν ὁδοπορικὴν πύραν, καὶ περιπατῶν τὴν εὐθείαν ἔφθασεν εἰς μέρος ἐνθα τὸς ὁδὸς ἐσχίσθη εἰς δύο μικρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόκλισιν ἀποτελούσας καὶ ἀμφέβαλλε κατ' ἀρχὰς τίνα νὰ τραπῇ. Αἱ-

φνης στοχασθείς ὅτι ἡ μία ἦτο παλαιά ἢ δ' ἄλλη νέα, καὶ ἐνθυμηθεὶς τὴν πρώτην τοῦ διδασκάλου ἐντολὴν ἐτράπη τὴν παλαιάν. Δὲν προῦχώρησε πολὺ καὶ ἀμέσως ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ἐννοήσῃ τὴν χρησιμότητα αὐτῆς· διότι ἤκουσεν ἀλαλαγμοὺς καὶ θόρυβον ἐκ τῆς νέας ὁδοῦ προερχομένους, καὶ κατόπιν πυροβολισμόν, καὶ διακρίνει ἄνθρωπον πεσόντα κατὰ γῆς. Ἄν ἡγνούν, εἶπε τότε καθ' ἑαυτὸν, τὴν ἐντολὴν τοῦ διδασκάλου, ὥστε νὰ βαδίσω δι' ἐκείνης τῆς ὁδοῦ, τίς οἶδεν ἂν ἐλάγγανεν ἐμὲ ἡ σφαῖρα. Πόσον καὶ ἀπὼν ἀξίζεις εἰς ἐμὲ σοφὲ διδάσκαλε!

Φθὰς μετὰ πολυήμερον πορείαν εἰς πόλιν μεγάλην καὶ εὐδαίμονα, εἰσῆλθεν εἰς ξενοδοχεῖον ὅπως λάβῃ ἀναψυχὴν ἐκ τῶν κακουχιῶν τοῦ δρόμου, καὶ τροφὴν θερμὴν καὶ ἐκλεκτὴν. Ἡ τοῦ ἐστιατωρίου αἴθουσα ἦτο ἐκτενὴς μετ' ἐκλεκτῶν ἐπιπλῶν, οἱ δὲ τοῖχοι διὰ κατόπτρων καὶ εἰκόνων ἐξωραϊσμένοι. Ἄντυκρὺ τῆς ἐστρωμένης τραπέζης εἰς ἣν παρεκάθησε νὰ γευματίσῃ παρετήρησε μικρότερον τραπέζιον καρῦνιν καὶ πολυτελῶς διακεκοσμημένον, οὗ ἐν μέσῳ ἔκειτο κοινὸν κόσκινον. Εἰς μεγάλην ἀπορίαν ἦτο τί ἐν τοιαύτῃ αἰθούσῃ ἦθελεν ἐκεῖ τὸ κόσκινον, καὶ μάλιστα οὐχὶ κατὰ τύχην ἀφειμένον ἀλλ' ὥσπερ εἰ ὅλη ἡ διακόσμησις τῆς τραπέζης νὰ ἐγένετο δι' αὐτὸ· τί ἤθελε τόσον πολυτίμητον βάθρον διὰ τόσον εὐτελὲς ἀνάθημα, καὶ τί νὰ ἔκρυπτεν ὑφ' ἑαυτὸ τὸ κόσκινον. Ἐκαμνε πολλάκις νὰ ἐρωτήσῃ, ἢ ἐγερθεῖς νὰ ἄρῃ αὐτὸ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, τὰ μὴ μὲ γνοιάζει, λέγει, νὰ μὴ ῥωτῶ καὶ ἐξηκολούθησε τὸ φαγητόν.

Ὅτε τὴν ἐπιούσαν ἐπλήρουν ἐτοιμος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον· — Σὲ θαυμάζω, εἶπεν αὐτῷ, ὁ ξενοδόχος, διὰ τὸν ἐξαιρετικὸν τρόπον ὃν ἐπεδείξω μεταξὺ ὅλων τῶν καταλυόντων εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου· ὅτι δὲν ἐκινήθη καὶ εἰς σὲ ἡ περιέργεια νὰ μάθῃς τί περιέχει τὸ κόσκινον ὑφ' ἑαυτὸ, ὥστε σὺ μόνος, νὰ ἀπέρχῃσαι χωρὶς νὰ μοὶ δώσης ἀπρόβλεπτον τί σοι κέρδος.

— Ὑπὴρέτῃσα, ἀπεκρίθη, ἱκανὰς πενταετηρίδας παρὰ τινι φιλοσόφῳ, ὅστις εἰς ἐμὲ ἀναχωροῦντα παρήγγειλε μεταξὺ ἄλλων τὰ μὴ σὲ γνοιάζει νὰ μὴ ῥωτῶ. Τούτου τοῦ ἀνδρός ἡ ἐντολή, ὃν εἰς ἄκρον σέβωμαι, καὶ οὐ ἐκ τῶν λόγων πλειστάκις ὠφελήθη, παραστᾶσα εἰς τὴν διάνοιάν μου ἀνεχάιτιζε τὴν πολλάκις καὶ εἰς ἐμὲ κινήθεισαν περιέργειαν. Ἀλλὰ τί

θα ἦτο τὸ ἀπρόβλεπτόν μοι περισσὸν κέρδος, ὃ θὰ ἀπελάμβανες, ἂν ἀνέσῃκονον τὸ κόσκινον;

— Ὑπὴρχον διαφόρων εἰδῶν πτηνὰ κεκαλυμμένα δι' αὐτοῦ, ὧν τινὰ θὰ ἀφίπταντο ἀμέσως ἐκ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἀνεωγμένου παραθύρου τῆς αἰθούσης μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε δὲν θὰ προῦλάμβανες νὰ διακρίνης οὔτε τὸ εἶδος οὔτε τὸ ποσόν. Θὰ σοὶ παρίστων αὐτὰ ὡς πολλὰ καναρίνια, καὶ θὰ ἐλάμβανον παρὰ σοῦ ὡς δῆθεν ἀποζημίωσιν, ὅσα ἐβάστα ἡ ψυχὴ μου.

Τότε βαθύτερον ἡσθάνθη τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐντολῆς καὶ ἀπῆλθεν εὐγνωμονῶν καὶ δοξάζων τὸν φιλόσοφον τὸν ἀπαλλάξαντα αὐτὸν τοσαύτης ζημίας.

Ἦντίκρυσεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν περὶ δειλὴν ὀψίαν τὴν παθητὴν πατρίδα, ἐδάκρυσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὅτε διέκρινε τὸν ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐστίας ἀποθρώσκοντα καπνόν, ἐμβαίνει κατ' εὐθείαν εἰς τὴν πρὸς τὸ ἰσόγειον οἶκημα ἄγουσιν ὁδὸν ἐπλησίαζε νὰ εἰσέλθῃ, ὅτε βλέπει προλαμβάνοντα ὥραιον νέον ἱερατικὰ ἐνδεδυμένον· ἐπέχει ὃν εἶχε πόθον νὰ ῥιφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀτυχοῦς συζύγου, ἀναγνωρίζει ἐκ τοῦ παραθύρου αὐτὴν δεξιουμένην, θωπεύουσιν τὸν ἀναγνώστην· κακοὶ διαλογισμοὶ μεταβάλλουσι τὴν χαρὰν αὐτοῦ εἰς ἀγανάκτησιν· ἀμφιβάλλει περὶ τῆς πίστεως καὶ τιμιότητος τῆς γυναικός, κινεῖ νὰ ὀρμήσῃ ἐντὸς νὰ ἐξονειδίσῃ αὐτήν, νὰ ἐπιτεθῇ, νὰ τιμωρήσῃ· αἴφνης ἡ τρίτη ἐντολὴ τοῦ φιλοσόφου διὰ δραμοῦσα τὴν διάνοιαν αὐτοῦ τὸν σταματᾷ. — Θυμὸς ἔχω τὸ βραδὺ ἐνετέλλετό μοι ἐκεῖνος νὰ ξέδι· ἀλλ' ἐγὼ τὴν αὐτὴν ἄλλα ποῦ θὰ μὲ φύγῃ ἡ ἀπιστος; ὅτι δὲν πράττω νῦν, πράττω αὔριον πρῶτ' σκοπιμότερον καὶ ἐπιτυχέστερον· θὰ τὴν ἐκδικηθῶ διὰ τὴν φανεράν προσβολὴν ἣν μὲ κάμνει.

Διευκτέρευσε ἐκείνην τὴν ἐσπρέαν ἐντινι καφενεῖῳ ὅπως ἡδυνήθη, καὶ διηυθύνθη πάλιν κατὰ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ τὸ πρῶτ' μὲ ἀπόφασιν νὰ κακοποιήσῃ τὴν γυναῖκα· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ κατέφυγεν εἰς τινὰ γειτόνισσαν, ἐρωτῶν νὰ μάθῃ τίς ὁ ἀναπινόμενος ἐκεῖνος· ἐκείνη τὸν ἐπληροφόρησε ὅτι εἶνε υἱὸς τῆς γεννηθεῖς ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ πατρὸς, ὅστις εἰκοσιν ἤδη ἔτη κείπεται ἀπὸ τοῦ ἀσθενεῖν αὐτὴν ἔχουσιν. — Ἡ δυστυχὴς γυνὴ, ἐπὶ ἐλπίσιν ἔχουσα, ἐπὶ ἐλπίσιν, περιλυπὸς αἰείποτε ὅτι δὲν ἐπανήρχετο ὁ συζυγὸς καὶ οὐδ' ἐμάθανε τι περὶ αὐτοῦ, δὲν ἔπαυεν ἐν τούτοις νὰ διάγῃ βίαν σῶφρονα καὶ ἐντιμον, καὶ ἀφοῦ τέ-

λος ἀπηλπίσθη περὶ τῆς ἐπανόδου αὐτοῦ ἔκαμε τὸν υἱὸν ἀναγνώστην, εἰς αὐτὸν ἐναποθεῖσα πᾶσαν ἐλπίδα, καὶ διατελοῦσα τὸ παράδειγμα τῆς τιμιότητος.

Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀπὼν σύζυγος — ἀπῆντησε δακρύων — ὅστις παρ' ὀλίγον χρόνος ἀντὶ νὰ δεξιωθῇ αὐτὴν τρυφερῶς, μετὰ τόσῃ ἀπουσίᾳ, θὰ ἐπετιθέμην ἀγρίως κατ' αὐτῆς ὑποπετεύων τοὺς πρὸς τὸν υἱὸν μου χαριεντισμούς ὡς πρὸς φίλον της. Κύριος οἶδε μέχρι ποῦ ἤθελε προβῇ ἡ ἐξαφίς μου ἂν κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσηρχόμην ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἴσως ἴσως καὶ ἐθανάτου αὐτὴν ὦ καὶ πάλιν σοφὲ μου διδάσκαλε πόσον αἱ ἐντολαί σου ἐποδηγέτησάν με! ἐξησφάλησάς μοι πρὸ ἡμερῶν τὴν ζωὴν καὶ τὸ βαλάντιον, ἥδη μοι σώξεις καὶ τὴν γυναῖκα.

Ἐσπευσε ταχέως ἡ γείτων νὰ δώσῃ τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν· προὑπεδέχθησαν τὸν ἄνδρα γυνὴ καὶ τέκνον, ὅπερ πρῶτην φοράν τὸν ἔβλεπε, καὶ κατησπάζετο τὴν δεξιάν του. Αἱ ἐγκάρδιοι δεξιώσεις καὶ οἱ ἀσπασμοὶ ἐπανελήφθησαν ζωηρότεροι ἐν τῇ οἰκίᾳ. — Μπάμπη μου καλῶς μοὶ ἤλθες ἐπανελάμβανεν ἐκείνη. — Καλῶς σὲ εὔρον χρυσὴ μου σύζυγε, εὐδαίμονία τοῦ ὑπολοίπου τοῦ βίου μου, ἀπῆντα οὗτος. Καλῶς γνωρίζω καὶ σὲ ὠραῖον μου τέκνον, καὶ ἐλπίς τῶν γειρατειῶν μου.

Ὅσοι εἶχον οἰκειότητα μετ' αὐτοῦ ἤλθον νὰ συγχαρῶσιν ἐπὶ τῇ ἀφίξει του, παρεκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν ἣν ἔβαλε τὰ δυνατά της νὰ ἐτοιμάσῃ ἡ γυνὴ ὡς ἔπρεπεν, ἔκοψεν ὁ νέηλος περὶ τὰ μέσα τοῦ γεύματος καὶ τὸν ἄρτον τοῦ διδασκάλου κατὰ τὴν παραγγελίαν ἐκείνου, καὶ ἐξεχύθη μετὰ γενικῆς ἀπορίας, καὶ αὐτοῦ τοῦ κόψαντος, ὁ ἐντεθειμένος χρυσὸς, ἐξ οὗ κατεφάνη, ὅτι ἄδρως ἐκεῖνος ὑπελόγιζεν αὐτῷ τὰς ἐτησίους μισθοδοσίας, καὶ ὅτι φρονίμως εἶχον κρυβῆναι μὴ δαπανηθῶσι πρότερον ἀλλὰ χρησιμεύσωσιν εἰς οἰκογενειακὰς ἀνάγκας.

Νέα ἀλλεπάλληλος μετὰ τὴν ἀντάμωσιν χαρὰ ἐπὶ τῷ χρηματικῷ τούτῳ κεφαλαίῳ, μακαρισμοὶ ἀπὸ πολλῶν στομάτων, καὶ εὐγνωμοσύναι εἰς τὴν σοφίαν τοῦ μακρὰν ἀπόντος διδασκάλου.



ἘΠΙΜΥΘΙΟΝ. Ἡ συναναστροφή καὶ αἱ συμβουλαι συνεισέτασαν τοῦ καὶ λογίου ἀνδρὸς εἶναι ἀνεκτίμητος θησαυρὸς εἰς τὸν ἐπωφελοῦμενον αὐτάς.

Ἡ πνευματώδισσα χωριατοπούλα.

(Παραμῦθι: Ληξουριώτικο.)

Ἦτανε ἓνα ἀρχοντόπουλο μονάκριβο ὡμορφο καὶ χαδεμένο καὶ σπουδασμένο, καὶ τὸ ἐβίαζεν ὁ πατέρας του νὰ παντρευθῇ. Νὰ ποῦ δὲν σοῦ ἐπιβάλλω παιδί μου τὸ πρόσωπον, ἐπρόσθετε, σὲ ἀφίνω νὰ διαλέξῃς μιὰ τῆς ὀρεξιάς σου, ἀλλὰ σκέψου πῶς πρέπει πρὶν πεθάνω νὰ γδῶ ἀπογόνους καὶ κοντακιανούς κληρονόμους εἰς τὴν οἰκογένειά μου. Ἐκεῖνο ὅμως κάθε λίγο ἔλεγε πῶς δὲν εἶνε καιρὸς, καὶ μὲ τὴν ὑπομονήν, γιατί τὴν ἤθελε ὠραῖα καὶ ἐξυπνη, καὶ δὲν εὗρισκεν ὡς τὴν ὥρα μαζωμέναις σὲ καμμιά αὐταῖς τῇ χάρες.

Τὸ παλάτι των ἔβλεπε στὴν πλατεῖα. καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐστεκότουνε μιὰν ἡμέρα μοναχὸς στὸ μόντζο (1) καὶ ἐκαμάρονε, βλέπει ἓνα γρηθ (2) μὲ παράξενη φυσιογνωμία καὶ φορεσιά, ποῦ σὰν νάτανε γιὰ μακρυνὸ σφερί· ἐκινήθηκεν ἡ περιέργεια τοῦ παλληκαριοῦ καὶ τὸν ἐσταμάτησεν ἀπὸ πάνω, ἐκατέβηκε καὶ τὸν ἐρώταε τὸ χωριὸν του τὸ ἓνα τὸ ἄλλο· ὁ γρηθὸς ἔδωκε σὲ μερικά ἀπάντησι, ἀλλ' ὕστερα τοῦ εἶπε πῶς σπουδάζει. (3)

— Θὰ σὲ πάρω κ' ἐγὼ ἀκλουθῶ, εἶπε τότε τὸ ἀρχοντόπουλο, νὰ γδῶ καὶ τὸ χωριὸν σου.

— Ὅπως ἀγαπᾷς, ἀλλὰ νὰ μὴ δουλιάσῃς (4) στὸ δρόμο.

(1) Μόντζος = ἐξώστis, πιθανὸν ἐκ τοῦ Ἰταλ. hozzo = πρύβολος λίθος, πέτρα προβλήτης· ὡς banco μπάγκος καὶ ἐν Κεφ. μάγκος (τράπεζα) banda μπάντα (παράμερον) καὶ ἐν Κεφ. μάντα (κάμεσθ μάντα νὰ περάσω) καὶ ἀντιστρόφως μελάτο — μπελάτο (Κεφ.) (= τὸ μετρίως βεβρασμένον ὦν, ὡς ἡ λέκιθος μήτε (Νάξ) πολὺ σφιγκτὴ νὰ εἶνε μήτε πολὺ ὑδαρῆς, ἀλλ' ὥσπερ μέλι κατὰ τὸ χρῶμα καὶ τὴν σύστασιν), σημαίνω — σημαίνω (κωδωνίζω)... (2) γέροντα. (3) = Βιάζεται (4) δουλιάζω ἐν Κεφαλληνίᾳ = ἀποκάνω ἐκ τοῦ κόπου, ἀποσταίνω, ἀπαυδῶ· δουλιῶ δὲ ἀλλαχού = δειλιῶ, φοβοῦμαι· ἐκατέρωθεν τῶν τῆς αὐτῆς πηγῆς καὶ συγγενεὺς σημασίας ῥημάτων ὁ μέλλων δουλιάσω καὶ ἀόριστος ἐδοῦλιασα συμπίπτουσι ἀντίθετον αὐτοῦ ξεδουλιάζω = λαμβάνω μετὰ τὸν κῆματον ἀναψυχὴν, ἀνακτῶμαι νέας δυνάμεις δι' ἐπανάληψιν τῆς ἐργασίας· π. χ. σταμάτησε ἓνα μοιροντάκι νὰ ξεδουλιάσω καὶ ἀμὰ ξαναρχινούμ. Τὸ ἀμὰ τοῦτο πάλιν μετέχει τοῦ ἀμὰ κατὰ τοὺς φθόγγους, καὶ τοῦ ἀμῆσως κατὰ τὸν τονισμόν ὅπως ὁ ἀρχαῖος μωρός προσλαβὼν τὸ πλεονάζον λ τοῦ πρελλός καὶ λωλός ἐγένετο νῦν μοουρλός καὶ ζουρλός ὡς πρὸς τὴν σημασίαν αὐτήν, τὸ μέλος τοῦ ἐνεστώτος συνέχεται πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑλλομένου, καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐπὶ ὑστεροχρονιστικῶν, καὶ αὐτὸς ὁ ἐνεστὼς ἀντὶ τοῦ προσηγού· μέλλοντος. Τῆς αὐτῆς ἀρχῆς εἶνε καὶ τὰ ἀπορηματικά ἀμὶ καὶ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

— Αὐτὰ εἶνε δικός μου λογαριασμός, ἔχω βασταγερώτερα ποδάρια.

Ἔτσι ἔβαλαν τὸν δρόμο ἐμπρός τους σεσταρισμένα (5) καὶ τσιμουτιά κάνουν (6). Μὲς τὰ πολλὰ ἐφθάσανε σὲ ἀνήφορο καὶ λέγει τὸ παλληκάρι: βόχτα μου νὰ σοῦ βοχτῶ ν' ἀναβοῦμε τὸν ἀνήφορο· ἀλλ' ὁ γρηὸς δὲν ἐκατάλαβε καὶ δὲν ἀπεκρίθη ὁλότελα.

Ἀφοῦ ἐδιαβῆκαν τὸν ἀνήφορο ἀντικρύζουν μιὰ σπορὰ στάρι περίφημη, καὶ λέγει τὸ παλληκάρι: αὐτὸ τὸ χωράφι εἶνε σπαρμένο καὶ ἄσπαρτο. Ἀκόμη περισσότερο ἐπαραξενεύονται ὁ γρηὸς μὲ τὸ λόγο, γιατί ἔβλεπε πῶς τὸ χωράφι ἦτανε ξεσταχρασμένο (7) χαρὰ θεοῦ, καὶ τοῦ ἐφαινότανε σὰν ἀλαλα (8) τὰ λόγια τοῦ ἀρχοντόπουλου.

Παρὰ πέρα βλέπουν ἓνα καὶ τὸν ἐσήκοναν τέσσαροι τσὴ πλάταις τους, κ' ἓνας παπᾶς ἔψαλλε μουρμουρητὰ, καὶ τρεχάτα ἐπηγαίνανε νὰ τόνε χώσουνε. Ἐρωτᾷ τότε ὁ νεὸς: αὐτὸς πεθαμμένος εἶνε ἢ ζωντανός; — Ἀκόμη πουλιώτερο ἐκαλόμπαινε στὴν ἰδέα τοῦ γρηοῦ πῶς θανεῖνε βλαμμένος, καὶ δὲν ἀποκούταε νὰ τὸν προπάρη.

Ὅταν ἀπεικάσανε τὸ χωριὸ, καὶ εἶδε ἡσυχία μεγάλη, λέγει πάλε: ὦ μορφῶνε τὸ χωριὸ μὰ δὲν ἔχει φυλαχτῆ. Οὐδὲ τοῦτο ἐκατάλαβεν ὁ γρηὸς καὶ δὲν ἔδινε πγιά βάσι στὰ μισόλογα.

Ἐχόντεψαν καὶ τὸ σπῖτι τοῦ χωριάτη, καὶ ἔστεκεν ἡ ὥραια του θυγατέρα ἀπλᾶ καὶ ὠμορφα συγυρισμένη στὸ παραθύρι,

ἐν Νάξῳ ἀμὲ π. χ. ὅλοι πάει καλά, ἀμὲ καὶ σὺ (= καὶ σὺ ἄμα, ἀμέσως ταῦτοχρόνως, ὁμοῦ) τί ἐγύρευες; Ἡ δὲ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀποκοπὴ εἶνε κατὰ τὰ περίγρα (Μεσολόγγιον) περιγραφῆς, διαδότης γόνα (οὐδ) = γόνατον. Διὰ τὰ, διαταγή· πάντα (0) = πάταγος, μάρα (0) = μαρμαρός, ἀπὲ καὶ ἀπικεῖ = κατόπιν, με = μετὰ, ἀ = ἀπὸ π. χ. ἀ τὴν Τρουμαλιά (Νάξ) θὲ = θέλει, κά = καλὲ π. χ. καὶ καὶ τί θὲς; = καλὲ μου ἀνθρώπε τί ἄρα θέλεις; (Τὸ καὶ τοῦτο κατήτησεν ἐν τισι τῶν Κυκλάδων καὶ ἐκκλητικὸν ἐπιφώνημα π. χ. Νὰ μᾶς συχωρᾶτε ποῦ σᾶς ἐδώκαμε πειράξι τέτοιαν ὥρα. — Κὰ! = καλὲ δὲν περᾶς). Καὶ παρ' Ὀμήρῳ δῶ = δῶμα, κρῖ = κριθῆ. (5) — Τακτικῶς, συντόμως ἐκ τοῦ sestare = σταθμῶμαι, εὐθετῶ, εὐστοχῶ. (6) — Ἐν τῇ τσιμουτιά καὶ ἐν Νάξῳ τσιμουδιά = ψιθύρισμα καὶ ῥῆμα τσιμουτίζω, ἀεὶποτε ἀσυνεχῶς λαμβανόμενα, π. χ. μὴ τσιμουτίσης, μὴ βγάλῃς τσιμουτιά = μὴ ἐξαγομίσησιν, μὴ ψιθύρῃς τι. Πιθανῶς ὀνομασποιημένα. (7) — Ἐχὼν ἀναδράμη οἱ στάχυς. (8) Ἀλαλὸς ἐν Κερ = μωρός.

σὲ ἀπορία ποῖος νᾶτανε ὁ νεὸς ποῦ ἐκλούθα τὸν πατέρα της.

Ὡς καθὼς δὲ ἐκύτταξεν ἀπάνω τὸ ἀρχοντόπουλο εἶπεν: ὦ μορφεῖν ἢ μπαρὰ κχοῦλα (9) μὰ χεῖ ἀνὰ ραῖα τὰ δεχοῦλῖα. Ἐγέλα ὁ γρηὸς μέσ' ἀπὸ τὰ γένηα του ἀκούοντας τὰ ἀκατανόητα λόγια, ποῦ τοῦ ἐφαινότανε σὰν νοιώσματα· ἢ νέα ὅμως τ' ἀκουσε καὶ ἐχαμογέλασε.

Ἀνέβηκαν στ' ὀλοῦστερο εἰς τὸ φτωχικὸ, καὶ ὅπως ἡμπόριεν ἐπροσπαθοῦσεν ὁ ζάβαλος γρηὸς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ξένον· καὶ ἀκόμη μεγαλείτερη σπούδα ἔδειξεν ἡ κόρη, ὡς καθὼς ἐστοχάσθηκε τὸ ζωηρὸ μάτι τοῦ χαριέστατου νέου: τοῦ ἐπρόσφερε γλυκὸ καὶ ρακί, καφὲ μὲ τὸ γάλα καὶ τὸ μεσημέρι ἐτοίμασε τὸν κόκκορο ποῦ ἐθρέφανε, γιὰ νὰ τὸν γέψῃ εὐχαρίστημένα καὶ νὰν τοῦ δείξῃ πῶς καὶ αὐτὴ εἶνε ἔξυπνη καὶ καταλαβαίνει τὰ κορακιστά.

Εἰς τὸ τραπέζι λοιπὸν ἀφῆκαν οἱ γονεοὶ τὴν κόρη νὰ κόψῃ καὶ μοιράσῃ ὡς καθὼς ἦτονε προκομμένη, καὶ ἐμαῖτζάρετο σ' ὅλαις ταῖς δουλείαις τοῦ σπιτιοῦ· ὅλοι δὲ ἐπερίμεναν πῶς θὰ δώσῃ τὸ καλλίτερο μερίδι τοῦ ξένου. Αὐτὴ, μάτιχ μου, κόβει καὶ δίνει τὸ κεφάλι τοῦ πατέρα, τὸ καράβι (10) τῆς μάννας, τὰ ποδάρια τοῦ ξένου καὶ κρατεῖ γιὰ λόγου της τσὴ φτεροῦγες. Οἱ γονεοὶ ἔβλεπαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον χωρὶς νὰ μιλοῦνε γιὰ τὰ καμώματά της, ὁ νεὸς ὅμως τὴν ἐκατάλαβε καὶ εἶπεν ἀπὸ μέσα του, αὐτὴ εἶνε γυναῖκα τῆς καρδιᾶς μου ποῦ ἐγύρευα καὶ δὲν ἡῦρισκα μὲς τῇ χώρᾳ.

Ἐφεραν στὸ τέλος πωρικὰ καὶ κρασί καὶ ἐτραγοῦδῃσε γιὰ πινομή (11) τοῦ ξένου ἢ κόρη ἓνα τραγοῦδι δικό της καὶ τοῦ εὐχότουνε τὸ καλῶς ὥρισε καὶ ἄλλα λογῶν τοῦ λογῶν (12) παινέσματα μὲ τόνο καὶ ἦχο τόσο συμπαθητικὸ ποῦ τὸν ἀποζούρλανε στὸ μέρος της.

Ὅταν ἀποφάγανε κ' ἐσήκονεν ἡ κοπέλλα τὸ τραπέζι, τὴν ἀρώτησαν στὸ μέσα καμαρὸ γιατί εἶχε κάμη τόσο παράξενη μοιρασιά, καὶ σὰν νὰ τὴν ἐγκρινιάζανε (13) γι' αὐτὸ· μὰ ἐκείνη μὲ τὸ γέλιο καὶ μὲ ὀγληγοράδα τοὺς ἐξεδῆλυνε τὰ πάντα.

(9) Ὑποκοριστικὸν τοῦ μπαράκκα (baracca)· κυριολεκτικῶς = παράπηγμα· ὅλως ὀλίγοι. (10) = Τῷ ἀλλαγῷ καρίνα = τὸ στήθος τοῦ πτηνοῦ διὰ τὸ ὁμοίωσθαι. (11) Ἐπινομή (ἀπολαβή), ἐπινέμα = χάριν, πρὸς ὄφελος. (12) Καὶ ἀλλαγῷ: λογῶν τῷ λογῷ = διάφορα. (13) Γρινιάζω καὶ γρινιάζω, ὀνομασποιημένα = ἐρίζω, ἐπιπλάττω.

— Ἀκουσα κοντὰ ν' ἀναβῆτε στὸ σπῖτι ποῦ εἶπεν ἐκεῖνος: ὦ μ.ο.ρ.φ' εἶν ἡ μ.παρακοῦλα μ' ἄχει ἀνάρα-
α τὰ δεχοῦλια, καὶ σὲ εἶδα κ' ἐπεριγέλας γιὰ δαῦ-
το σὰν νάτανε ἀλαλή (14) χωρὶς νὰ καταλάβῃς πῶς εἶχε
μεγάλο νόημα. Μπαρακοῦλα ἐνοοῦσεν ἐμένα καὶ δεχοῦλια
τὰ δόντια μου, πῶς εἶνε ὀλίγο ἀνάρα. Ἦθελα λοιπὸν κ' ἐγώ
νὰν τοῦ δεῖξω, πῶς κ' ἐμεῖς ἀν καὶ χωριάταις καὶ ἀγράμμα-
τοι ξεπερνῶμε πολλοὺς διαβασμένους χωραῖταις, καὶ σὰς
εὐύδα νὰ σφάζουμε τὸν κόκκορο καὶ νὰ κάμω ἐγὼ τὴ μοι-
ρσιὰ.

Ἐδῶκα τῆς ἀφεντιάς σου πατέρα τὸ κεφάλι γιὰτ' εἶσαι
κεφάλι τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὅλο κουβαλεῖς καὶ σόδειάζεις. Ἐδῶκα
τῆς εὐγενίας σου μάννα τὸ καράβι γιὰτ' εἶσαι σὰν νοικοκυρὰ
κυβερνίστρα μέσα τοῦ σπιτιοῦ, ποῦ θέλει καὶ αὐτὸ διεύθυνσι
σὰν καράβι. Ἐδῶκα τοῦ ξένου τὰ ποδάρια, γιὰ νὰ βαστοῦν
τὰ ποδάρια του νὰ προβατῇ (15) ἐπῆρα καὶ γιὰ μὲ τῇ φτε-
ροῦρας, γιὰτὶ γλήγορα ἢ ἀργὰ θὰ μὲ πάρῃ ἄλλος καὶ θὰ
σοῦ κάμω φτερά νὰ φύγω.

Εὐχαριστήθηκαν οἱ γονεοὶ σ' αὐτὴ τὴν ὥμορφη ἐξήγησί,
καὶ περισσότερο ἐδαιμονίζονται ὁ νέος ποῦ ἀκούε τὴν κου-
θέντα ὀχ.τῇ (16) μεγάλη κάμαρα.

Στὸ ὕστερο τὴν ἐρωτᾷ ὁ πατέρας μὲς τὸ καμάρ. Ἀμὶ σὺ
κόρη μου ποῦσαι τόσο θεοφώτιστη θανεῖσαι ἀξία νὰ μοῦ πῆς
τί ἐσῆμαινεν ὁ λόγος ποῦ μοῦ εἶπεν ὄντας ἐφθάσαμε τὸν ἀ-
νήφορο τῆς στράτας βόχτα μου νὰ σοῦ βόχτω
νὰ ἀναιβοῦμε τὸν ἀνήφορο (17).

Αὐτὸ πατέρα δὲν καταλαβαίνεις; ἐνοοῦσε νὰ κουβεντιάζετε
γιὰ νὰ μὴν τοῦ φαίνεται ἡ δουλιασμάρα (18) τοῦ ἀνήφορου.

— Πάει καλὰ αὐτό· ἀμὶ τὸ νὰ μὲ ρωτᾷ ὄντας εἶδαμε τὸ
ῥαῖο ξεφουτρωμένο λιβάδι τοῦ μαστρο-Μεμᾶ (19) ἀν εἶνε
σπαρμένο ἢ ἀσπαρτο εἶχε τὸν τόπον του;

(14) — Ἀνόητος λόγος ἢ πράξις, μωρία. (15) Προβάτω, καὶ περβάτω,
ἀδρ. ἐπερβάτῃσιν μετέχει τοῦ πατῶ καὶ τοῦ βαίνω. (16) — Ἐκ τῆς. (17) Ἡ φρά-
σις αὕτη ἐπεκράτησε παροιμιακῇ καὶ συνήθη ἐν Κεφαλληνίᾳ, σημαίνουσα ὅτι
διὰ τῆς ἀμοιβῆς βοήθειας πολλοὶ δυσχερεῖται ἐξομαλίζονται καὶ εὐοδοῦνται.
(18) — Κάματος. (19) Μεμᾶς υποκριτικῶς καλεῖται ἐν Κεφ. ὁ Γεράσιμος;
ὅπως Μίμης ὁ Δημήτριος, Μπάμπης ἢ Ροζός ὁ Χαλαράμπης, Νιόνιος ὁ
Διονύσιος, Πίπης ὁ Σπυρίδων, Κέκχος ὁ Φραγγίσκος, Βάκος ὁ Βασιλείος,
Στέλιος ὁ Στυλιανός, Τάσος ὁ Ἀναστάσιος, Ντελέζ ὁ Πηλεμαῖος, Κατῇ ἢ
Αἰκαταίρην, Τέττα ἢ Ἀγγελέττα, καὶ

Ἀ! πατέρα, ἐνοοῦσε πῶς δὲν ἔχει φυλαχτῇ, καὶ μπορεῖ
ἄλλος ἢ ὁ ἴδιος ὁ σέμπρος (20) νὰ κλέψῃ τὸν καρπὸ καὶ νὰ
μὴν τότε χαρῇ ὁ Μεμᾶς, σὰν νὰ μὴν ἤθελε σπεῖρῃ διόλου.

— Ἀμὶ τί ἐσῆμαινεν ὡς καθὼς ἐξαγνάντεψε τὸ χωριὸ καὶ
εἶδα μεγάλη ἡσυχία ποῦ εἶπεν; ὦ μ.ο.ρ.φ' ὦ ν.ε. τὸ χω-
ριὸ, μὰ δὲν ἔχει φυλαχτῇ.

— Ἐλεγε πῶς δὲν ἔχει σκύλους νὰ ληχτοῦνε (21) καὶ
δὲν τὸν ἐχουμήξανε (22) ποῦ εἶνε χρειάζομενοι νὰ φυλᾶνε
τοῦ νοικοκυραίου ἀπὸ τοῦ κλέφταις καὶ κάθε λογῆς νυ-
χτερινούς ἀνθρώπους.

— Ὅλα καλὰ καὶ ἄγια, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ τὸ μνη-
λό μου ὄντας εἶδαμεν ἓνα καὶ ἐπηγαίνανε τέσσαροι τσ' ἄ-
μους τοὺς νὰ τότε θάψουνε, μ' ἐρωτοῦσεν ἀν ἦτανε ζωντα-
νός ἢ πεθαμμένος.

— Εἶχε συνοδιά νὰ τότε κλαῖνε αὐτὸς ὁ κακομοῖρης;

— Ψυχὴ! (23) μόνος ἓνας παπᾶς τὸν ἐδιάβαζε μουρμου-
ριστὰ καὶ τὸν ἐτρέχανε.

— Μὲ τὴν ἐρώτησί λοιπὸν φανερὰ σοῦ ἔλεγε πῶς ἐπῆ-
γαινεν ἄκλαυτος καὶ χωρὶς σήμαμα (24) στὸν ἄλλο κόσμος,
καὶ δὲν ἀποφάνηκεν ὁ θάνατός του, οὔτε ἔκανε ἐντύπωσι καὶ
πόνος σὰν πεθαμμένος, ἀλλὰ τοῦ λόγου σου δὲν ἐπῆρες εἶδοσι.

— Μὰ αὐτὸς πρέπει νᾶνε ὅξ' ἀπ' ἐδῶ στὴν πονηρία, ἀφοῦ
μιλεῖ τόσο βαθεῖα καὶ σκεπαστά.

Ἀκουσε τὸ ἀρχόντοπουλο μὲ πουλιότερη προσοχὴ καὶ
θαυμασμὸ τῆς τελευταίας ἐξήγησες τῆς χωριατοπούλας καὶ
μὴ βαστώντας πλὴν ἐξηγήθηκεν ὅταν ἐβγῆκεν εἰς τὸν πατέ-
ρα τῆς πῶς αὕτη θὰ πάρῃ γιὰ γυναῖκα.

Δυσκολιὰ δὲν εἶχεν ὁ γρηὸς νὰ παραδεχθῇ τὴν πρότασι,
ἀλλὰ ἐδυσκολευότουνε νὰ πιστέψῃ πῶς δὲν τὸν παιζογελαεῖ
ῥοπου μετὰ ἡμέραις εἶδαμε πεζοὺς καὶ καβαλλαραίους ποῦ
ἤλθανε νὰ παραλάβουνε τὴ νύφη καὶ τοῦ συμπεθέρους.

Χωρὶς τὰ χωρατὰ εἶχε καταπίεση τὸν πατέρα του ὁ νέος
ἐπιστρέφοντας, πῶς ἐκείνη, ποῦ ἔφαγεν οὐρανὸ καὶ γῆ νὰ τὴν
πιτύχῃ, εὐρέθηκε σ' ἓνα ἀσήμαντο χωριὸ, καὶ πῶς νὰ, ποῦ

(20) — Ἀγρολήπτης, καλλιεργητὴς ἔχων καὶ δικαίωμα κληρονομικὸν ἐπὶ
μεριδίου τοῦ ἀγροῦ ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπηται ἀνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ
ἐπὶ τῆς ἐκείνου νὰ ἀποβλήτῃ ἀπὸ τοῦ κυρίου. Πιθανὸν ἐκ τοῦ sempre =
ἀπομνημονεύω. (21) — Ἐκ τῆς. (22) Χουμῶ = ἐφορμῶ.
(23) — Ἐκ τῆς. (24) — Ἐκ τῆς. Ἀνευ κωδωνοκρουσίας.

δὲν τὸν ἐγέλασε ὄντας ἔλεγε πῶς θὰ στεφανωθῇ με τὴν ὑπομονή. Ἦρτ' ἡ ὥρα.

Ὅλοι οἱ καλλίτεροι τοῇ χώρας ἦτανε καλεσμένοι τοῦ γάμου, καὶ κόσμος ἀναισθηκατέβαινε νὰ παρατηρῇ καὶ θαυμάζῃ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο τῆς ντυμένης τώρα σιὰ μεταξωτὰ καὶ μετὰ χρυσαφικά της στολισμένης χωριατοπούλας.

Τὸ κάτω κάτω τοῦ παραμυθιοῦ εἶνε πῶς ἡ ἐξυπνάδα καὶ ἡ ἀνοικτὴ καὶ ἡ καλὴ καρδιὰ καὶ οὐλα τοῇ φύσει τὰ χρύσιμα-τα ἢ σὲ μεγάλο ἢ σὲ μικρὸ λάχουνε ξεχωρίζουνε καὶ γλήγο-ρα ἡ ἀργὰ τὸν ἀναδείχνουνε.

Ὁ ἀχάριστος.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Ὁ Βιτάλης εὐγενὴς Ἑνετὸς ἐξελθὼν ποτε εἰς ἄγρην ἐνέ-πεσεν εἰς τάφρον πεποιημένην πρὸς σύλληψιν τῶν ἀγρίων ζώων. Διήλθεν ἐντὸς ὁλόκληρον ἡμερονύκτιον καὶ σὰς ἀφίνω νὰ σκεφθῇτε πηλίκαι θὰ ἦσαν αἱ στενοχωρίαι αὐτοῦ. Ἡ τά-φρος ἦτο σκοτεινὴ· ὁ Βιτάλης ἠθέλησε νὰ διέλθῃ αὐτήν, ὅ-πως ἴδῃ μήπως εὕρῃ ρίζαν τινὰ, ἥς τῇ βοηθείᾳ νὰ αναρρι-χηθῇ καὶ νὰ ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς του· ἀλλ' ἤκουσε κραυγὰς τοσοῦτον συγκεχυμένας καὶ παραδόξους, τόσον βαρεῖς κνυ-ζημοῦς, τόσον πνιγροῦς συριγμοῦς, τόσον πενθίμους ὠ-ρυγμοῦς, ὥστε τρόμος κατέλαβεν αὐτόν, καὶ πτήσσαν εἰς τινα γωνίαν τῆς τάφρου ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ οἰοιοὶ πεπη-γὼς ἐκ τοῦ φόβου. Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ἤκουσέ τινα παραμείβοντα τὴν τάφρον· τότε αἶρων ὀρηνωδῶς τὴν φωνὴν βοήθειαν, ἀνέκραξε, βοήθειαν· ἐξάγαγέ με ἐντεῦθεν.

Ἦτο χωρικός Μασάκκιος ὀνόματι διερχόμενος τὸ δάσος, ὅστις ὡς ἤκουσεν ἐκείνην τὴν φωνὴν ἐξερχομένην τῆς τά-φρου, ἐφοβήθη κατ' ἀρχὰς· κατόπιν ἐνθαρρυνθεὶς ἐπλησίασε καὶ ἠρώτησε τί ἦτο ἐντὸς. — Εἰς ἀτυχῆς θηρευτῆς, ἐμπεσὼν ἐξ ἀπροσεξίας, καὶ διελθὼν ἤδη ἐντὸς ὁλόκληρον ἡμερονύ-κτιον· ἐξάγαγέ με ἐντεῦθεν δι' ἀγάπην Θεοῦ, ἐξάγαγέ με καὶ θὰ σὲ ἀνταμείψω καλῶς. — Ὅθι βάλω τὰ δυνατὰ μου ἀπε-κρίθη ὁ χωρικός· καὶ λαβὼν κλαδευτήριον ὅπερ ἔφερεν ἐν τῇ ζώνῃ καὶ κόψας δι' αὐτοῦ μακρὸν δένδρου στέλεχος, ἀρχοῦν-τως στερεὸν εἰς τὸ νὰ ὑποβαστάσῃ ἄνθρωπον· Κύριε κινηγε,

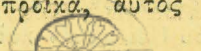
εἶπεν, ἀκουσε καλὰ τί θὰ σοῦ πῶ· θὰ καταβιάσω αὐτὸ τὸ κου-τσουρι μὲς τὸ λάκκο, θὰ τὸ στηρίξω στὴν ἄκρην καὶ θὰ τὸ βα-στῶ· ἔτσι θὰ εἰμφορέσῃς νὰ ἀναβῇς. — Ἐμπρός, ἀπεκρίθη ὁ Βιτάλης, αἰτησαί με ὅ τι θέλεις, καὶ θὰ σοὶ τὸ παράσχω. — Θεέ μου, δὲν ζητῶ τίποτε διὰ νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ μέσα· εἶμαι νὰ στεφανωθῶ, καὶ δόσε στὴν ἀρραβωνιστικὰ μου ὅ τι σὲ φωτίσῃ ὁ Θεός.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Μασάκκιος κατεβίβασε τὸ στέλεχος εἰς τὴν τάφρον· πάραυτα ἡσθάνθη αὐτὸ βαρὺ, καὶ συνάμα ἐξεπήδησε περιχαρὴς πίθηκος, ὅστις εἶχεν ἐμπέση ἐν τῇ τάφρῳ ὅπως ὁ Βιτάλης, καὶ εἶχε συντόνως ἐπιληφθῇ τοῦ στελέχους τοῦ Μασάκκιου. — Ὁ διάβολος μοῦ ὠμίλησε μέσ' ἀπ' τὸ λάκκο, εἶπεν ὁ Μασάκκιος φεύγων. — Ἐγκαταλείπεις με λοιπόν! ἀνέκραξεν ὁ Βιτάλης πενθίμῳ φωνῇς τόνῳ· πρὸς Θεοῦ ἡγα-πητέ μου φίλε, ἐξάγαγέ με σὲ ἐκλιπαρῶ· θὰ σὲ προικίσω, θὰ σὲ πλουτίσω· εἶμαι ὁ κύριος Βιτάλης, εἰς πλούσιος Ἑνετὸς· μὴ μὲ ἀφήσῃς νὰ ἀποθάνω τῆς πείνης ἐν τῇ φρικώδει ταύτῃ τάφρῳ! — Ὁ Μασάκκιος συνεκινήθη καὶ ἐπανελθὼν πρὸς τὴν τάφρον, ἔρριψεν αὐθις τὸ στέλεχος, ὅθεν ἐξήγαγε λέοντα, ὅστις ἀναπηδῶν ἐκ τῆς τάφρου ἐξαφῆκε χαρὰς ὠρυγμόν· — ὦ, ταύτην τὴν φορὰν χωρὶς ἄλλο εἶνε ὁ διάβολος, ἀνέκραξεν ὁ Μασάκκιος, καὶ ἔφυγε περίφοβος. Ἐν τούτοις μετ' ὀλίγα βήματα ἐστάθη ἀκούων τὰς σπαρακτικὰς κραυγὰς τοῦ Βι-τάλη. — Θεέ μου, Θεέ μου, ἀνεφώνει ἐκεῖνος, νὰ ἀποθάνω τῆς πείνης ἐν τῇ τάφρῳ. Οὐδεὶς λοιπόν θὰ ἔλθῃ πρὸς βοήθει-άν μου; ὅστις καὶ ἂν εἴσαι, σὲ ἱκετεύω, ἐπάνελθε, μὴ μὲ ἀ-φήσῃς νὰ ἀποθάνω, ἐνῶ δύνασαι νὰ μὲ σώσῃς· θὰ σοὶ ἐκχω-ρήσω μίαν οἰκίαν, ἓνα ἀγρὸν, βοῦς, χρυσόν, πᾶν ὅ τι θελή-σῃς, φθάνει μόνον νὰ μὲ σώσῃς· ναι, σώσόν με.

Ὁ Μασάκκιος ἐπανελθὼν, κατεβίβασε τὸ στέλεχος· ἀλλ' ἐξήγαγεν ὅφιν ὅστις ἐσύριζε γηθοσύνης ἐξερχόμενος τῆς τά-φρου· ὁ Μασάκκιος ἐγονυκλίνησεν ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ φόβου, καὶ μόλις συνήλθεν ἐκ τῶν ἀπεγνωσμένων κραυγῶν ὡς ἐξε-βαλλεν ὁ Βιτάλης φωνάζων:—«Οὐδεὶς, οὐδεὶς! θὰ ἀποθάνω » λοιπόν! ὦ Θεέ μου Θεέ μου!» καὶ ἔκλαιεν ἀναλύζων.—Καὶ μ' ὅλα ταῦτα εἶνε φωνὴ ἀνθρωπίνη, εἶπεν ὁ Μασάκκιος.—ὦ, ἀνέεισαι ἐπὶ ἐνταῦθα· εἶπεν ὁ Βιτάλης, ἐν ὀνόματι ἐκείνου ὅπερ ἔχεις προσέχειν, σῶσόν με, νὰ ἀποθάνω τοῦ λά-κκου ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, καὶ οὐχὶ ἐν τῇ φρικώδει ταύτῃ τά-φρῳ. Δὲν ἀντέχω πλέον· ἡ φωνὴ μου ἐξαγτλεῖται! σῶσόν με.

Θέλεις τὸ ἐν Ἑνετίᾳ παλάτιόν μου; τὰ ἀγαυὰ μου, τὰς τιμὰς μου; σοὶ τὰ δίδω, καὶ μᾶλλον ἅς ἀπέθνησκον ἐνταῦθα, ἢ νὰ ἀθετήσω τὸν λόγον μου. Τὴν ζωὴν, τὴν ζωὴν μόνην· σῶσόν μοι τὴν ζωὴν. — Ὁ Μασάκκιος μὴ δυνήθεις νὰ κωφεύσῃ εἰς τοιαύτας δεήσεις ἀναμεμιγμέναις μετὰ τοσούτων ὑποσχέσεων, ἔρριψε καὶ πάλιν τὸ στέλεχος — τὸ βαστᾷς τέλος πάντων; εἶπε. — Ναί, ἀπεκρίνατο ὁ Βιτάλης. Καὶ τότε ἐξήγαγε τὸν ἄνθρωπον. Ἐξελθὼν τῆς τάφρου ὁ Βιτάλης πεπονημένος ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐλιποθύμησεν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Μασακκίου.

Ὁ Μασάκκιος ὑποστηρίζων ἐβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ συνέλθῃ· κατόπιν προσφέρων εἰς αὐτὸν τὸν βραχίονα. « Ἄς δοκιμάσωμεν, εἶπε, νὰ ἐξέλθωμεν τούτου τοῦ δάσους. » — Ὁ Βιτάλης μετὰ δυσκολίας ἐβάδιζεν ἅτε καὶ ὑπὸ τῆς πείνης ἐξησθενημένος. — Φάγε ὡς τόσον αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ φωμί, εἶπεν ὁ Μασάκκιος, προσφέρων αὐτῷ τεμάχιον κριθίνου ἄρτου ὅπερ εἶχεν ἐν τῷ δισακκίῳ.

Εὐεργέτα μου, σῶτερ μου, οὐρανόπεμπε ἄγγελέ μου, εἰπεν ὁ Βιτάλης εἰς τὸν Μασάκκιον, πῶς θὰ ἡδυνάμην ποτὲ νὰ σὲ ἀνταμείψω; — Μοῦ ἔταξες προῖκα γιὰ τὴν ἀρραβωνιστικὴν μου, καὶ τὸ παλάτι σου στὴν Βενετία γιὰ λόγου μου, — Ὁ Βιτάλης ἤρχιζε νὰ ἀναλαμβάνῃ δυνάμεις. — Ναί, βέβαια, θὰ προικίσω τὴν μνηστὴν σου, ἀγαπητέ μου Μασάκκιε, καὶ θὰ τὴν προικίσω πλουσιοπαρόχως. Θέλω νὰ γείνης ὁ πλουσιώτερος χωρικός τοῦ χωρίου σου· ποῦ κατοικεῖς; — Εἰς τὴν Κασαλέτταν, μὲς τὸ δάσος, ἀλλὰ μετὰ χαρᾶς θὰ ἀφήσω τὸ χωρίό μου, νὰ ὑπάγω νὰ κατοικήσω ἐν Βενετίᾳ, μέσα εἰς τὸ παλάτι ὅπου μοῦ ἔταξες. — Ἰδοὺ ἐξήλθομεν τοῦ δάσους καὶ ἀναγνωρίζω τὴν ὁδὸν· εὐχαριστῶ σοι Μασάκκιε. — Πότε νὰ ἔλθω νὰ σοὺ ζητήσω τὴν προῖκα καὶ τὸ παλάτι; — ὅπου-

ταν ἀγαπᾷς. Καὶ ἀποχωρισθέντων ὁ μὲν Βιτάλης ὑπέστρεψεν εἰς Ἑνετίαν, ὁ δὲ Μασάκκιος εἰς Κασαλέτταν, ἔνθα διηγῆθη τὸ σύμβαμα εἰς τὴν μνηστὴν λέγων εἰς αὐτὴν ὅτι αὕτη μὲν ἔμελλε νὰ λάβῃ λαμπρὰν προῖκα, αὐτὸς δὲ μεγαλοπρεπῶς ἐν Ἑνετίᾳ παλάτιον.

Τὴν ἐπαύριον ὁρθροῦ βαθεὺς ἀνεγύρησε δι' Ἑνετίαν, ἐρωτῶν ἔμαθε τὸ παλάτιον τοῦ κυρίου Βιτάλη, καὶ εἰσελθὼν εἶπεν ὅτι ἤρχετο νὰ ζητήσῃ τὴν προῖκα ἣν εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς αὐτὸν ὁ κύριος Βιτάλης, καὶ ὅτι κατόπιν θὰ ἐπανήρχετο μετὰ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ ἐντὸς λαμπροῦ ὀχήματος ὅπως ἐ-

γκατάσταθῇ εἰς τὸ παλάτιον ὅπερ ὡσαύτως ὁ κύριος Βιτάλης εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ δώσῃ εἰς αὐτόν.

Ὁ Μασάκκιος ἐθεωρήθη παράφρων, καὶ ἀνήγγειλαν εἰς τὸν Βιτάλην ὅτι εἷς χωρικός ἐζήτηι προῖκα καὶ εἶπεν ὅτι τὸ μέγαρον ἀνῆκεν εἰς αὐτόν. — Ἄς ἐκδιωχθῇ, εἶπεν ὁ Βιτάλης, οὐδαμῶς γινώσκω αὐτόν. — Οἱ θεράποντες ἐξεδίωξαν τὸν Μασάκκιον, ὅστις ἀπελπίς ὑποστρέψας εἰς τὴν ἐαυτοῦ καλύβην εἰσῆλθε χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἀντάμωσιν τῆς μνηστῆς. Εἰς γωνίαν τινὰ τῆς ἐστίας παρεκάθητο ὁ πίθηκος, εἰς ἄλλην ὁ λέων, καὶ πρὸ αὐτῶν κατὰ γῆς σπειροειδῶς περιστραμμένος ὁ ὄφις, τοῦτέστιν οἱ τρεῖς ἐκ τοῦ δρυμοῦ ξένοι τοῦ Ὁ Μασάκκιος ἐδειλίασε διαλογιζόμενος ὡς ἐξῆς: ὁ ἄνθρωπος μὲ διώχνει, τὸ λιοντάρι θὰ μὲ καταξέσχισῃ, ἢ τὸ φίδι θὰ μὲ δαγκάσῃ καὶ ἡ μαῖμού θὰ ξεκαρδίζεται στὰ γέλοια. Κάνε καλὸ στοὺς ἀνθρώπους! ἄλλ' ὁ πίθηκος ἐποίησε φίλιον μορφασμόν, ὁ λέων ἔσεισεν ἡρέμα τὴν οὐρὰν, καὶ προσῆλθε νὰ λείξῃ αὐτῷ τὴν χεῖρα ὡς ὁ κύων ὅτε θέλει νὰ θωπεύσῃ τὸν κύριόν του, ὁ δὲ ὄφις ἀνελίξατο τὰς σπειράς τοῦ σώματος, ἐρπύζων ἐν τῷ δωματίῳ ἐν ἥθει παιδρῶ καὶ εὐγνώμωνι, ὥστε νὰ ἐνθαρρυνθῇ ἐκ τούτων ὁ Μασάκκιος. — Τὰ πτωχὰ μου ζῶα, εἶπεν, ἀξίζουσιν περισσότερον παρὰ ὁ κύριος Βιτάλης· ὁ ἀχάριστος μὲ διώχνει σὰν ζήτουλα. Μὲ πόση μου εὐχαρίστησι θὰ τὸν ἔρριχνα πάλι πίσω μὲς τὸ λάκκο. Καὶ ἡ ὁρραβωνιστικὴ μου πῶς θὰ περάσῃ. Ἄμ' ἐγὼ ὅπου ἐπίστευσα πῶς θὰ ἐορτάσω λαμπρὸ γάμο; Μηδὲ ἓνα κουτσούρι στή στίβα μου· μηδὲ λίτρα κρέας γιὰ τὸ τραπέζι· μηδὲ ὄβολο στήν τσέπη νὰ ἀγοράσῃ κἀνέναν· μηδὲ ὄβολο νὰ πάρω μία καλὴ καρφίτσα στή γυναῖκα μου.

Ἐνῶ οὕτω ἐκλαιεν ὁ Μασάκκιος, ὁ πίθηκος ἐκνυζᾶτο, ὁ λέων ἔσειε τὴν οὐρὰν, ὁ ὄφις περιελίσσετο καὶ ἀνελίσσετο· κατόπιν ὁ πίθηκος πλησιάσας αὐτόν ὡς διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἤγαγεν εἰς τὴν ξυλαποθήκην ἔνθα ἐπέδειξεν αὐτῷ δαφιλὲς ἐφόδιον ξύλων, ἀπαλλήλως καὶ ἐν τάξει τετοποθετημένων, ἐπαρκούντων δι' ὅλον τὸ ἔτος, ὅπερ αὐτὸς οὗτος ὁ πίθηκος εἶχε συλλέξῃ ἐκ τοῦ δάσους καὶ μετακομίσει παρὰ τὴν καλύβην τοῦ Μασακκίου, ὅστις τότε ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀγαθὸν πίθηκον· ὁ λέων μετὰ ταῦτα πρᾶεως ὠρυόμενος ἤγαγεν αὐτόν εἰς τὴν οὐρὰν καὶ ἐνταῦθα ἐπαύριον ἔνθα παρετήρησε μεγάλην προμήθειαν ὀρεῶν καὶ ἐνδοκίμων, καὶ ὅτις δορκάδας, πληθὺν λαγωῶν καὶ κογιλάων καὶ εὐδαρκον κάπρον, τὰ πάντα ἐπιδεξίως ἐ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ

ΟΙΚΟΥ ΕΝ Τῇ ΕΥΡΩΠῃ

ΜΟΝΤΕΡΩ ΔΕΛΟΥΡΟΥ

σχεπασμένα διὰ κλάδων δένδρων, ὅπως διατηρῶνται πρόσφα-
τα, ἅπερ ὁ λέων εἶχε θηρεύσει ὑπὲρ τοῦ εὐεργέτου· ὁ Μασάκ-
κιος κατέφησε τῇ χειρὶ τὴν χαίτην τοῦ λέοντος, καὶ στρα-
φεὶς πρὸς τὸν ὄφιν « σὺ εἶπε τίποτε δὲν μοῦ ἔρρες; εἶσαι
» Βιτάλης, ἢ καλὸν καὶ τίμιον ζῶον σὰν αὐτὴ τῇ μαίμου καὶ
» τὸ λεοντάρι; » — ὁ ὄφις εἰσῆρπυσε πάραυτα ὑπὸ σωρὸν
ξηρῶν φύλλων, καὶ ἀναφάνει μετ' ὀλίγον ἀνωρθώθη κατὰ
τὸ ἥμισυ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν ἰδίων σπειρῶν, ἐπιδεικνύων
εἰς τὸν ἐκπεπληγμένον Μασάκκιον στυλπνότατον ἀδάμαντα
ὃν ἐκράτει εἰς τὸ χάσμα τῶν ὀξυτάτων αὐτοῦ ὀδόντων, διότι
οἱ δράκοντες καὶ οἱ ὄφεις, ὡς γνωστὸν, διακρίνουσι τοὺς κε-
κρυμμένους θησαυροὺς. — Διαμάντι, ἀνέκραξεν ὁ Μασάκκιος,
καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν φολίδων τοῦ ὄφεως ὅπως κα-
φήσῃ αὐτόν, καὶ λάβῃ συνάμα τὸν ἀδάμαντα.

Ὁ Μασάκκιος ἔχων ξύλα καὶ ἄγαν ἡδύνατο νὰ ἐορτάσῃ
ἐπισήμους γάμους· χρήματα μόνον ἔλειπον εἰς αὐτόν, καὶ
ταῦτα δ' ἡδύνατο νὰ ἀποκτήσῃ ἐκ τοῦ ἀδάμαντος. Ἀναχω-
ρήσας λοιπὸν ἀμέσως ἔφθασεν εἰς Ἑνετίαν, ἐνθα ἀνευρὼν
κειμηλιοπώλου τινὸς κατάστημα εἶπεν ὅτι ἤρχετο νὰ πωλήσῃ
εἰς αὐτόν ἕνα ἀδάμαντα· ὁ κειμηλιοπώλης ἐξετάσας τὸν ἀδά-
μαντα καὶ εὐρὼν αὐτόν ἀρίστης ποιότητος καὶ στυλβηδόνος,
πόσον θέλεις; ἠρώτησε. — Διακόσια τάλαρα, εἶπεν ὁ Μα-
σάκκιος ὑποτιθεὶς ὅτι ἀπαιτεῖ πολλὰ, ἐνθ' ὅλως ἀπῆτει τὸ
δέκατον τῆς ἀξίας τοῦ λίθου. Ὁθεν ὁ κειμηλιοπώλης παρα-
τηρῶν τὸν Μασάκκιον εἶπεν εἰς αὐτόν: ἐκ ταύτης τῆς τιμῆς
συμπεραίνω ὅτι εἶσαι κλέπτης, καὶ σὲ κρατῶ. — Ἄν ἀξίξῃ ὀλι-
γώτερον, δός μου ὀλιγώτερον κύριε ἔμποτε, ἐφώνει ὁ Μασάκ-
κιος· δὲν εἶμαι καθόλου κλέφτης, ἀλλὰ τίμιος ἄνθρωπος· φῖ-
δὲ μοῦ ἐχάρισεν αὐτὸ τὸ διαμάντι. — Ἐπελθοῦσα ἡ ἀστυνομία
ἤγαγεν αὐτόν ἐνώπιον τοῦ ἀρχοντος, πρὸς ὃν διηγήθη τὴν
ἱστορίαν του, ἣτις ἐφάνη αὐτῷ παραμύθιον· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ
κύριος Βιτάλης παρενεβάλλετο εἰς τὸ διήγημα τοῦ χωρικοῦ,
ὁ ἀρχὼν παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς τακτικούς ἀνακρι-
τάς, ὧν ἐνώπιον ἐνεφανίσθη ὁ Μασάκκιος. — Διηγήθητι ἡ-
μῖν τὴν ἱστορίαν σου εἶπεν εἰς τῶν ἀνακριτῶν καὶ μὴ ψευσθῆς·
ἄλλως θὰ σὲ ρίψωμεν εἰς τὰ τεύχη.

Ἀφοῦ ὁ Μασάκκιος διηγήθη τὴν ἱστορίαν του, οὕτω ἔσω-
σας τὸν κύριον Βιτάλην; ἐπηρώτησαν. — Μάλιστα κύριοι. —
Καὶ ὑποσχέθη σοι προῖκα διὰ τὴν μνηστὴν, καὶ τὸ ἐν Ἑνετίᾳ
παλάτιόν του διὰ σέ; — Ναὶ κύριοι. — Καὶ σὲ ἐξεδίωξεν

ὡς ἐπαίτην; — Τοῦτο περισσότερο ἀπὸ μάλιστα, κύριοι,
σὰν ζήτουλα, ἐμένα ποῦ μοῦ ἔκανε προτῆτερα τόσαις γλει-
φισαῖς ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὸ λάκκο ὅπου ἦτονε μὲ τῇ μαί-
μου, μὲ τὸ φίδι, καὶ μὲ τὸ λεοντάρι. — Ἐκάλεσαν συνεπεία
τοιούτων παραστάσεων τὸν κύριον Βιτάλην, ὅστις παρελθὼν
καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἂν γινώσκῃ τὸν ἄνθρωπον,
ἠρνήθη καὶ τοῦτο. — Ἀξιῶ, ἐπανελάβεν ὁ ἀνακριτὴς ὅτι σοὶ
ἔσωσε τὴν ζωὴν. — Δὲν τὸν γνωρίζω ἀπῆντησε δυνάτωτερον
ὁ Βιτάλης.

Συσχεπτόμενοι κατόπιν οἱ ἀνακριταὶ ἔλεγον περὶ τοῦ Μα-
σάκκιου, ὅτι θὰ εἶνε προφανῶς παράφρων καὶ ἀπατεῶν· πρέ-
πει νὰ τὸν φυλακίσωμεν· ὁ χρόνος θὰ διαφωτίσῃ τὴν ὑπόθε-
σιν. — Κύριε Βιτάλη δύνασθε νὰ ἀπέλθῃτε μεθ' ὃ καλέσαν-
τες διὰ σημείου κλητῆρα: ρίψατε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἄλυ-
σίδετον εἰς τὴν εἰρκτὴν, ἐπεφώνησαν.

Ὁ Μασάκκιος προσπερὼν γονυκλινῆς ἐν μέσῳ τῆς αἰθού-
σης, κύριοι, κύριοι, ἔκραξε, μπορεῖ τὸ διαμάντι νὰ εἶνε κλε-
ψίμιο, δὲν κατέχω· τὸ φίδι μοῦ τὸ ἔδωκε τὸ φίδι μπορεῖ νὰ
ἐγέλασε κ' ἐμένα, ὡς καθὼς ἐγέλασε καὶ τὴν κοινὴν μάννα
μας τὴν Εὐὰ· μπορεῖ ἡ μαίμου τὸ λεοντάρι, τὸ φίδι, ὅλα αὐ-
τὰ νὰ ἦτανε διαβολικὸ πείραγμα· ἀλλ' ἐγλύτρωσα αὐτόνε τὸν
κύριο, μάρτυράς μου ὁ Θεός. Δὲν εἶνε πλὴρ κίτρινος, δὲν εἶνε
πλὴρ σήμερο ἀχαμνός καὶ ἀποσταμένος ὡς ὅταν ἐβ-γῆκεν ἀ-
πὸ τὸ λάκκο, καὶ τοῦ ἔδωκα ἀπὸ τὸ ψωμί μου· ἀλλὰ τότε
διακρίνω. Εἶνε ἡ ἴδια φωνὴ ποῦ μοῦ ἐφώναζε τότε νὰ τοῦ
γλυτρώσω τὴν ζωὴν, μὲ ὅποια λέγει σήμερα πῶς δὲν μὲ γνω-
ρίζει. Κύριε Βιτάλη, δὲν σὲ ζητῶ μήτε τὸ προικὸν τῆς ἀρα-
βωνιστικῆς μου, μήτε τὸ μαρμαρένιο παλάτι σου· ἀλλὰ πές
τοῦλάχιστον ἕνα λόγόν γιὰ μένα μὴ μὲ ἀφῆσῃς νὰ μὲ βάλουν
στὰ σίδερα· μὴ μὲ παραιτήσῃς· δὲν σὲ ἐπαραίτησα ἐγὼ μέσα
στὸ λάκκο. —

Κύριοι, εἶπεν ὁ Βιτάλης, ὑποκλινῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστη-
ρίου, δὲν ἔχω ἢ νὰ ἐπαναλάβω ὃ τι ἤδη εἶπον· οὐκ οἶδα τὸν
ἄνθρωπον. Πλάττει κατ' ἐμοῦ ἱστορίαν παράδοξον· ἔχει νὰ
ἐπιδείξῃ ἕνα μόνον μάρτυρα, ἕν μόνον τεκμήριον; — Τὴν αὐ-
τὴν στιγμὴν φρίκη καὶ ἐκπληξίς κατέλαβε τοὺς φρουροὺς,
καὶ ὁ λέων ὠρυόμενος, ὁ πίθηκος κνυζώμενος καὶ ὁ ὄφις συ-
σχεπόμενος τὴν αἶθουσαν· ὁ πίθηκος ἐπέβαινε τῆς
ἀράχνης καὶ τῆς ἀσπίδος· ὁ ὄφις περιπεπλεγμένον εἰς τοὺς
μόρφοις τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ τάφρῳ ζωῶν, ἀνέκραξεν ὁ Βιτά-

λης τεθορυβημένους. — Κύριε Βιτάλη, ἐπανελάβεν ὁ πρόεδρος τῶν ἀνακριτῶν, ἀφοῦ διεσκέδασθη ὀλίγον ὁ θόρυβος, ὃν προῆξένησεν αὐτῇ ἡ ἐμφάνισις, ἡρώτας ποῦ εἶνε οἱ μάρτυρες τοῦ Μασάκκιου, βλέπεις ὅτι ὁ Θεὸς ἐξαπέστειλεν αὐτοὺς ἐν καταλλήλῳ στιγμή ὑπὸ τὰ δρύφρακτα τοῦ ἡμετέρου δικαστηρίου. Ἀφοῦ λοιπὸν αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐμαρτύρησε κατὰ σοῦ, ὅα ἡμεθεὶς ἐνοχοὶ ἐνώπιον αὐτοῦ ἂν μὴ ἐτιμωροῦμεν τὴν ἀχαριστίαν σου. Τὸ παλάτιόν σου, τὰ ἀγαθὰ σου κηρύττονται ἀπὸ τοῦδε δεδημευμένα, ὅα διάγης τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἡμερῶν σου ἐν στενῇ εἰρηκτῇ ἀπελθε. Εἰς σέ δὲ ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μασάκκιον ἐπιψῶντά καθ' ἅπαν τοῦτο τὸ δι᾿ ἄσπρημα τὸν προσφιλεῖ ἰεὸντα τὸν πίθηκον καὶ τὸν ὄφιν, ἐπειδὴ εἰς Ἐνετὸς εἶχεν ὑποσχεθῆ μαρμάρινον μέγαρον καὶ προῖκα διὰ τὴν μνηστὴν σου, ἡ Ἐνετικὴ δημοκρατία ὅα ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσιν τὸ μέγαρον καὶ ἡ περιουσία τοῦ Βιτάλη ἀνήκουσιν εἰς ἐσέ· καὶ σὺ, ἀπετάθη πρὸς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου, σὺνταξὸν ἔκθεσιν ὅλης ταύτης τῆς ἱστορίας καὶ κοινοποίησον εἰς τὸν Ἐνετικὸν λαόν, ὅπως οὗτος μάθῃ ὅτι αἱ κρίσεις τοῦ ὑψηλοῦ ἀνακριτικοῦ δικαστηρίου εἶνε οὐχ ἥττον δίκαιαι ἢ αὐστηραί.

Ὁ Μασάκκιος μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἐξῆσε πολλὰ ἔτη ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Βιτάλη μετὰ τοῦ πίθηκου τοῦ λέοντος καὶ τοῦ ὄφεως, οὓς ἐξεικόνισεν ἐπὶ τινος τοίχου τοῦ μεγάρου εἰσερχομένους εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ δικαστηρίου, τὸν λέοντα φέροντα τὸν πίθηκον, καὶ τὸν πίθηκον κρατοῦντα τὸν ὄφιν· ὁ πίναξ οὗτος διακρίνεται καὶ σήμερον ἐν τῷ ἐν Ἐνετίᾳ μεγάρῳ ὅπερ ἐπονομάζεται ἅγιος Κάρολος.

Αἱ δύο ἀδελφαί.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ.)

Ἐπὶ τῆς ὁμαλῆς καὶ εὐβάτου κλιτύος τῶν ὑψηλῶν Ἀλπεων, ὀλίγω μακρὰν τῆς θαλάσσης ὑψύται μεμονωμένους ἐν μέσῳ ἐλαιῶνος οἰκίσκος, ὃν ὁ εὐρεθὴς ὁδοιπὸρος ὑπολαμβάνει καταφύγιον τοῦ ἐρημίτου. Οὐχί, ἐκεῖ κατοικοῦσι δύο αὐθα κοράσια γεννηθέντα τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ἀπρωφανισμέναι πατὴρ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ βίου εἶχον μεγαλῶσιν ὑπὸ τὴν εὐστοργον ἐπιβλέψιν τῆς μητρός. Οὐδεμιᾶς μετασχάντα

ἐγκυκλίου παιδείας, μόνον θησαυρὸν γνώσεων εἶχον ὀλίγα παραγγέλματα ἀπερ ὑπηγόρευεν εἰς ταύτας τὰς κόρας ὁ σεβάσμιος ἐφημέριος τῆς πλησιοχώρου κώμης. Ἐφαλλον ἐν γλυκεῖᾳ ἀρμονίᾳ τοὺς ψαλμοὺς τοῦ προφήτου, ἀνεγίνωσκον ἐν ἀγίᾳ συννοίᾳ τὸν βίον τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ, τὰ εὐαγγέλια, τὰς πράξεις καὶ ἐπιστολάς τῶν ἀποστόλων καὶ τι βιβλίον ἐπιγραφόμενον «περὶ μιμήσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ.» Ἐκ τῶν ἁγίων γραφῶν ἠρύοντο πᾶσαν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, καὶ ὅτε συνέβη εἰς ταύτας νὰ ἀποθάνῃ ἡ μήτηρ αὐτῶν, ἡ ὀλίφις τῶν δυστυχῶν ὑπῆρξε τόσον βαθεῖα, ὥστε οὐδὲν δάκρυ ἠδυνήθη νὰ στάξῃ ἐπὶ τῶν παρθενικῶν παρειῶν των, ἀλλὰ καθήμεναι παρὰ τοὺς πόδας τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς προσπυχήθησαν ὁμοῦ μακρὸν χρόνον καὶ μέχρι θανάτου ὥρυσαν νὰ συμβιώσωσιν ἐν ἀχωρίστῳ συμπνοίᾳ. Ὁ ἅγιος ἐφημέριος ἐπήκουσε ταύτης τῆς εὐχῆς, ἠλόγησε τὰς ἀτυχεῖς, καὶ ἐπεκαλέσθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ὀρφανῶν τὴν προστασίαν τοῦ οἰκίου πατρὸς.

Ἦτο μεσονύκτιον, ὁ οὐρανὸς ἀστερόεις· ἡ θάλασσα γαλήνια· αἱ πλοῖα ἄνῃγετο ἐκ τῆς ὄχθης, ὁκτῶ κῶπαι διέσχίζον τὴν ἀκίνητον ἐπιφάνειαν, καὶ ἐν βραχεὶ προσῆγγιζον νησιδίων πεφυτευμένων ὑπὸ κυπαρίσσων. Τέσσαρες ἀνθρωποὶ πένθιμον φέροντες φορτίον ἐπὶ τῶν ὤμων, εἰς ἱερεὺς ἐν μελαίνῃ στολῇ καὶ δύο μελάμπεπλοι νεάνιδες ἀποβιβάζονται εἰς τὴν ξηράν. Ἐντὸς λάκκου οὐχὶ πόρρω τῆς ἀκτῆς ἐναπετέθη τὸ φέρετρον, ὀλίγον δὲ χῶμα καλύπτει καὶ κρύπτει αὐτὸ· κατόπιν ἀνεγείρεται σταυρὸς φρουρὸς μιᾶς νεκρᾶς ὑπάρξεως, ἧς τὸ κάλλιστον μέρος διατελεῖ ἀθάνατον. Ὁ ἱερεὺς ἔλαβε τὰς δεξιὰς τῶν δύο ἀδελφῶν καὶ· ὁμόσατε — εἶπεν αὐταῖς — ὅτι ἀχώριστοι ὅα διέλθητε τὴν τοῦ βίου ὁδόν, καὶ ἡ μία μετὰ τῆς ἄλλης ὅα φυλάξῃ το ἱερὸν πῦρ τῆς ἀρετῆς. Καὶ ταύτην τὴν ἐπίσημον εὐχὴν ἐπανελάβον αἱ θυγατέρες ἐπὶ τοῦ μητρικοῦ τάφου.

Ἐν τῷ ἅμα τὰ ὕδατα ἐταράχθησαν, ἔγεινεν ἑκλειψὶς σελήνης, ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ νεφελῶν· δύο μόναι ἀστέρες ἐν ἐκείνῳ τῷ μέρει τοῦ ὀρίζοντος ὅπου τοὺς ἀναζητεῖ ὁ ἐρευνητικὸς οὐρανὸς τοῦ ναύτου κατέπεμπον λάμπην ἐπὶ τῆς χερσὶν, τὴν ἐκατάκειμένων θυγατέρων. — Ἡ νεφέλη αἱ μὴ εἶς καλύψῃ ὡ εὐνοῖαι σφαῖραι, εἴθε αἱ ἀκτῖνες ὤμων

νά διαλύσῃ τὴν ζοφερὰν νεφέλην τὴν φράσσουσιν τὸν οὐράνιον θόλον.

Ἐν τῇ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ αἱ δύο ἀδελφαὶ διήγον εὐθυμαὶ τὰς ἡμέρας, ἀρκούμεναι εἰς τὸ γάλα μιᾶς αἰγῆς, εἰς τοὺς καρπούς, καὶ τὰ λαχανικὰ τοῦ κήπου, ἀπειροὶ τῶν πολυταράχων εὐθυμιῶν τοῦ κόσμου, καὶ ἀπαράτρηται ὑπὸ τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ ποῖον ἄνθος τῆς γῆς δὲν πλησιάζει καὶ δὲν θίγει τὸ ἀηδὲς ἔρπετόν, καὶ δὲν τὸ μαραίνει διὰ τῆς δηλητηριώδους αὐτοῦ πνοῆς; Ποῖον μικρὸν πτηνὸν ὑπάρχει ὅπερ νὰ μὴ ἐπισύρῃ καθ' ἑαυτοῦ τὸ καταχθόνιον καὶ διαπεραστικὸν ὄμμα τοῦ ἱέρακος;

Εὐδίαν τινὰ αἱ δύο σύμβιοι ἀνέβησαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους. — Ἰδὲ, Μαρία, ἀνεφώνησεν ἡ Αἰμιλία, ἰδὲ ἐκεῖ ἕνα σωρὸν οἰκιῶν ἐπεθύμουν νὰ ἶδω ποτὲ ἐκεῖνον τὸν τόπον ὅστις καλεῖται πόλις. — Οἷα μωρὰ ἐπιθυμία, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, οὐδέποτε θὰ ἐπόθουν ἐγὼ νὰ ἀφήσω τὴν αἰγὰ μας, τὸν κύνα μας, ταύτας τὰς πεδιάδας καὶ τὰς κοιλάδας. — Ἡ πρώτη δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν εἰς ταῦτα.

Ἄλλην τινὰ ἡμέραν κατέβησαν μετὰ τοῦ πιστοῦ κυνὸς εἰς τὴν ἀκτὴν.

— Ἰδοὺ μία λέμβος, εἶπεν ἡ Μαρία, μετὰ κεχρωσμένων ἱστίων καὶ κεχρυσωμένης πρύμνης ὥς καταλάβωμεν ὀπίσω τὸ ὄρος, Αἰμιλία μου, διότι βλέπω ὅτι πλησιάζει πρὸς ἡμᾶς.

— Ἐγὼ θέλω νὰ μείνω ἐδῶ νὰ ἶδω ἐκεῖνον τὸν νέον τὸν φοροῦντα ὠραῖα πτερὰ ἐπὶ τοῦ πύλου, καὶ ὅστις ἤδη μᾶς χαιρετίζει μετ' ἡχηρᾶς κραυγῆς.

Ὅχι ἀδελφὴ μου, ἐγὼ φοβοῦμαι — ὑπέλαβεν ἡ Μαρία.

Ἡ ἀνόητος — εἶπεν ἡ Αἰμιλία, καὶ μετὰ τῆς Μαρίας ἐκρύβη ὀπισθεν θάμνου.

Αἰφνης παρουσιάζεται ἐμπρόσθεν αὐτῶν κομψὸς τις νέος μετὰ λαμπρᾶς στολῆς. Αἱ πεφοβισμέναι ἐκβάλλουσι κραυγὴν, καὶ ὁ πιστὸς κύων ἐκρήγνυται εἰς τρομερὰς ὑλακὰς.

— Εὐγενεῖς θυγατέρες τοῦ ὄρους — εἶπεν ὁ νέος — γενναῖος φύλαξ ὑπερασπίζει ὑμᾶς καὶ μὲ ἐμποδίζει νὰ προχωρήσω ἐν βῆμα. Ἰῖθε ὁ ὀχληρὸς γὰρ ἐγίνετο βορὰ τῶν λύκων! καὶ ταῦτα εἰπὼν ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οὐλαμόν του.

Ἡ Μαρία ἐξέχεε δάκρυα ποταμὸν ὡς διὰ βαρεῖαν συμφορὰν· ἡ Αἰμιλία ἔμεινε σύννους χωρὶς γὰρ παρατήρησιν τὴν ἀδελφὴν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ ἀγαθὴ Μαρία εἶπεν εἰς τὴν οὐνοί.

κον αὐτῆς: Αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες κατέκυσαν τὰ ἄνθη σου· δύο πρωταὶ παρηλθον ἀφ' ὅτου ἀρνεῖσαι νὰ χύσῃς εἰς αὐτὰ ὀλίγον ὕδωρ, καὶ τώρα ἐμαράνθησαν πλέον· σπουδαῖόν τι συμβαίνει ἐν σοὶ ἐλησμονήσας ἀκόμη νὰ δρέψῃς κεράσια διὰ τὸν ἐφημέριόν μας, ὅστις ὁ ἀτυχὴς ἀσθενεῖ· ἀλλ' εἰπέ τί σὲ στενοχωρεῖ; μὲ βλέπεις τόσοῦτον παρωργισμένη! ἠδίκησά σε εἰς τι; ταύτην τὴν νύκτα ἐφάνη μοι ὅτι ἀκούω ἀσυνήθην τινὰ φόβον εἰς τὴν θύραν, καὶ τὰς ὑλακὰς τοῦ πιστοῦ μας. Παναγία μου, ἐξεφώνησα, τί τρέχει ἀδελφὴ; Τίποτε, ἀπεκρίθη, « τίποτε ἴσως ἀλώπηξ τις εἰσέδυσεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ὁ » πιστὸς μας ἔτρεψεν αὐτὴν εἰς φυγὴν· κοιμῶ, κοιμῶ ἡσυχος. » Ἐκοιμήθην, ἀλλ' ὅποια ἐνύπνια, ὅποια φαντάσματα!

Ἦλθεν ἡ ἑσπέρα. Αἱ ἀδελφαὶ ἐκάθηντο παρὰ τὴν τράπεζαν, καὶ εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς λυχνίας ἐχούσης θρυαλλίδας ἀνεγίνωσκον συναξάρια τῶν ἁγίων. Αἰφνης ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία: « δὲν ὑπάρχει πλέον ἔλαιον εἰς τὴν λυχνίαν, αὐταὶ » αἱ θρυαλλίδες εἶνε ἡμισοθεσμέναι » — καὶ ἐκλείσε τὸ βιβλίον.

— Αὐταὶ αἱ θρυαλλίδες — ἀπεκρίθη ἡ Μαρία — ἐξεικονίζουσι δύο καρδίας ὥς θερμαίνει εὐχὴ καθαρὸν αἶσθημα· διὰ πυρον ἐν πρώτοις, ταχέως φθίνει καὶ θνήσκει· δὲν ἔχει ὅμως οὕτω ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡμετέραν ἀγάπην, ὦ Αἰμιλία· ἂν ἐν τῇ μιᾷ ὀλιγοστεύῃ, σπεύδει ἡ ἐτέρα νὰ υποθάλῃ καὶ ἀνάψῃ πάλιν αὐτὴν· καὶ διὰ τοῦτο ὠμόσαμεν ἀχώριστον βίον. Ἀχῶρισον! ὑπεφιθύρυσεν ἡ Αἰμιλία κεκλιμένην ἔχουσα κεφαλὴν.

— Αὐπεῖσαι διὰ τὴν εὐχὴν — ἐπανέλαβεν ἡ Μαρία — μήπως διανοεῖσαι νὰ διαρρήξῃς τὸν συνάπτοντα ἡμᾶς δεσμόν; θέλεις νὰ μὲ ἐγκαταλίπῃς; δὲν δύνασαι. Ὅποιδ' ἴσως γῆς διευθυνθῇς θὰ σὲ παρακολουθῶ ὥς ἡ σκιά τὸ σῶμα. Εὐκρινῶς ἀναγινώσκω τὰ ἐν τῇ τεταραγμένῃ σου ψυχῇ συμβαίνοντα. Μετὰ τὴν κατηραμένην ἡμέραν ἀφ' ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νεανίου μὲ τὸ πτερόν προσήλωθησαν ἐπὶ σοῦ ἔγεινες ἀλλήλ' ἀντ' ἀλλήλης. Ἀτυχὴς! δὲν ἠθέλησας νὰ ἐξομολογήθῃς εἰς ἐμὲ τὴν ἀδελφὴν σου, εἰς τὸν ἅγιον πατέρα τὸν διδάσκαλον ἡμῶν τοὺς ὁλεθρίους στοχασμοὺς τοὺς διαφθείραντας τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν σου· ἔθρεψας αὐτοὺς ἐν τῇ σιγῇ, καὶ ἐν τῇ σιγῇ ἐξέτρεψας τὸ ἐγκλήμα. ὦ, μὰ τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ἡμῶν τοῦ ἀρχιεπισκόπου τοῦ συνδέσαντος τοὺς ἡμετέρους βίους εἰς ἕνα καὶ μόνον, ἐξορκίζω σε, Αἰμιλία, με-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

τάγγισον ἐν τῇ ψυχῇ μου τὴν ψυχὴν σου, ἐξομολόγησόν τὸ ἐγκλήματόν σου, στρέφον πρὸς τὸν Θεόν, πέποιθε ἐν αὐτῷ καὶ δέου· οὗτος θὰ σοὶ δώσῃ δύναμιν νὰ νικήσῃς τὸν πολέμιον τοῦ ἀγαθοῦ, οὗτος θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰρήνην εἰς τὸ πεπονημένον σου πνεῦμα.

— Εἶνε πολὺ ἀργά, ἐξεφώνησεν ἡ Αἰμιλία, καὶ βραδεὶ βήματι ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἑαυτῆς δωμάτιον.

Ἡ δύστηνος Μαρία δι' ὅλης τῆς νυκτός ἔκλαιε καὶ παρακάλει· καὶ ὅτε ἐξημέρωσε διηυθύνθη πλησίον τοῦ χωρίου, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ διηγήθη εἰς τὸν ἀγαθὸν ἐφημέριον ὅλα τὰ περιστατικά. Οὗτος ἐνίσχυσεν αὐτὴν διὰ τοῦ ἁγίου λόγου, καὶ ὅπως ἦτο ἀσθενὴς ἠθέλησε νὰ ἀναβῇ τὸ ὄρος καὶ νὰ συνοδεύσῃ τὴν Μαρίαν εἰς τὴν οἰκίαν· μακρόθεν ἤκουοντο αἱ δυνάται ὕλακαὶ τοῦ πιστοῦ. Τί ἄρά γε συμβαίνει; ἀνακράζει ἡ Μαρία· με σφίγγει ἡ καρδιά. — Θάρρος ὑπέλαβεν ὁ γέρον, σπεῦσον τὸ βῆμα. — Φθάνουσιν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας, φωνάζουσιν: Αἰμιλία, Αἰμιλία· οὐδεὶς ἀποκρίνεται· ὁ κύων δεδεμένος διὰ των πυρίνων ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καὶ τῶν λυσσαλέων ὕλακων ὑποδηλοῖ ὅτι ξένος τις εἰσέβαλεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ὅτι αὕτη εἶνε ἤδη κενή. Ἡ Αἰμιλία δὲν ὑπάρχει.

Ἐν μέσῳ τῶν στροβίλων χοροῦ, ὑπὸ τὴν γοητεῖαν ρεύματος φωτός ἀπαυγάζοντος καὶ ἐπ' ἀόριστον ἀντανακλωμένου ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς κατόπτρων, λάμπει μεθ' ὑπερφάνου ὠφαιότητος μεγάλη κυρία, ἥν ὁμὰς ἀγάμων πολμητιῶν ἐχαιρέτισαν ὡς βασιλισσάν τῆς ἐορτῆς. Ζήτω λοιπόν ἡ βασίλισσα τοῦ χοροῦ· ἀνθινος ἀδαμαντοστόλιστος στέφανος κοσμεῖ τὴν ἀξιέραστον αὐτῆς κεφαλὴν. Προχωρεῖ διηρημένη κατὰ ζεύγη ἕνα ὑποκλίνῃ πρὸς αὐτὴν ἡ ἀγαλλομένη ὁμήγουρις. Ἡ βασίλισσα εἰς ἄλλον μὲν ἀπευθύνει ἕνα λόγον, ἐν βλέμμα, εἶνε εὐτυχῆς μεταξὺ τοσούτων λατρευτῶν, εὐτυχεῖς ὁμοίως οὗτοι εἰς τοὺς πόδας τῆς θεᾶς. Δυστυχία! πίπτουσι τὰ ἄνθη τῆς θεᾶς καὶ ὑπὸ πελιδνῆς ὠχρότητος καταλαμβάνομένη κλονίζεται καὶ σπένδεται εἰς τοὺς βραχίονας πιπτοῦ τίνος ἱππότου. Ποῦ εἶνε ὁ μέλαιναν προσωπίδα φορῶν; τί εἶπεν; ἄς ἀναζητηθῇ· ἡ δὲ κυρία τί ἐμείνεν; ἀνεχώρησε καὶ αὕτη.

Ἄς ἐπανέλθῃ ἡ χαρὰ ἄς παταγίσωσι τὰ μουσικὰ ὄργανα,

ἄς ἐπαναληφθῇ ὁ χορὸς· ἡ θεὰ ἐπανήλθε μειδιῶσα... Οἱμοὶ! εἶνε τὸ σπασμωδικὸν μεῖδιωμα τοῦ ποτισθέντος φιάλην χολῆς.

Ἦτο ἡ ἐορτὴ τῆς Ἁγίας Δωρεᾶς· ὁ ναὸς, εἶνε ὑπὲρπεσμένος διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας· ἀντηχοῦσιν οἱ θόλοι ἐκ τοῦ ἄσματος τῶν προφητῶν καὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἀρμονίας τοῦ ὀργάνου. Χορὸς λευχειμόνων νεανίδων, ὁμάδες νέων φερόντων κάνιστρα ἀνθέων καὶ ραϊνόντων αὐτὰ εἰς τὸ ἔδαφος, ὅπισθεν τῶν ὁποίων τὰ τάγματα τῶν μοναχῶν διχοτομημένα ὑπὸ τῶν ἱερῶν σημαίων, καὶ οἱ κληρικαὶ μετὰ τοῦ θυμιατηρίου καὶ ἡ ἱεραρχία τῶν ἱερέων μετὰ λυχνιδῶν κινεῖται βραδεὶ βηματισμῷ διὰ τοῦ μεγάλου νάρθηκος ἐν μέσῳ τοῦ συνειλεγμένου λαοῦ. Ἐν τινι γωνίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ἵσταται ὀρθία γυνὴ διὰ ζωηρῶν χαριεντισμῶν ἀνταποκρινομένη εἰς τὰς περιποιήσεις τῶν κομφευσόμενων, οἵτινες διὰ λόγων καὶ πράξεων βεβηλοῦσι τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ. Εἶνε αὕτη αὕτη ἡ Αἰμιλία. Εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῆς ἐτέρα νεᾶνις μετὰ μακρᾶς καλύπτρας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν δέσται πρηνὴς· εἶνε ἡ Μαρία, ἥτις ἐφύλαττε τὸ τάξιμόν τῆς. Περίλυπος ἀνελογίζετο τὰς κοιλάδας τῆς, τὰς κατ' ἐκείνην τὴν ἐορτάσιμον ἡμέραν ἀντηχοῦσας ἐξ ὕμνων τῶν χωρικῶν, αἵτινες χωρικαὶ συνωδευμένοι ὑπὸ τοῦ ἁγίου ποιμένος κατέβαινον εἰς τὴν ὄχλην καὶ διὰ τῶν λοξῶν ἀτραπῶν ἐπανέβαινον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου· αὕτη αὕτη ἡ σκέψις διέδραμε καὶ τὸν νοῦν τῆς Αἰμιλίας· ἡ λιτανεὶα τῆς Ἁγίας Δωρεᾶς διὰ τῶν κοιλάδων ἐνθα ἦτο ἀνατεθραμμένη, ὁ οἰκίσκος αὐτῆς, ἡ νῆσος τῶν κυπαρίσσω, ὁ σταυρὸς τῆς μητρὸς... παρουσιάσθησαν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, οἵτινες εἶχον ἤδη καταντήση λίθιναι ἐκ τῆς ἀναισθησίας· καὶ ὅτε διήλθε πλησίον τῆς κατὰ τὴν λιτανεῖαν ἡ εἰκὼν τοῦ Κυρίου καὶ ἐγονυπέτησε τὸ πλῆθος, ἐκάμφθησαν καὶ ταύτης τὰ γόνατα, προσηλώθη εἰς τὴν γῆν ὡς ἔνοχος, καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι ἀκούει φωνὴν καλοῦσαν αὐτὴν καὶ λέγουσαν: Μετανόησον ἀδελφῇ, δὲν εἶνε ποσὼς ἀργά, μετανόησον. — Καὶ ὥρωσε νὰ μετανόησῃ καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Θεοῦ συγχώρησιν. Ἐποβάλη τὰς πολυτελεῖς ἐσθῆτας καὶ ἀποβάλλει τὰς πολυτελεῖς ἐσθῆτας καὶ ἀποβάλλει τὰς πολυτελεῖς ἐσθῆτας... Ὡς, ἤδη ἡ Μαρία ἄρασα μοιχεύει τὴν εὐσεβίαν τὴν χεῖρα εἰς τὴν πεπλανημένην, ἀλλὰ

δύο τολμηροὶ νέοι ἀπωθοῦσιν αὐτὴν μακρὰν, καὶ μεταφέ-
ρουν σιγητὴν τὴν Αἰμιλίαν ἔξω τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπανελ-
θοῦσα εἰς τοὺς χαριεντισμοὺς, εἰς τὰ ἐπιπλα, εἰς τὰς τοῦ
βίου ἡδονὰς ἢ ἀσθενὴς τὴν βούλησιν μετεμελήθη ὥς καὶ δι'
αὐτὴν τὴν προτέραν αὐτῆς μετάνοιαν.

Βαρεῖα νόσος κατέλαβε τὴν ἀπολέσασαν ἤδη τὴν παρθενι-
κὴν αἰδῶ. Ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς κόμη ἐμάδησεν, οἱ ὀ-
φθαλμοὶ αὐτῆς ἐκοιλώθησαν καὶ δὲν σπινθηροβολοῦσι πλέον,
οἱ φίλοι ἐγκατέλιπον αὐτὴν ὥς ἀπόβλητόν τι πρᾶγμα... ἡ
ἀσθένεια τὴν καταστρέφει τὸ σῶμα, ἡ τύψις τοῦ συνειδότος
τὴν κατατρώγει τὴν ψυχὴν, τρομερὸς στοχασμὸς κατέβαλε
τὴν διάνοιαν αὐτῆς. Ἐκτυλίσσει ἀπ' ἐπάνω τῆς ῥίψασα μα-
κρὰν τὰς σινδόνας· σύρεται ὥς πτώμα πρὸς τὸν ἐξώστην τὸν
ἀποβλέποντα πρὸς τὴν διώρυγα, μετρεῖ τὸ ὕψος, συγκεν-
τροῖ πάσας τὰς δυνάμεις ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν μυσαρὰν πράξιν
... ὅτε ἰδοὺ γενναιόφρων χεὶρ ἀναστέλλει αὐτὴν ἀπὸ τοῦ
κρημνοῦ, καὶ γνωστὴ φωνὴ τὴν κάμνει νὰ ἐκράγῃ εἰς ἄφθο-
νον ῥοὴν δακρῶν.

Ἐν τῷ ἐρήμῳ οἰκίσκῳ εἰς τὴν σκιὰν τῶν κυπαρίσσω, ἐν
ἐν μέσῳ τῶν ἀμολύντων αὐρῶν τοῦ ὄρους ἀνέλαθεν ἡ μετα-
νοήσασα τὴν ὑγίαν τοῦ σώματος καὶ τὴν ἔτι πολυτιμότεραν
θεραπείαν τῆς ψυχῆς.

Μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας δὲν εἶνε ἰσόπαλος ὁ ἀγὼν· τε-
ταραγμένη καὶ βραχεῖα εἶνε ἡ κυριαρχία ταύτης τῆς τελευ-
ταίας, ἥρεμος δὲ καὶ μεγάλθυμος ἡ δεσποτεία ἐκείνης ἀναδει-
κνυομένης νικητρίας ἐν βεβαίῳ θριάμβῳ.

Σελ. 38 ἀντὶ τῶν στίχων 3 καὶ 4 γράφε:

Εἰς τὴ σπηλαίᾳ πῶς μπαίνουνε μοῦ μαρτυρεῖ τὸ χῶμα,
πλὴν καμμιανοῦ ἐπιστροφὴν δὲν φανερώνει ἀκόμα.

Σελ.	στίχος	ἀντὶ	γράφε
23	τελευταῖος	ἀνέβαλεν	ἐνέβαλεν
24	7	αἶν	ἴνα
26	9	ξετρώπωνταν	ξετρώπωνεν
33	31	παρηνοχλοῦμεν	παρενοχλοῦμεν
42	7	γλυκὸ	κρυφὸ
44	24	κρατοῦσε	κρατοῦσι
45	34	ἔπειτ'	τέλος
49	5	θὰ ἔλθῃ ταχέως	ταχέως θὰ φθάσῃ
52	4	βότρυς	ῥῶγας
"	προτελευταῖος	Λινεῖας	Λινεῖας
71	27	ἐκτασιν	ἐκστασιν
"	τελευταῖος	κρημασθοῦν	κρημασθῶν
72	8	δάκρυ	δάκρυα
"	9	σχεφθῶμεν	στεφθῶμεν
76	42	καθῶς	καθεὶς
78	2	περιπατεῖ	περιπατεῖς
83	33	εἶναι	εἶσαι
87	30	νὰ	θὰ
89	5	πλαστουγός	πλαστουργός
"	25	πολυτίσω	πλουτίσω
93	2	παράγγελλα	παράγγελμα
95	31	ἐσπέραν	ἐσπέραν
400	προτελευταῖος	Κάτη	Κάτε
403	44	ἡγαπητὲ	ἀγαπητὲ
405	33	ἀπαλλήλως	ἐπαλλήλως



ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ
Δ Η Μ Ο Σ Ι Α Κ Ε Ν Τ Ρ Ι Κ Η Β Ι Β Λ Ι Ο Θ Η Κ Η
Μ Ο Υ Σ Ε Ι Ο Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Υ



ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 Αλ. 52.49.0007



ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Τιμάται λεπτοῦν πέντε καὶ ἑξομάκοντα (75). *Δαφνία*



ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ